

A Note on Translations

The IBA would like to acknowledge the work of Roman Prekop, Peter Petho, Richard Sustek and Brona Ratkovska (Barger Prekop) in the translation of this Commentary and Lukas Palecek in its review.

the global voice of
the legal profession®

IBA TASK FORCE FOR THE REVISION OF THE IBA RULES ON THE TAKING OF EVIDENCE IN INTERNATIONAL ARBITRATION / CONSOLIDATED AMENDMENTS

(January 2021)

Commentary on the revised text of the 2020 IBA Rules on the Taking of Evidence in International Arbitration*

1999 IBA Working Party¹ & 2010 IBA Rules of Evidence Review Subcommittee² & 2020 IBA

** This article is a revised and expanded version of the commentary to the previous text of the IBA Rules, "Commentary on the New IBA Rules of Evidence in International Commercial Arbitration", published in 2 B.L.I., pp. 16-36 (2000), which was subsequently revised and expanded in view of the 2010 and the 2020 revisions of the Rules.*

¹ *The IBA Rules on the Taking of Evidence in International Commercial Arbitration were drafted by a Working Party appointed by the Committee on Arbitration and ADR of the International Bar Association (Committee D). The Working Party was led by Giovanni Ughi of Italy, and its members were Hans Bagner, Sweden; John Beechey, England; Jacques Buhart, France; Peter Caldwell, Hong Kong; Bernardo M. Cremades, Spain; Otto De Witt Wijnen, The Netherlands; Emmanuel Gaillard, France; Paul A. Gelinas, France; Pierre A. Karrer, Switzerland; Wolfgang Kühn, Germany (former Chair of Committee D); Jan Paulsson, France; Hilmar Raeschke-Kessler, Germany; David W. Rivkin, United States (Chairman of Committee D); Hans van Houtte, Belgium; and Johnny Veeder, England.*

² *On 29 May 2010, the IBA Council approved the revised version of the IBA Rules on the Taking of Evidence in International Arbitration. In 2008, the Arbitration Committee of the International Bar Association tasked the IBA Rules of Evidence Review Subcommittee with review of the 1999 IBA Rules. The Subcommittee was led by Richard Kreindler of United States/Germany, and its members were David Arias, Spain; C. Mark Baker, United States; Pierre Bienvenu, Canada (former co-chair of the Arbitration Committee); Antonias Dimolitsa, Greece; Paul Friedland, United States; Nicolás Gamboa, Colombia; Judith Gill, Q.C., United Kingdom (co-chair of the Arbitration Committee); Peter Heckel, Germany; Stephen Jagusch, New Zealand; Xiang Ji, China; Kap-You (Kevin) Kim, Korea; Amy Cohen Kläsener, Review Subcommittee Secretary, United States/Germany; Toby T. Landau, Q.C., United Kingdom; Alexis Mourre, France; Hilmar Raeschke-Kessler, Germany; David W. Rivkin, (former chair of the Arbitration Committee and of the Legal Practice Division), United States; Georg von Segesser, Switzerland; Essam al Tamimi, United Arab Emirates; Guido S. Tawil, Argentina (co-chair of the Arbitration Committee); Hiroyuki Tezuka, Japan; Ariel Ye, China.*

PRACOVNÁ SKUPINA IBA PRE REVÍZIU PRAVIDIEL IBA PRE DOKAZOVANIE V MEDZINÁRODNOM ROZHODCOVSKOM KONANÍ / KONSOLIDOVANÉ ZMENY

(január 2021)

Komentár k revidovanému zneniu Pravidiel IBA pre dokazovanie v medzinárodnom rozhodcovskom konaní z roku 2020*

Pracovná skupina IBA z roku 1999¹ a Podvýbor pre revíziu Pravidiel IBA pre dokazovanie z roku

** Tento článok je revidovanou a rozšírenou verziou komentára k predchádzajúcemu zneniu Pravidiel IBA, „Komentár k novým Pravidlám IBA pre dokazovanie v medzinárodnom obchodnom rozhodcovskom konaní“, uverejnený v 2 B.L.I., s. 16-36 (2000), ktorý bol následne revidovaný a rozšírený vzhľadom na revízie Pravidiel z rokov 2010 a 2020.*

¹ *Pravidlá IBA pre dokazovanie v medzinárodnom obchodnom rozhodcovskom konaní vypracovala Pracovná skupina ustanovená Výborom pre rozhodcovské konanie a alternatívne riešenie sporov Medzinárodnej advokátskej komory (Výbor D). Pracovnú skupinu viedol Giovanni Ughi z Talianska a jej členmi boli Hans Bagner, Švédsko; John Beechey, Veľká Británia; Jacques Buhart, Francúzsko; Peter Caldwell, Hongkong; Bernardo M. Cremades, Španielsko; Otto De Witt Wijnen, Holandsko; Emmanuel Gaillard, Francúzsko; Paul A. Gelinas, Francúzsko; Pierre A. Karrer, Švajčiarsko; Wolfgang Kühn, Nemecko (bývalý predseda Výboru D); Jan Paulsson, Francúzsko; Hilmar Raeschke-Kessler, Nemecko; David W. Rivkin, Spojené štáty (predseda Výboru D); Hans van Houtte, Belgicko a Johnny Veeder, Veľká Británia.*

² *Dňa 29. mája 2010 Rada IBA schválila revidovanú verziu Pravidiel IBA pre dokazovanie v medzinárodnom rozhodcovskom konaní. V roku 2008 Výbor pre rozhodcovské konanie Medzinárodnej advokátskej komory poveril Podvýbor pre revíziu Pravidiel IBA pre dokazovanie revíziou Pravidiel IBA z roku 1999. Podvýbor viedol Richard Kreindler zo Spojených štátov/Nemecka a jeho členmi boli David Arias, Španielsko; C. Mark Baker, Spojené štáty; Pierre Bienvenu, Kanada (bývalý spolupredseda Výboru pre rozhodcovské konanie); Antonias Dimolitsa, Grécko; Paul Friedland, Spojené štáty; Nicolás Gamboa, Kolumbia; Judith Gill, Q.C., Veľká Británia (spolupredsedička Výboru pre rozhodcovské konanie); Peter Heckel, Nemecko; Stephen Jagusch, Nový Zéland; Xiang Ji, Čína; Kap-You (Kevin) Kim, Kórea; Amy Cohen Kläsener, tajomníčka Podvýboru pre revíziu, Spojené štáty/Nemecko; Toby T. Landau, Q.C., Veľká Británia; Alexis Mourre, Francúzsko; Hilmar Raeschke-Kessler, Nemecko; David W. Rivkin, (bývalý predseda Výboru pre rozhodcovské konanie a Oddelenia právnej praxe), Spojené štáty; Georg von Segesser, Švajčiarsko; Essam al Tamimi, Spojené arabské emiráty; Guido S. Tawil, Argentína (spolupredseda Výboru pre rozhodcovské konanie); Hiroyuki Tezuka, Japonsko; Ariel Ye, Čína.*

*Rules of Evidence Review Task Force*³

In every arbitration, a key issue the parties and their counsel—as well as the arbitral tribunal—must face is the determination of the procedures for that arbitration. The principal institutional and *ad hoc* rules provide the framework for the arbitration and add detailed provisions concerning matters such as initial statements of the case, appointment of arbitrators and challenges, and the nature of the award and costs—but they are purposely silent about how evidence should be gathered and presented in any arbitration pursuant to those rules.

Quite properly, the principal institutional and *ad hoc* rules do not require that every arbitration be conducted in the same manner and so allow parties flexibility in devising the procedures best suited for each arbitration. Party autonomy and

2010² a Revízna pracovná skupina pre Pravidlá IBA pre dokazovanie z roku 2020³

Kľúčovou otázkou v každom rozhodcovskom konaní, ktorej musia strany a ich právni zástupcovia – ako aj rozhodcovský senát – čeliť, je určenie postupov pre dané rozhodcovské konanie. Hlavné inštitucionálne a *ad hoc* pravidlá stanovujú rámec pre rozhodcovské konanie a dopĺňajú podrobné ustanovenia týkajúce sa záležitostí, ako sú úvodné vyjadrenia vo veci, ustanovenie rozhodcov a námietky, a povaha nálezu a trov – ale zámerne mlčia o tom, ako by sa mali zhromažďovať a predkladať dôkazy v rozhodcovskom konaní podľa týchto pravidiel.

Najdôležitejšie inštitucionálne a *ad hoc* pravidlá celkom správne nevyžadujú, aby sa každé rozhodcovské konanie viedlo rovnakým spôsobom, a tak poskytujú stranám flexibilitu v navrhovaní takých postupov, ktoré sú pre každé rozhodcovské

³ On September 2016, the IBA Arbitration Guidelines and Rules Subcommittee approved the Report on the reception of the IBA soft law products, which recommended a revision of the IBA Rules on the Taking of Evidence in International Arbitration in 2020. In 2019, the IBA Arbitration Guidelines and Rules Subcommittee created a Task Force in charge of revising the Rules (the “2020 Review Task Force”). The 2020 Review Task Force was initially led by Álvaro López de Argumedo of Spain and Fernando Mantilla-Serrano of Colombia/France, in their function as co-chairs of the IBA Arbitration Guidelines and Rules Subcommittee, and they were later succeeded by Nathalie Voser, Switzerland and Joseph E. Neuhaus, United States. They were assisted by the following Subcommittee Secretaries: David Blackman, United States, Santiago Rodríguez Senior, Venezuela/Spain, Jesús Saracho Aguirre, Spain, and Alice Williams, France/UK/Switzerland. The members of the 2020 Review Task Force were: Carmen Martínez López, Spain/UK; Stefan Bocker, Sweden; Cecilia Carrara, Italy; Kabir Duggal, India/United States; Valeria Galindez, Brazil/Argentina; Babajide Ogundipe, Nigeria; Andrey Panov, Russia; Noiana Marigo, Argentina/United States; Samantha Rowe, United Kingdom/Ireland; Anne-Véronique Schlaepfer, Switzerland; Jimmy Skjold Hansen, Denmark; Helen H Shi, China; Mohamed Abdel Wahab, Egypt; Roland Ziadé, Lebanon/France; Daniel Busse, Germany; Pierre Bienvenu, Canada; Laura Halonen, Finland/Germany; Ben Juratowitch, Australia/France; Tejas Karia, India; Erica Stein, United States/Belgium; Cosmin Vasile, Romania; Sabina Sacco, Chile/Italy/El Salvador; Hassan Arab, United Arab Emirates; Ximena Herrera-Bernal, Colombia/UK; Bartosz Kruzewski, Poland; Isabelle Michou, Canada/France; Tyler B. Robinson, United States/UK; Ariel Ye, China.

³ V septembri 2016 schválil Podvýbor IBA pre Usmernenia a Pravidlá rozhodcovského konania Správu o uplatnení nezáväzných pravidiel, ktorá odporučila revíziu Pravidiel IBA pre dokazovanie v medzinárodnom rozhodcovskom konaní v roku 2020. V roku 2019 Podvýbor IBA pre Usmernenia a Pravidlá rozhodcovského konania vytvoril Pracovnú skupinu zodpovednú za revíziu Pravidiel („Revízna pracovná skupina z roku 2020“). Revíznu pracovnú skupinu z roku 2020 pôvodne viedli Álvaro López de Argumedo zo Španielska a Fernando Mantilla-Serrano z Kolumbie/Francúzska vo funkcii spolupredsedov Podvýboru IBA pre Usmernenia a Pravidlá rozhodcovského konania a neskôr ich vystriedali Nathalie Voser, Švajčiarsko a Joseph E. Neuhaus, Spojené štáty. Asistovali im nasledujúci tajomníci Podvýboru: David Blackman, Spojené štáty, Santiago Rodríguez st., Venezuela/Španielsko, Jesús Saracho Aguirre, Španielsko, a Alice Williams, Francúzsko/Velká Británia/Švajčiarsko. Členmi Revíznej pracovnej skupiny z roku 2020 boli: Carmen Martínez López, Španielsko/Velká Británia; Stefan Bocker, Švédsko; Cecilia Carrara, Taliansko; Kabir Duggal, India/Spojené štáty; Valeria Galindez, Brazília/Argentína; Babajide Ogundipe, Nigéria; Andrey Panov, Rusko; Noiana Marigo, Argentína/Spojené štáty; Samantha Rowe, Velká Británia/Írsko; Anne-Véronique Schlaepfer, Švajčiarsko; Jimmy Skjold Hansen, Dánsko; Helen H Shi, Čína; Mohamed Abdel Wahab, Egypt; Roland Ziadé, Libanon/Francúzsko; Daniel Busse, Nemecko; Pierre Bienvenu, Kanada; Laura Halonen, Fínsko/Nemecko; Ben Juratowitch, Austrália/Francúzsko; Tejas Karia, India; Erica Stein, Spojené štáty/Belgicko; Cosmin Vasile, Rumunsko; Sabina Sacco, Čile/Taliansko/El Salvador; Hassan Arab, Spojené arabské emiráty; Ximena Herrera-Bernal, Kolumbia/Velká Británia; Bartosz Kruzewski, Poľsko; Isabelle Michou, Kanada/Francúzsko; Tyler B. Robinson, Spojené štáty/Velká Británia; Ariel Ye, Čína.

flexibility are among the significant advantages of international arbitration.

However, in many cases this intentional gap in the rules can cause problems if the parties have conflicting views as to how the case should proceed. This is particularly so when the parties come from different legal backgrounds and cultures. Problems can also occur when one or both of the parties are inexperienced in international arbitration.

Almost four decades ago, the International Bar Association set out to assist parties by providing a mechanism to fill in the gap. The IBA is uniquely suited to provide such guidance, as its Arbitration Committee now has more than 3,000 arbitration practitioners from 130 countries around the world.

In 1983, the IBA adopted the *Supplementary Rules Governing the Presentation of Evidence in International Commercial Arbitration* (the “1983 Rules”). The 1983 Rules were generally well received and were frequently discussed at arbitration conferences as an example of the harmonization procedures that can occur in international arbitrations.

By 1999, the nature of international arbitration had changed significantly. New procedures had developed; different norms as to appropriate procedures had taken root; and the scope of international arbitration had grown considerably, as many regions of the world formerly inhospitable to international arbitration embraced it.

As a result, the 1983 Rules needed to be updated and revised, and in 1997 Committee D of the IBA (now called the “Arbitration Committee”) formed a new Working Party, chaired by Giovanni Ughi of Italy, to do this. The Working Party consisted of 16 members (*see fn. 1*). It held many meetings and discussed the Rules at public meetings of the IBA in Delhi in November 1997 and in Vancouver in September 1998. Drafts were also circulated for public comment to Committee D members and others, and were discussed at numerous arbitration conferences. The Working Party considered comments received throughout

konanie najvhodnejšie. Zmluvná sloboda strán a flexibilita patria medzi významné výhody medzinárodného rozhodcovského konania.

V mnohých prípadoch však táto zámerná medzera v pravidlách môže spôsobiť problémy, ak majú strany protichodné názory na to, ako by sa malo vo veci postupovať. To platí obzvlášť, keď strany pochádzajú z odlišných právnych prostredí a kultúr. Problémy sa môžu vyskytnúť aj vtedy, keď jedna alebo obe strany nemajú skúsenosti s medzinárodným rozhodcovským konaním.

Medzinárodná advokátska komora začala pred takmer štyrmi desaťročiami stranám pomáhať poskytovaním mechanizmu na vyplnenie tejto medzery. IBA má jedinečné predpoklady na poskytnutie takéhoto návodu, keďže jej Výbor pre rozhodcovské konanie má v súčasnosti viac ako 3.000 odborníkov na rozhodcovské konanie zo 130 krajín sveta.

V roku 1983 IBA prijala *Doplňujúce pravidlá upravujúce predkladanie dôkazov v medzinárodnom obchodnom rozhodcovskom konaní* („Pravidlá z roku 1983“). Pravidlá z roku 1983 boli vo všeobecnosti prijaté kladne a často sa o nich diskutovalo na konferenciách o rozhodcovskom konaní ako príklad harmonizačných postupov, ktoré sa môžu použiť v medzinárodných rozhodcovských konaniach.

Do roku 1999 sa charakter medzinárodného rozhodcovského konania výrazne zmenil. Vyvinuli sa nové postupy, ustálili sa rozličné normy týkajúce sa vhodných postupov, a rozmer medzinárodného rozhodcovského konania sa značne rozšíril, keďže ho prijali mnohé regióny sveta, ktoré sa v minulosti nestavali k medzinárodnému rozhodcovskému konaniu priateľsky.

V dôsledku toho bolo potrebné aktualizovať a revidovať Pravidlá z roku 1983 a v roku 1997 IBA Výbor D (v súčasnosti nazývaný „Výbor pre rozhodcovské konanie“) vytvoril novú Pracovnú skupinu, ktorej predsedal Giovanni Ughi z Talianska. Pracovnú skupinu tvorilo 16 členov (*vid’ pozn. pod čiarou 1*). Pracovná skupina sa zišla veľakrát a rokovala o Pravidlách na verejných zasadnutiach IBA v Dillí v novembri 1997 a vo Vancouveri v septembri 1998. Návrhy boli tiež rozoslané na verejné pripomienkovanie členom Výboru D a ďalším osobám a diskutovalo sa o nich na mnohých konferenciách o rozhodcovskom

IBA TASK FORCE FOR THE REVISION OF THE IBA RULES ON THE TAKING OF EVIDENCE IN INTERNATIONAL ARBITRATION / CONSOLIDATED AMENDMENTS

this process in drafting the final IBA Rules on the Taking of Evidence in International Commercial Arbitration, which were adopted by the IBA Council on 1 June 1999 (also referred to herein as the “1999 IBA Rules”).

The IBA Rules on the Taking of Evidence in International Commercial Arbitration were well received as a useful harmonization of the procedures commonly used in international arbitration and were widely used in international arbitrations. In 2008, the IBA’s Arbitration Committee established the IBA Rules of Evidence Review Subcommittee and tasked it with reviewing and, as needed, updating the 1999 IBA Rules on the Taking of Evidence in International Commercial Arbitration. It held many meetings and discussed the Rules at open fora of the IBA in Buenos Aires in October 2008, in Dubai in February 2009, and in Madrid in October 2009. It conducted an online survey of Arbitration Committee members and others in 2008. In early 2010, the Arbitration Committee circulated a draft for public comment. The contemplated revisions were discussed at numerous arbitration conferences, and the comments received were duly considered throughout this process. The revised IBA Rules on the Taking of Evidence in International Arbitration were adopted by the IBA Council on 29 May 2010 (referred to herein as the “2010 IBA Rules of Evidence”).

The resulting text of the 2010 IBA Rules of Evidence reflected the Arbitration Committee's wish to change and update only as necessary to reflect new developments and best practices in international arbitration since 1999. The word “commercial” was deleted from the title of the Rules to acknowledge the fact that the IBA Rules of Evidence may be and are used both in commercial and investment arbitration.

Upon completing its review of the 2010 IBA Rules of Evidence, the 2020 Review Task Force recommended only a limited number of changes, mostly to ensure greater clarity. These changes include: (i) adding a reference in Article 2 to issues of cybersecurity and data protection in the

PRACOVNÁ SKUPINA IBA PRE REVÍZIU PRAVIDIEL IBA PRE DOKAZOVANIE V MEDZINÁRODNOM ROZHODCOVSKOM KONANÍ / KONSOLIDOVANÉ ZMENY

konaní. Pracovná skupina zohľadnila pripomienky, ktoré počas tohto procesu dostala, pri vypracúvaní konečného znenia Pravidiel IBA pre dokazovanie v medzinárodnom obchodnom rozhodcovskom konaní, ktoré prijala Rada IBA 1. júna 1999 (ďalej aj ako „Pravidlá IBA z roku 1999“).

Pravidlá IBA pre dokazovanie v medzinárodnom obchodnom rozhodcovskom konaní boli kladne prijímané ako užitočná harmonizácia postupov bežne používaných v medzinárodnom rozhodcovskom konaní a boli vo veľkej miere využívané v medzinárodných rozhodcovských konaniach. V roku 2008, Výbor IBA pre rozhodcovské konanie zriadil Podvýbor pre revíziu Pravidiel IBA pre dokazovanie a poveril ho revidovaním a podľa potreby aktualizovaním Pravidiel IBA pre dokazovanie v medzinárodnom obchodnom rozhodcovskom konaní z roku 1999. Výbor IBA pre rozhodcovské konanie uskutočnil mnohé zasadnutia a rokoval o Pravidlách na otvorených fórach IBA v Buenos Aires v októbri 2008, v Dubaji vo februári 2009 a v Madride v októbri 2009. V roku 2008 uskutočnil online prieskum medzi členmi Výboru pre rozhodcovské konanie a ďalšími osobami. Začiatkom roka 2010 Výbor pre rozhodcovské konanie rozoslal návrh na verejné pripomienkovanie. O zamýšľaných revíziách sa diskutovalo na mnohých konferenciách o rozhodcovskom konaní a prijaté pripomienky boli v priebehu tohto procesu náležite zohľadnené. Revidované Pravidlá IBA pre dokazovanie v medzinárodnom rozhodcovskom konaní boli prijaté Radou IBA 29. mája 2010 (ďalej len „Pravidlá IBA pre dokazovanie z roku 2010“).

Výsledné znenie Pravidiel IBA pre dokazovanie z roku 2010 reflektovalo želanie Výboru pre rozhodcovské konanie meniť a aktualizovať len podľa potreby tak, aby bol zohľadnený nový vývoj a osvedčené postupy v medzinárodnom rozhodcovskom konaní od roku 1999. Slovo „obchodnom“ bolo vypustené z názvu Pravidiel ako potvrdenie skutočnosti, že Pravidlá IBA pre dokazovanie môžu byť a sú používané v obchodnom ako aj investičnom rozhodcovskom konaní.

Revízná pracovná skupina z roku 2020 po dokončení revízie Pravidiel IBA pre dokazovanie z roku 2010 odporučila len obmedzený počet zmien, prevažne s cieľom väčšej zrozumiteľnosti. Tieto zmeny zahŕňajú: (i) doplnenie odkazu v Článku 2 na otázky kybernetickej bezpečnosti a ochrany

list of issues that the initial consultation on evidentiary issues may address; (2) adding the term “Remote Hearing” in the definition section and amending Article 8 to provide expressly for Remote Hearings and for the Tribunal to establish a protocol on conducting such a Remote Hearing; and (3) adding a provision in Article 9 that the Arbitral Tribunal may exclude evidence obtained illegally.

The changes as set out in the new version of the rules also reflect the 2020 Review Task Force’s consideration of comments sought from over 160 arbitral institutions globally and the members of the 1999 Working Party and 2010 Review Subcommittee.

The IBA Rules of Evidence contain procedures initially developed in civil law systems, in common law systems and in international arbitration processes themselves. Designed to assist parties in determining what procedures to use in their particular case, they present some (but not all) of the methods for conducting international arbitration proceedings. Parties and arbitral tribunals may adopt the IBA Rules of Evidence in whole or in part—at the time of drafting the arbitration clause in a contract or once an arbitration commences—or they may use them as guidelines. Parties are free to adapt them to the particular circumstances of each matter.

This article describes the essential provisions of the IBA Rules, as revised in 2010 and 2020, and provides some background on their drafting and the revision process. The 2020 Review Task Force and IBA Arbitration Guidelines and Rules Subcommittee hope this commentary will be helpful to parties in determining whether or not to use the IBA Rules of Evidence and how best to apply them in their particular arbitration. The IBA Rules of Evidence and translations of the Rules into various languages are available for download at www.ibanet.org.

Preamble

It was considered important to identify certain general principles which governed the IBA Rules

údajov do zoznamu záležitostí, ktorými sa môže zaoberať úvodná konzultácia o otázkach dokazovania; (2) doplnenie pojmu „Dištančné pojednávanie“ do definičnej časti a zmenu Článku 8 tak, aby výslovne upravoval Dištančné pojednávania a povinnosť Senátu vypracovať protokol o vykonaní takéhoto Dištančného pojednávania; a (3) doplnenie ustanovenia v Článku 9, že Rozhodcovský senát môže vylúčiť dôkazy získané nezákonným spôsobom.

Zmeny uvedené v novej verzii pravidiel tiež odrážajú posúdenie pripomienok, ktoré si Revízná pracovná skupina z roku 2020 vyžiadala od viac ako 160 rozhodcovských inštitúcií z celého sveta a členov Pracovnej skupiny z roku 1999 a Podvýboru pre revíziu z roku 2010.

Pravidlá IBA pre dokazovanie obsahujú postupy pôvodne rozvinuté v systémoch kontinentálnej právnej kultúry, systémoch angloamerickej právnej kultúry a v samotných medzinárodných rozhodcovských konaniach. Pravidlá IBA pre dokazovanie, ktoré boli zostavené s cieľom pomôcť stranám pri určovaní, aké postupy použiť v ich konkrétnom prípade, predstavujú niektoré (ale nie všetky) zo spôsobov vedenia medzinárodného rozhodcovského konania. Strany a rozhodcovské senáty môžu prijať Pravidlá IBA pre dokazovanie v celom rozsahu alebo sčasti – v čase koncipovania rozhodcovskej doložky v zmluve alebo po začatí rozhodcovského konania – alebo ich môžu používať ako usmernenia. Strany si ich môžu voľne prispôbiť podľa konkrétnych okolností každého prípadu.

Tento článok opisuje základné ustanovenia Pravidiel IBA v znení revízií z rokov 2010 a 2020 a objasňuje ich koncipovanie a proces revízie. Revízná pracovná skupina z roku 2020 a Podvýbor IBA pre Usmernenia a Pravidlá rozhodcovského konania veria, že tento komentár bude stranám nápomocný pri rozhodovaní o tom, či majú alebo nemajú použiť Pravidlá IBA pre dokazovanie a ako ich najlepšie uplatniť v ich konkrétnom rozhodcovskom konaní. Pravidlá IBA pre dokazovanie a preklady Pravidiel do rôznych jazykov sú k dispozícii na stiahnutie na www.ibanet.org.

Preambula

Považovalo sa za dôležité identifikovať určité všeobecné zásady, ktorými sa riadia Pravidlá IBA

of Evidence, so that parties and arbitral tribunals could best understand how to apply them. The Preamble is also important in illustrating both what the IBA Rules of Evidence hope to accomplish and what they do not intend to do.

i. The Preamble notes that the IBA Rules of Evidence are “designed to supplement the legal provisions and the institutional, *ad hoc* or other rules that apply to the conduct of the arbitration”. The IBA Rules of Evidence are not intended to provide a complete mechanism for the conduct of an international arbitration (whether commercial or investment). Parties must still select a set of institutional or *ad hoc* rules, such as those of the ICC, AAA, LCIA, SIAC, HKIAC, UNCITRAL or ICSID, or design their own rules, to establish the overall procedural framework for their arbitration. The IBA Rules of Evidence fill in gaps left in those procedural framework rules with respect to the taking of evidence.

ii. As the very first sentence of the Preamble notes, the IBA Rules of Evidence are intended to provide an “efficient, economical and fair process” for the taking of evidence in international arbitration. This principle informs all of the IBA Rules of Evidence. The 1999 Working Party considered that as international arbitration grows more complex and the size of cases increases, it is important for parties and arbitral tribunals to find methods to resolve their disputes in the most effective and least costly manner. The 2010 Review Subcommittee revised this sentence to include expressly the principle of fairness. This change goes hand in hand with the revision to paragraph 3 of the Preamble, which now includes a requirement that each Party shall act “in good faith” in the taking of evidence pursuant to the IBA Rules. At the discretion of the arbitral tribunal, violation of the good faith requirement can result in the consequences set forth in Articles 9.6, 9.7 and 9.8.

iii. It was recognized that there is not a single best way to conduct all international arbitrations, and that the flexibility inherent in international arbitration procedures is an advantage. Therefore, it was considered important to note specifically, in paragraph 2 of the Preamble, that the IBA Rules of Evidence are not intended to limit this flexibility. Indeed, as noted in that paragraph, the

pre dokazovanie, aby strany a rozhodcovské senáty čo najlepšie porozumeli, ako ich uplatňovať. Preambula je taktiež dôležitá na ilustráciu toho, čo sa zamýšľa Pravidlami IBA pre dokazovanie dosiahnuť, ako aj toho, čo nie je ich zámerom.

i. Preambula uvádza, že Pravidlá IBA pre dokazovanie sú „koncipované ako doplnok k právnym normám a inštitucionálnym, *ad hoc* alebo iným pravidlám používaným pri vedení rozhodcovského konania“. Zámerom Pravidiel IBA pre dokazovanie nie je poskytnúť úplný mechanizmus pre vedenie medzinárodného rozhodcovského konania (či už obchodného alebo investičného). Strany si stále musia vybrať súbor inštitucionálnych alebo *ad hoc* pravidiel, ako sú pravidlá ICC, AAA, LCIA, SIAC, HKIAC, UNCITRAL alebo ICSID, alebo navrhnúť vlastné pravidlá, aby stanovili celkový procesný rámec svojho rozhodcovského konania. Pravidlá IBA pre dokazovanie vyplňajú medzery, ktoré zostali v týchto procesných rámcových pravidlách vo vzťahu k dokazovaniu.

ii. Ako uvádza hneď prvá veta Preambuly, účelom Pravidiel IBA pre dokazovanie je zabezpečiť „efektívny, hospodárny a spravodlivý proces“ dokazovania v medzinárodnom rozhodcovskom konaní. Táto zásada je základom všetkých Pravidiel IBA pre dokazovanie. Podľa názoru Pracovnej skupiny z roku 1999, keďže medzinárodné rozhodcovské konanie je čoraz zložitejšie a objem prípadov sa zväčšuje, je dôležité, aby strany a rozhodcovské senáty našli spôsoby na riešenie svojich sporov čo najefektívnejším a najmenej nákladným spôsobom. Podvýbor pre revíziu z roku 2010 túto vetu revidoval tak, aby výslovne zahŕňala zásadu spravodlivosti. Táto zmena ide ruka v ruku s revíziou odseku 3 Preambuly, ktorý v súčasnosti obsahuje požiadavku, aby každá Strana pri dokazovaní podľa Pravidiel IBA konala „v dobrej viere“. Podľa uváženia rozhodcovského senátu môže mať porušenie požiadavky dobrej viery za následok dôsledky uvedené v Článoch 9.6, 9.7 a 9.8.

iii. Uznalo sa, že neexistuje jediný najlepší spôsob vedenia pre všetky medzinárodné rozhodcovské konania a že flexibilita charakteristická pre postupy v medzinárodnom rozhodcovskom konaní je výhodou. Preto sa považovalo za dôležité osobitne uviesť v odseku 2 Preambuly, že cieľom Pravidiel IBA pre dokazovanie nie je obmedziť túto flexibilitu. V skutočnosti, ako je uvedené v tomto

IBA Rules of Evidence should be used by parties and arbitral tribunals in the manner that best suits them.

iv. The Preamble notes the overriding principle of the IBA Rules of Evidence that the taking of evidence shall be conducted on the principle that each party shall be “entitled to know, reasonably in advance of any Evidentiary Hearing or any fact or merits determination, the evidence on which the other Parties rely”. This principle infuses all of the provisions of the IBA Rules of Evidence. Accordingly, the provisions for the exchange of documentary evidence, witness statements, and expert reports, among others, provide each party and the arbitral tribunal with significant information about each side’s evidence.

Definitions

The Definitions section of the IBA Rules of Evidence sets forth basic definitions to be applied in the IBA Rules of Evidence. The definitions are generally straightforward, with commonly understood meanings. The definitions themselves do not provide any substantive rules of conduct or evidence.

One definition that is not so commonly used is that for “General Rules”. This term refers in the IBA Rules of Evidence to the institutional or *ad hoc* rules according to which the parties are conducting their arbitration, such as those of the ICC, AAA, LCIA, SIAC, HKIAC, UNCITRAL and ICSID. The term is used in Articles 1.3 and 1.5, which discuss among other things conflicts between the IBA Rules of Evidence and other rules that govern the arbitration proceeding.

The definition of “Document” in the 1999 IBA Rules was broad enough to include most forms of electronic evidence. The 2010 Review Subcommittee introduced minor changes intended to ensure that all forms of evidence, including electronic evidence, are subject to the IBA Rules and may be requested, subject to (i) the requirements of Article 3.3, including satisfaction of the relevance and materiality standard, and (ii) the reasons for objection set forth in Article 9.

odseku, strany a rozhodcovské senáty by mali používať Pravidlá IBA pre dokazovanie spôsobom, ktorý im najviac vyhovuje.

iv. Preambula uvádza prvoradú zásadu Pravidiel IBA pre dokazovanie, a to že dokazovanie sa vykonáva na základe zásady, že strana je „oprávnená oboznámiť sa s dôkaznými prostriedkami, na ktoré sa ostatné Strany odvolávajú, primerane vopred pred každým Pojednáváním alebo každým zisťovaním skutkového stavu alebo merita veci“. Táto zásada je obsiahnutá vo všetkých ustanoveniach Pravidiel IBA pre dokazovanie. V súlade s tým ustanovenia o výmene listinných dôkazov, svedeckých vyhlásení a znaleckých posudkov okrem iného poskytujú každej strane a rozhodcovskému senátu podstatné informácie o dôkazoch každej strany.

Definície

V časti Definície v Pravidlách IBA pre dokazovanie sú uvedené základné definície, ktoré sa majú uplatňovať v Pravidlách IBA pre dokazovanie. Definície sú vo všeobecnosti priamočiare a majú bežne zrozumiteľný význam. Samotné definície nestanovujú žiadne substantívne pravidlá správania alebo dokazovania.

Jedna z definícií, ktorá sa tak často nepoužíva, je definícia „Všeobecných pravidiel“. Tento pojem v Pravidlách IBA pre dokazovanie odkazuje na inštitucionálne alebo *ad hoc* pravidlá, podľa ktorých strany vedú rozhodcovské konanie, akými sú napr. pravidlá ICC, AAA, LCIA, SIAC, HKIAC, UNCITRAL a ICSID. Tento pojem sa používa v Článkoch 1.3 a 1.5, ktoré okrem iného pojednávajú o konfliktoch medzi Pravidlami IBA pre dokazovanie a inými pravidlami, ktorými sa rozhodcovské konanie riadi.

Definícia „Dokumentu“ v Pravidlách IBA z roku 1999 bola dostatočne široká, aby zahŕňala väčšinu foriem elektronických dôkazov. Podvýbor pre revíziu z roku 2010 predstavil menšie zmeny, ktorých cieľom bolo zabezpečiť, aby všetky formy dôkazov vrátane elektronických dôkazov podliehali Pravidlám IBA a mohli byť vyžiadané za podmienky, že (i) sú splnené požiadavky Článku 3.3 vrátane splnenia štandardu relevantnosti a významnosti a (ii) nie sú splnené dôvody pre námietku uvedené v Článku 9.

The 2020 Review Task Force added the defined term “Remote Hearing”, which is used in new Article 8.2. The definition reflects the fact that hearings, while not being “virtual” in the common understanding of the term, may increasingly be conducted, in whole or in part, using teleconference, videoconference or other communications technology that allows all or some participants in more than one location to participate simultaneously. The provisions of Article 8.2, which calls for establishing a Remote Hearing protocol and suggests issues that the protocol may deal with, apply to all such forms of Remote Hearings.

Article 1 — Scope of Application

International arbitrations are subject to general rules establishing the procedural framework for the arbitration and to mandatory law relating to arbitration procedure at the seat of the arbitration. Therefore, while the IBA Rules of Evidence have been drafted to conform with the principal institutional and *ad hoc* rules generally used by parties, conflicts may nevertheless arise with the other set of rules chosen by the parties (the “General Rules” in the parlance of the IBA Rules of Evidence) or any mandatory legal provisions. Article 1 sets forth several basic principles as to how arbitral tribunals should apply the IBA Rules of Evidence in the event of a conflict with any of these other provisions.

In a conflict between the IBA Rules of Evidence and mandatory legal provisions, the mandatory legal provisions shall govern.

In a conflict between the IBA Rules of Evidence and the General Rules (i.e., the institutional or *ad hoc* rules chosen by the parties), the parties have a right, in keeping with the principle of party autonomy which is central to any international arbitration, to resolve this conflict in the manner they choose, as long as both parties agree. In the absence of such agreement, the arbitral tribunal shall try to harmonize the two sets of rules to the greatest extent possible. Articles 1.1, 1.3 and 1.5 express a priority for applying the IBA Rules of Evidence in the taking of evidence over the General Rules, as the agreement on the IBA Rules

Revízná pracovná skupina z roku 2020 doplnila definovaný pojem „Dištančné pojednávanie“, ktorý sa používa v novom Článku 8.2. Definícia odzrkadľuje skutočnosť, že pojednávania, hoci nie sú „virtuálne“ v bežnom chápaní tohto pojmu, sa môžu čoraz častejšie uskutočňovať úplne alebo čiastočne prostredníctvom telekonferencie, videokonferencie alebo inej komunikačnej technológie, ktorá umožňuje účasť všetkých alebo niektorých účastníkov nachádzajúcich sa na viac ako jednom mieste. Ustanovenia Článku 8.2, ktorý vyžaduje vypracovanie Protokolu o Dištančnom pojednávaní a načrtáva otázky, ktorými sa protokol môže zaoberať, sa vzťahujú na všetky takéto formy Dištančných pojednávanií.

Článok 1 – Rozsah použitia

Medzinárodné rozhodcovské konania podliehajú všeobecným pravidlám, ktoré stanovujú procesný rámec rozhodcovského konania, a kogentným právnym predpisom týkajúcim sa rozhodcovského konania v mieste rozhodcovského konania. Preto, hoci boli Pravidlá IBA pre dokazovanie vypracované tak, aby boli v súlade s hlavnými inštitucionálnymi a *ad hoc* pravidlami, ktoré strany všeobecne používajú, môžu napriek tomu vzniknúť rozpory s iným súborom pravidiel, ktoré si strany zvolili („Všeobecné pravidlá“ v jazyku Pravidiel IBA pre dokazovanie), alebo s kogentnými právnymi ustanoveniami. Článok 1 stanovuje niekoľko základných zásad, ako by mali rozhodcovské senáty uplatňovať Pravidlá IBA pre dokazovanie v prípade rozporu s niektorým z týchto iných ustanovení.

V prípade rozporu medzi Pravidlami IBA pre dokazovanie a kogentnými právnymi ustanoveniami majú prednosť kogentné právne ustanovenia.

V prípade rozporu medzi Pravidlami IBA pre dokazovanie a Všeobecnými pravidlami (t.j. inštitucionálnymi alebo *ad hoc* pravidlami zvolenými stranami) majú strany v súlade so zásadou zmluvnej slobody strán, ktorá je ústredným prvkom každého medzinárodného rozhodcovského konania, právo vyriešiť tento rozpor spôsobom, ktorý si zvolia, pokiaľ s tým obe strany súhlasia. Ak k takejto dohode nedôjde, rozhodcovský senát sa pokúsi v čo najväčšej možnej miere zosúladiť oba súbory pravidiel. Články 1.1, 1.3 a 1.5 vyjadrujú prednosť uplatňovania Pravidiel IBA pre dokazovanie pri

of Evidence is generally the more specific agreement on evidentiary issues. However, the 2020 Review Task Force inserted the phrase “to the extent possible” in Article 1.3 to acknowledge the fact that a conflict of two potentially applicable rules may make it impossible to accomplish the purposes of both sets of rules.

In the event of a dispute regarding the meaning of the IBA Rules of Evidence, or if both the IBA Rules of Evidence and the General Rules are silent on a particular issue, then the IBA Rules of Evidence instruct the arbitral tribunal to respect the purposes or general principles of the IBA Rules of Evidence, such as those set forth in the Preamble, to the greatest extent possible in their decisions on procedural issues.

As mentioned above, the IBA Rules of Evidence may be used in commercial or investment arbitration. However, the IBA Rules of Evidence do not contain any specialized rules for investment arbitrations such as rules pertaining to the participation of *amici curiae*.

Article 1.2 provides that parties who have agreed to the application of the IBA Rules of Evidence prior to 29 May 2010, the date of adoption of the 2010 revisions, or prior to 17 December 2020, the date of the adoption of the 2020 revisions, shall be deemed to have agreed to the previous version of the IBA Rules in the absence of a contrary indication. As the IBA Rules of Evidence could potentially be subject to further updates, parties wishing to apply the version of the IBA Rules of Evidence current at the time of the arbitration should consider including this in the arbitration clause (*see* suggested arbitration clause in the Foreword to the IBA Rules of Evidence). The 2020 Review Subcommittee clarified in Article 1.2 that the Parties may agree to apply the IBA Rules of Evidence in whole or only in part as specified in the Preamble to the IBA Rules of Evidence.

Article 2 — Consultation on Evidentiary Issues

The 2010 revisions included the addition of Article 2. The 2010 Review Subcommittee carefully considered whether and how the IBA Rules should be adapted or expanded in response

dokazovaní pred Všeobecnými pravidlami, keďže dohoda o Pravidlách IBA pre dokazovanie je vo všeobecnosti osobitnejšou dohodou o otázkach dokazovania. Avšak, Revízna pracovná skupina z roku 2020 do Článku 1.3 vložila slovné spojenie „v možnom rozsahu“, aby tak uznala skutočnosť, že rozpor medzi dvomi potenciálne uplatniteľnými pravidlami môže znemožniť dosiahnutie cieľov oboch súborov pravidiel.

V prípade sporu ohľadne výkladu Pravidiel IBA pre dokazovanie alebo ak Pravidlá IBA pre dokazovanie aj Všeobecné pravidlá o konkrétnej otázke mlčia, Pravidlá IBA pre dokazovanie inštruujú rozhodcovský senát, aby pri rozhodovaní o procesných otázkach v čo najväčšej možnej miere rešpektoval ciele alebo všeobecné zásady Pravidiel IBA pre dokazovanie, napríklad tie, ktoré sú uvedené v Preambule.

Ako bolo uvedené vyššie, Pravidlá IBA pre dokazovanie môžu byť použité v obchodnom alebo investičnom rozhodcovskom konaní. Avšak, Pravidlá IBA pre dokazovanie neobsahujú žiadne osobitné pravidlá pre investičné rozhodcovské konania, ako napríklad pravidlá týkajúce sa účasti *amici curiae*.

Článok 1.2 stanovuje, že strany, ktoré sa dohodli na použití Pravidiel IBA pre dokazovanie pred 29. májom 2010, čo je dátum prijatia revízií z roku 2010, alebo pred 17. decembrom 2020, čo je dátum prijatia revízií z roku 2020, sa považujú za strany, ktoré sa dohodli na predchádzajúcej verzii Pravidiel IBA, ak nie je uvedené inak. Keďže Pravidlá IBA pre dokazovanie môžu byť potenciálne predmetom ďalších aktualizácií, strany, ktoré chcú uplatňovať verziu Pravidiel IBA pre dokazovanie aktuálnu v čase rozhodcovského konania, by mali zväziť zahrnutie tejto skutočnosti do rozhodcovskej doložky (*viď* navrhovanú rozhodcovskú doložku v Predhovore k Pravidlám IBA pre dokazovanie). Podvýbor pre revíziu z roku 2020 v Článku 1.2 objasnil, že strany sa môžu dohodnúť na uplatňovaní Pravidiel IBA pre dokazovanie v celom rozsahu alebo len sčasti tak, ako je uvedené v Preambule Pravidiel IBA pre dokazovanie.

Článok 2 – Konzultácie postupu pri dokazovaní

Revízie z roku 2010 zahŕňali doplnenie Článku 2. Podvýbor pre revíziu z roku 2010 starostlivo posúdil, či a prípadne ako by sa mali Pravidlá IBA prispôbiť alebo rozšíriť v reakcii na zvýšený

to the increased size and complexity of arbitrations and the evidentiary issues associated with them. After review of various sets of domestic and international arbitration rules and procedures, the 2010 Review Subcommittee agreed on a “meet and consult” approach.

Article 2.1 provides for a mandatory consultation between the arbitral tribunal and the parties “at the earliest appropriate time in the proceedings”. Under normal circumstances, this consultation would coincide with a procedural conference or exchange of views early in the proceedings. Early timing allows the participants to organize the taking of evidence in an efficient, economical and fair manner. Where the evidentiary issues are not considered to be sufficiently clear at an early stage in the arbitration, the arbitral tribunal might postpone such conference or exchange.

The evidentiary issues which may be appropriate for discussion at the Article 2.1 consultation include, but are not limited to, those enumerated in Article 2.2. The 2020 Review Task Force added the phrase “to the extent applicable” to the introductory language of Article 2.2 to highlight that the arbitral tribunal and the parties may dispense with certain of the means of taking of evidence listed in Article 2.2. While Article 2 provides a framework for discussing evidentiary issues, it is not intended to prescribe how evidence should be taken in any particular arbitration. For example, in any given arbitration the arbitral tribunal and the parties may determine not to require disclosure of electronic evidence. On the other hand, if they determine that taking evidence in electronic form would be conducive to the efficient, economical and fair taking of evidence, it may be advisable to discuss the related details at an early stage, such as the form of production (Article 3.12(b)) and the formulating of requests to produce by identifying specific files, search terms, individuals or other means for searching for documents in an efficient and economical manner (Article 3.3(a)(ii)).

The consultation envisaged in Article 2.2(c) and (d) may address the use of various techniques in connection with the taking of evidence such as, but not limited to, particular schedules for presenting and resolving disputes over production of Documents, privilege logs to specify the particulars of documents that have been withheld

rozsah a zložitost rozhodcovských konaní a s nimi spojených otázok dokazovania. Po preskúmaní rôznych súborov domácich a medzinárodných pravidiel rozhodcovského konania a postupov sa Podvýbor pre revíziu z roku 2010 dohodol na prístupe „stretnúť sa a konzultovať“.

Článok 2.1 stanovuje povinnú konzultáciu medzi rozhodcovským senátom a stranami „čo najskôr po začatí konania“. Zvyčajne bude táto konzultácia splyvať s procesnou poradou alebo výmenou stanovísk v úvodnej fáze konania. Skoré načasovanie umožňuje účastníkom zorganizovať dokazovanie efektívnym, hospodárnym a spravodlivým spôsobom. Ak sa otázky dokazovania nepovažujú na začiatku rozhodcovského konania za dostatočne jasné, rozhodcovský senát môže takúto poradu alebo výmenu odložiť.

Otázky dokazovania, ktoré môžu byť vhodné na prerokovanie na konzultácii podľa Článku 2.1, zahŕňajú, okrem iného, otázky vymenované v Článku 2.2. Revízná pracovná skupina z roku 2020 doplnila do úvodného znenia Článku 2.2 slovné spojenie „v aplikovateľnom rozsahu“, aby tak zdôraznila, že rozhodcovský senát a strany môžu upustiť od niektorých spôsobov dokazovania uvedených v Článku 2.2. Hoci Článok 2 poskytuje rámec pre prerokovanie otázok dokazovania, jeho cieľom nie je predpísať, ako by sa mali dôkazy vykonávať v konkrétnom rozhodcovskom konaní. Napríklad v niektorom rozhodcovskom konaní sa rozhodcovský senát a strany môžu rozhodnúť, že nebudú vyžadovať sprístupnenie elektronických dôkazov. Na druhej strane, ak sa rozhodnú, že dokazovanie v elektronickej podobe by prispelo k efektívnemu, hospodárnemu a spravodlivému dokazovaniu, môže byť vhodné prerokovať súvisiace podrobnosti v počiatočnom štádiu, ako napríklad formu vydania (Článok 3.12 písm. b)) a formuláciu žiadostí o vydanie určením konkrétnych súborov, vyhľadávacích výrazov, osôb alebo iných prostriedkov na efektívne a hospodárne vyhľadávanie dokumentov (Článok 3.3 písm. a) bod ii)).

Konzultácie predpokladané Článkom 2.2 písm. c) a d) sa môžu týkať používania rôznych metód súvisiacich s dokazovaním, ako napríklad, ale nie výlučne, osobitných harmonogramov na predkladanie a riešenie sporov o vydanie Dokumentov, protokolov o dôvernosti na špecifikovanie podrobností o dokumentoch, ktoré

on grounds of, for example, privilege, and/or redaction of documents to avoid disclosing protected information.

The 2020 Review Task Force added a new Article 2.2(e) to highlight the advisability of considering data protection issues, including issues of data privacy and cybersecurity, at an early stage. Among the resources that parties and tribunals may find useful in considering these issues are the ICCA-IBA Roadmap to Data Protection in International Arbitration⁴ and the ICCA-NYC Bar-CPR Protocol on Cybersecurity in International Arbitration.⁵

Article 2.2(f) encourages discussion of means to save time and costs in the arbitration. It also refers to the conservation of resources in connection of the taking of evidence, which could include, by way of example, the economic and environmental costs of travel or document reproduction (including by submitting documents using web-based platforms).

Article 2.3 (paragraph 3 of the Preamble to the 1999 IBA Rules) encourages arbitral tribunals to identify to the parties, as early as possible, the issues that they may regard as relevant to the case and material to its outcome. That paragraph also notes that a preliminary determination of certain issues may be appropriate. While the 1999 Working Party did not want to encourage litigation-style motion practice, the Working Party recognized that in some cases certain issues may resolve all or part of a case. In such circumstances, the IBA Rules of Evidence make clear that the arbitral tribunal has the authority to address such matters first, so as to avoid potentially unnecessary work.

Article 3 — Production of Documents

Article 3 deals with documents that the parties wish to introduce as evidence into the arbitral proceedings.

⁴ https://www.arbitration-icca.org/publications/ICCA_Report_N7.html

⁵ https://www.arbitration-icca.org/publications/ICCA_Report_N6.html

boli zadržané napríklad na základe výsady, alebo revidovania dokumentov s cieľom predísť zverejneniu chránených informácií.

Revízná pracovná skupina z roku 2020 doplnila nový Článok 2.2 písm. e) s cieľom zdôrazniť, že je vhodné zohľadniť otázky ochrany údajov, vrátane otázok ochrany súkromia a kybernetickej bezpečnosti v počiatočnom štádiu. Medzi zdroje, ktoré môžu strany a senáty považovať za užitočné pri posudzovaní týchto otázok, patria Usmernenie ICCA-IBA na ochranu údajov v medzinárodnom rozhodcovskom konaní⁴ a Protokol ICCA-NYC Bar-CPR o kybernetickej bezpečnosti v medzinárodnom rozhodcovskom konaní.⁵

Článok 2.2 písm. f) odporúča prediskutovať možné spôsoby úspory času a nákladov v rozhodcovskom konaní. Taktiež odkazuje aj na šetrenie zdrojov v súvislosti s dokazovaním, ktoré by mohlo zahŕňať napríklad ekonomické a environmentálne náklady na cestovanie alebo rozmnožovanie dokumentov (vrátane predkladania dokumentov prostredníctvom webových platforiem).

Článok 2.3 (odsek 3 Preambuly Pravidiel IBA z roku 1999) odporúča rozhodcovským senátom, aby čo najskôr stranám predložili otázky, ktoré by mohli byť relevantné pre prejednávanú vec a významné pre jej výsledok. Predmetný odsek tiež uvádza, že môže byť vhodné predbežne rozhodnúť o určitých otázkach. Aj keď Pracovná skupina z roku 1999 nemala v úmysle odporučiť postupy v štýle súdneho sporového konania, uznala, že v niektorých prípadoch môžu určité otázky vyriešiť celý prípad alebo jeho časť. Za takýchto okolností Pravidlá IBA pre dokazovanie jasne uvádzajú, že rozhodcovský senát je oprávnený riešiť takéto otázky prednostne, aby sa predišlo potenciálne zbytočnej práci.

Článok 3 – Vydávanie Dokumentov

Článok 3 sa zaoberá dokumentmi, ktoré strany zamýšľajú predložiť ako dôkaz v rozhodcovskom konaní.

⁴ https://www.arbitration-icca.org/publications/ICCA_Report_N7.html

⁵ https://www.arbitration-icca.org/publications/ICCA_Report_N6.html

Article 3 refers to three groups of documents: (1) documents that are at the party's own disposal;(2) documents that the party wants to use as evidence for its submissions but cannot produce on its own, because they are either in the possession of the other party in the arbitral proceedings or in the possession of a third party outside of the arbitration; and (3) documents that neither party has introduced or wants to introduce as evidence into the arbitral proceedings, but which are seen as relevant and material by the arbitral tribunal. In addition, Article 3 contains several general principles for the treatment of documents as evidence by the parties and by the arbitral tribunal.

As noted throughout the paragraphs below, many issues relating to the production of documents will often benefit from advance consultation between the parties, whether pursuant to Article 2.1 or at other points during the proceeding. Such issues include, for example: cybersecurity and data privacy/protection, scope of document collection/preservation, production format, and the use of privilege logs or any similar document specifying privileged documents withheld from production.

Production of Documents Available to One Party

The IBA Rules of Evidence begin with the principle, articulated in many arbitral rules, that each party shall introduce those documents available to it and on which it wants to rely as evidence.⁶ This provision reflects the principle, generally accepted in both civil law and common law countries, that parties have a burden to come forward with the evidence that supports their case.

⁶ See UNCITRAL Model Law, Article 23; UNCITRAL Arbitration Rules, Article 27(1); HKIAC Administered Arbitration Rules, Article 22(1); ICDR Arbitration Rules, Article 21(3); ICSID Arbitration Rules, Rule 33; LCIA Arbitration Rules, Article 15(2)-15(5); SCC Arbitration Rules, Article 29(1) and 29(2); WIPO Arbitration Rules, Articles 41(c) and 42(c).

Článok 3 odkazuje na tri skupiny dokumentov: (1) dokumenty, ktoré má strana vo vlastnej dispozícii; (2) dokumenty, ktoré chce strana použiť ako dôkaz pre svoje tvrdenia, ale nemôže ich sama predložiť, pretože sú buď v držbe druhej strany rozhodcovského konania, alebo sú v držbe tretej strany mimo rozhodcovského konania; a (3) dokumenty, ktoré žiadna zo strán nepredložila ani nechce predložiť ako dôkaz v rozhodcovskom konaní, ale ktoré rozhodcovský senát považuje za relevantné a významné. Článok 3 navyše obsahuje niekoľko všeobecných zásad zaobchádzania strán a rozhodcovského senátu s dokumentmi ako s dôkazmi.

Ako je uvedené v odsekoch nižšie, pri mnohých otázkach týkajúcich sa vydávania dokumentov často pomôže konzultácia medzi stranami v predstihu, či už podľa Článku 2.1 alebo v iných štádiách konania. Medzi takéto otázky patria napríklad: kybernetická bezpečnosť a ochrana súkromia/údajov, rozsah zhromažďovania/uchovávanía dokumentov, forma vydávania a používanie protokolov o dôvernosti alebo akýchkoľvek podobných dokumentov, v ktorých sú špecifikované dôverné dokumenty, ktoré majú byť vylúčené z vydávania.

Vydávanie Dokumentov, ktoré má jedna zo strán k dispozícii

Pravidlá IBA pre dokazovanie vychádzajú zo zásady, ktorá je vyjadrená v mnohých pravidlách rozhodcovského konania, že každá strana je povinná predložiť tie dokumenty, ktoré má k dispozícii, a na ktoré sa chce odvolávať ako na dôkaz.⁶ Toto ustanovenie reflektuje zásadu, ktorá je všeobecne prijímaná v krajinách kontinentálnej právnej kultúry i angloamerickej právnej kultúry, že strany nesú bremeno predložiť dôkazy na podporu ich tvrdení.

⁶ Vid' Modelový zákon UNCITRAL, Článok 23; Pravidlá rozhodcovského konania UNCITRAL, Článok 27 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania pred HKIAC, Článok 22 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania ICDR, Článok 21 ods. 3; Pravidlá rozhodcovského konania ICSID, Pravidlo 33; Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 15 ods. 2 až 5; Pravidlá rozhodcovského konania SCC, Článok 29 ods. 1 a 2; Pravidlá rozhodcovského konania WIPO, Články 41 písm. c) a 42 písm. c).

Article 3.1 contains the phrase “within the time ordered by the arbitral tribunal”. This phrase is repeated throughout the IBA Rules of Evidence when a submission is to be made or an action to be taken by the parties. The 1999 Working Party believed that the best course is to maintain maximum schedule flexibility for the parties and arbitral tribunals. Therefore, throughout the IBA Rules of Evidence, as here, time frames are left to be determined by the arbitral tribunal in each case, presumably in consultation with the parties. For example, with respect to the initial production of documents on which each party intends to rely, the specific time when such documents are to be submitted may vary depending upon how well the issues are framed in the initial pleadings. Time frames will also, of course, vary depending upon the complexity of the matter, the resources and locations of the parties and the particular circumstances of each case.

Following such an initial production of documents on which each party intends to rely, later submissions in the case, such as witness statements or expert reports, may make it necessary for parties to submit additional documents to rebut statements contained in such submissions. Article 3.11 provides for such a second round of submission of documents within each party’s possession. Again, the arbitral tribunal is to determine when such a second round of production may take place.

Documents in the Possession of an Opposing Party

The issue of whether and under what conditions one party should be able to request production of documents from another party occupied much of the Working Party’s discussions in 1999. The vigor with which this issue was debated demonstrated that the question of document production was the key area in which practitioners from common law countries and civil law countries differ. The debate produced a balanced approach that became a central aspect of the IBA Rules of Evidence and has become widely accepted by both common law and civil law practitioners. The current revision of the IBA Rules of Evidence preserves this balance.

Principles

Článok 3.1 obsahuje slovné spojenie „v lehote stanovenej rozhodcovským senátom“. Toto slovné spojenie sa opakuje v celom texte Pravidiel IBA pre dokazovanie, keď majú strany predložiť podanie alebo vykonať úkon. Pracovná skupina z roku 1999 sa domnievala, že najlepším postupom je zachovať maximálnu flexibilitu harmonogramu pre strany a rozhodcovské senáty. Preto sa v celom texte Pravidiel IBA pre dokazovanie, ako aj v tomto prípade, ponecháva určenie časových rámcov v každom prípade na rozhodcovský senát (po konzultácii so stranami). Napríklad, pokiaľ ide o prvotné predloženie dokumentov, na ktoré sa každá strana zamýšľa odvolávať, konkrétny čas, kedy sa majú takéto dokumenty predložiť, sa môže líšiť v závislosti od toho, ako dobre sú formulované otázky v prvotných podaniach. Časové rámce sa budú samozrejme líšiť aj v závislosti od zložitosti vecí, zdrojov a miesta strán a konkrétnych okolností každého prípadu.

Po takomto počiatocnom predložení dokumentov, na ktoré sa každá zo strán zamýšľa odvolávať, môžu neskoršie podania strán, ako sú svedecké vyhlásenia alebo znalecké posudky, vyvolať potrebu, aby strany predložili ďalšie dokumenty, ktoré by vyvrátili tvrdenia obsiahnuté v takých podaniach. Článok 3.11 stanovuje takéto druhé kolo predkladania dokumentov, ktoré má každá zo strán k dispozícii. Aj v tomto prípade má rozhodcovský senát určiť, kedy sa takéto druhé kolo predkladania môže uskutočniť.

Dokumenty v držbe protistrany

Otázka, či a prípadne za akých podmienok by jedna strana mala mať možnosť požadovať vydanie dokumentov od druhej strany, zaplnila veľkú časť diskusií Pracovnej skupiny z roku 1999. Ráznosť, s akou sa o tejto otázke diskutovalo, ukázala, že otázka vydávania dokumentov je kľúčovou oblasťou, pri ktorej sa odborníci z praxe z krajín angloamerickej právnej kultúry a kontinentálnej právnej kultúry rozchádzajú. Výsledkom diskusie bol vyvážený prístup, ktorý sa stal ústredným aspektom Pravidiel IBA pre dokazovanie, a ktorý sa stal všeobecne akceptovaným odborníkmi z angloamerickej právnej kultúry i kontinentálnej právnej kultúry. Súčasná revízia Pravidiel IBA pre dokazovanie zachováva túto rovnováhu.

Zásady

The 1999 Working Party was able to reach agreement on certain principles governing document production because practices in international arbitration can be, and have been, harmonized to a large extent. The 1999 Working Party was guided by several principles:

Expansive American—or English—style discovery is generally inappropriate in international arbitration. Rather, requests for documents to be produced should be carefully tailored to issues that are relevant and material to the determination of the case.

At the same time, however, it was believed that there is a general consensus, even among practitioners from civil law countries, that some level of document production is appropriate in international arbitration. According to some of the most frequently used general rules, arbitral tribunals are to establish the facts of the case by all appropriate means.⁷ This includes the competence of the arbitral tribunal to order one party to introduce certain documents, including internal documents, into the arbitral proceedings upon request of the other party. Even in some civil law countries, a State court is entitled to order the production of internal documents, either upon request of one party or because it sees the need for these documents itself.

The IBA Rules provides that requests to produce are to be directed both to the arbitral tribunal and to the other parties. In the first instance, a party is to produce all documents requested in its possession, custody or control as to which it makes no objection (Article 3.4). However, the decision on the scope of document production—whether or not a party must introduce internal documents into the arbitral proceedings against its will—shall lie solely with the arbitral tribunal. Therefore, only the arbitral tribunal has the competence to decide on the request if the receiving party refuses to produce the requested documents voluntarily.

The scope of the permissible document request is

Pracovná skupina z roku 1999 bola schopná dosiahnuť dohodu o určitých zásadách, ktorými sa riadi vydávanie dokumentov, pretože postupy v medzinárodnom rozhodcovskom konaní môžu byť a boli do veľkej miery harmonizované. Pracovná skupina z roku 1999 sa riadila niekoľkými zásadami:

Rozsiahle získavanie dôkazov v americkom alebo anglickom štýle sú v medzinárodnom rozhodcovskom konaní vo všeobecnosti nevhodné. Žiadosti o vydanie dokumentov by mali byť radšej starostlivo prispôbené otázkam, ktoré sú relevantné a významné pre rozhodnutie vo veci.

Zároveň sa však dospelo k názoru, že aj medzi odborníkmi z kontinentálnej právnej kultúry existuje všeobecná zhoda, že v medzinárodnom rozhodcovskom konaní je vhodná určitá miera vydávania dokumentov. Podľa niektorých z najčastejšie používaných všeobecných pravidiel majú rozhodcovské senáty zistiť skutkový stav veci všetkými vhodnými prostriedkami.⁷ To zahŕňa právomoc rozhodcovského senátu nariadiť jednej strane vydať v rozhodcovskom konaní na žiadosť druhej strany určité dokumenty, vrátane interných dokumentov. Dokonca aj v niektorých krajinách kontinentálnej právnej kultúry je vnútroštátny súd oprávnený nariadiť vydanie interných dokumentov, a to buď na žiadosť jednej zo strán, alebo z dôvodu, že sám považuje tieto dokumenty za potrebné.

Pravidlá IBA stanovujú, že žiadosti o vydanie majú byť adresované rozhodcovskému senátu aj ostatným stranám. V prvom rade má strana vydať všetky požadované dokumenty, ktoré má v držbe, v úschove alebo vo svojej kontrole, a voči ktorým nemá námietky (Článok 3.4). Avšak, rozhodnutie o rozsahu vydania dokumentov – bez ohľadu na to, či strana musí vydať interné dokumenty v rozhodcovskom konaní proti svojej vôli alebo nie – prináleží výlučne rozhodcovskému senátu. Preto len rozhodcovský senát má právomoc rozhodnúť o žiadosti, ak dožiadaná strana odmietne dobrovoľne vydať požadované dokumenty.

Rozsah prípustnej žiadosti o vydanie je tiež

⁷ E.g., ICC Arbitration Rules, Article 25(1); LCIA Arbitration Rules, Article 22(1)(iii).

⁷ Napr. Pravidlá rozhodcovského konania ICC, Článok 25 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 22 ods. 1 bod iii).

also limited by certain objections described in Article 9.2 and (as added by the 2020 Review Task Force) 9.3 (*see* the discussion of these objections below) or the failure to satisfy the requirements set forth in Article 3.3. A party may raise any of the reasons for objection in opposing the document request. If it does so, the arbitral tribunal may first invite the relevant parties to consult with each other with a view to resolving the objection (Article 3.6).

If the objection is not resolved by means of such consultation, either party may request the arbitral tribunal to decide as to whether or not any of these objections apply as well as a decision on the propriety of the request for production itself (Article 3.7). The arbitral tribunal shall order the production if it is convinced, first, that the issues that the requesting party wishes to prove are relevant to the case and material to its outcome; second, that none of the reasons for objection set forth in Article 9.2 or 9.3 applies; and, third, that the requirements of Article 3.3 have been satisfied.

The rules set forth in Articles 3.2 – 3.8 follow from the principles described above. These rules concerning requests for production of documents from other parties represent a balanced compromise between the broader view generally taken in common law countries and the narrower view generally held in civil law countries. The IBA Rules of Evidence may be particularly useful, therefore, when an arbitration involves parties coming from these different legal backgrounds. A Continental European party may, for example, find that these Rules are useful in seeking to restrict an overly broad request from a common law party, while a common lawyer may be able to use the IBA Rules of Evidence to obtain documents from a Continental European party that the latter may not otherwise wish to provide.

Procedures

Usually following the initial submission of documents on which each party intends to rely pursuant to Article 3.1, any party may submit a request to produce documents to the arbitral tribunal and the other parties. This request must be submitted within the time ordered by the arbitral tribunal, as provided in Article 3.2.

obmedzený určitými námietkami opísanými v Článku 9.2 a (ako bol doplnený Revíznou pracovnou skupinou z roku 2020) 9.3 (*viď* diskusiu o týchto námietkach nižšie) alebo nesplnením požiadaviek stanovených v Článku 3.3. Strana môže proti žiadosti o dokument vzniesť ktorýkoľvek z týchto dôvodov námietky. Ak tak urobí, rozhodcovský senát môže najskôr vyzvať príslušné strany k vzájomnej konzultácii s cieľom vyriešiť námietku (Článok 3.6).

Ak sa námietka nevyrieši prostredníctvom takejto konzultácie, ktorákoľvek zo strán môže požiadať rozhodcovský senát, aby rozhodol o tom, či sa niektorá z týchto námietok aplikuje, ako aj o rozhodnutí o vhodnosti samotnej žiadosti o vydanie (Článok 3.7). Rozhodcovský senát nariadi vydanie, ak je presvedčený, že po prvé, otázky, ktoré chce žiadajúca strana preukázať, sú relevantné pre prejednávanú vec a významné pre jej výsledok; po druhé, neuplatňuje sa žiadny z dôvodov pre námietku uvedený v Článku 9.2 alebo 9.3; a po tretie, boli splnené požiadavky Článku 3.3.

Pravidlá uvedené v Článkoch 3.2 - 3.8 vyplývajú z vyššie uvedených zásad. Tieto pravidlá týkajúce sa žiadostí o vydanie dokumentov od ostatných strán predstavujú vyvážený kompromis medzi širším ponímaním, ktoré sa vo všeobecnosti uplatňuje v krajinách angloamerickej právnej kultúry a užším ponímaním, ktoré sa vo všeobecnosti uplatňuje v krajinách kontinentálnej právnej kultúry. Pravidlá IBA pre dokazovanie môžu byť preto obzvlášť užitočné, keď sa rozhodcovského konania zúčastňujú strany pochádzajúce z týchto rôznych právnych prostredí. Strana z kontinentálnej Európy môže napríklad zistiť, že tieto Pravidlá sú užitočné pri snahe obmedziť príliš širokú žiadosť strany z angloamerickej právnej kultúry, zatiaľ čo angloamerický právnik môže využiť Pravidlá IBA pre dokazovanie na získanie dokumentov od strany z kontinentálnej Európy, ktoré by táto strana inak nemusela chcieť poskytnúť.

Postupy

Zvyčajne po prvotnom predložení dokumentov, na ktoré sa každá zo strán zamýšľa odvolávať podľa Článku 3.1, môže ktorýkoľvek strana predložiť rozhodcovskému senátu a ostatným stranám žiadosť o vydanie dokumentov. Táto žiadosť musí byť predložená v lehote stanovenej rozhodcovským senátom v zmysle Článku 3.2. Hoci sa žiadosti o

Although document requests are typically exchanged within a discrete phase of the proceeding, Article 3.2 does not prevent the parties from agreeing, or the arbitral tribunal from directing, that document requests (and document productions responsive thereto) may take place at multiple points throughout the proceeding as the case evolves. In some circumstances, document requests may be warranted prior to the first substantive pleadings, e.g., when a claimant no longer has access to documents due to circumstances outside its own control, such as following an expropriation of its assets.

Article 3.3 provides certain requirements regarding the content of a request to produce, which are generally designed to have the request specifically describe the documents being sought. Article 3.3 is designed to prevent a broad “fishing expedition”, while at the same time permitting parties to request documents that can be identified with reasonable specificity and which can be shown to be relevant to the case and material to its outcome. This specificity of the information required by Article 3.3 is also designed to help the receiving party decide whether it wants to comply with the request voluntarily (as provided in Article 3.4), or if it wants to raise objections (Article 3.5). The specificity of the request is also designed to make it possible for the arbitral tribunal to decide, if there is an objection to the request to produce, whether or not to grant the request pursuant to the standards set forth in Article 3.7.

The request to produce must (i) identify the document or documents sought, described in sufficient detail; (ii) state why the documents requested are relevant to the case and material to its outcome; and (iii) state that the documents requested are not in the possession of the requesting party (with one exception) and the reasons why that party assumes the documents requested to be in the possession of the other party. In a compromise between the common law and civil law systems, the request to produce can identify documents either by describing an individual document (Article 3.3(a)(i)) or by describing “in sufficient detail (including subject-matter) ... a narrow and specific requested category of Documents that are reasonably believed to exist” (Article 3.3(a)(ii)). The description of an individual document is reasonably straightforward. The IBA Rules of

vydanie dokumentov zvyčajne vymieňajú v rámci samostatnej fázy konania, Článok 3.2 nebráni tomu, aby sa strany dohodli, alebo aby rozhodcovský senát určil, že žiadosti o vydanie dokumentov (a následné vydania dokumentov) sa môžu predkladať vo viacerých momentoch v priebehu konania v závislosti od vývoja prípadu. Za určitých okolností môžu byť žiadosti o vydanie dokumentov opodstatnené pred prvými procesnými úkonmi vo veci, napr. ak žalobca už nemá prístup k dokumentom v dôsledku okolností mimo jeho kontroly, napr. po vyvlastnení jeho majetku.

Článok 3.3 stanovuje určité požiadavky týkajúce sa obsahu žiadosti o vydanie, ktoré sú vo všeobecnosti koncipované tak, aby žiadosť špecificky opisovala požadované dokumenty. Článok 3.3 je koncipovaný tak, aby zabránil tzv. širokej „fishing expedition“ a zároveň umožnil stranám požadovať dokumenty, ktoré možno identifikovať s rozumnou mierou špecifickosti a ktoré možno považovať za relevantné pre prejednávajúcu vec a významné pre jej výsledok. Cieľom tejto špecifickosti vyžadovanej Článkom 3.3 je tiež napomôcť dožiadanej strane rozhodnúť sa, či chce žiadosti vyhovieť dobrovoľne (v zmysle Článku 3.4), alebo či chce vzniesť námietky (Článok 3.5). Cieľom špecifickosti žiadosti je tiež umožniť rozhodcovskému senátu rozhodnúť, či v prípade námietky voči žiadosti o vydanie, žiadosti vyhovie, alebo nie, podľa štandardov stanovených v Článku 3.7.

Žiadosť o vydanie musí (i) identifikovať požadovaný dokument alebo dokumenty, ktoré musia byť dostatočne detailne popísané; (ii) uviesť, prečo sú požadované dokumenty relevantné pre prejednávajúcu vec a významné pre jej výsledok; a (iii) uviesť, že požadované dokumenty nie sú v držbe žiadajúcej strany (s jednou výnimkou), a dôvody, prečo táto strana predpokladá, že požadované dokumenty sú v držbe druhej strany. V rámci kompromisu medzi systémami angloamerickej a kontinentálnej právnej kultúry, žiadosť o vydanie môže identifikovať dokumenty buď opisom jednotlivého dokumentu (Článok 3.3 písm. a) bod i)) alebo „dostatočne detailným opisom (vrátane predmetu) úzkej a špecifickej žiadanej kategórie Dokumentov, o ktorých sa odôvodnene predpokladá, že existujú“ (Článok 3.3 písm. a) bod ii)). Opis jednotlivého dokumentu je primerane priamočiary. Pravidlá IBA pre

Evidence simply require that the description be “sufficient to identify” the document. Article 3.3 does not specify a particular format for requests to produce. In practice, arbitral tribunals frequently direct the use of schedules that present, in a single document, the content required under Article 3.3 and objections under Article 3.5, and in which the arbitral tribunal also records the rulings provided for in Article 3.7.

Permitting parties to ask for documents by category, however, prompted more discussion. The 1999 Working Party and the 2010 Review Subcommittee did not want to open the door to “fishing expeditions”. However, it was understood that some documents would be relevant and material and properly produced to the other side, but that they may not be capable of specific identification. Indeed, all members of the 1999 Working Party and of the 2010 Review Subcommittee, from common law and civil law countries alike, recognized that arbitrators would generally accept such requests if they were carefully tailored to produce relevant and material documents. For example, if an arbitration involves the termination by one party of a joint venture agreement, the other party may know that the notice of the termination was given on a certain date, that the Board of the other party must have made the decision to terminate at a meeting shortly before that notice, that certain documents must have been prepared for the Board’s consideration of that decision and that minutes must have been taken concerning the decision. The requesting party cannot identify the dates or the authors of such documents, but nevertheless can identify with some particularity the nature of the documents sought and the general time frame in which they would have been prepared. Such a request may qualify as a “narrow and specific category of Documents”, as permitted under Article 3.3(a) (ii).

As documents in electronic form have become more important in international commerce and hence in dispute resolution, and since their production may be burdensome to the requesting party, the 2010 Subcommittee introduced in Article 3.3(a)(ii) the means for parties to identify more precisely a narrow and specific requested category of documents maintained in electronic form. Either at a party’s own behest or upon order of the arbitral tribunal, electronic documents may additionally be identified by file name, specified

dokazovanie jednoducho vyžadujú, aby bol opis „dostatočný na identifikáciu“ dokumentu. Článok 3.3 nešpecifikuje konkrétnu formu žiadostí o vydanie. V praxi rozhodcovské senáty často nariadenia používať formuláre, ktoré v rámci jedného dokumentu uvádzajú obsah požadovaný podľa Článku 3.3 a námietky podľa Článku 3.5, a v ktorých rozhodcovský senát zaznamenáva aj rozhodnutia uvedené v Článku 3.7.

Umožnenie stranám žiadať dokumenty podľa kategórií však vyvolalo viac diskusií. Pracovná skupina z roku 1999 a Podvýbor pre revíziu z roku 2010 nechceli otvoriť dvere pre tzv. „fishing expeditions“. Chápalo sa však, že niektoré dokumenty by mohli byť relevantné a významné a riadne vydané druhej strane, ale nemusí byť možné ich špecificky identifikovať. Všetci členovia Pracovnej skupiny z roku 1999 a Podvýboru pre revíziu z roku 2010, a to tak z krajín angloamerickej právnej kultúry, ako aj z krajín kontinentálnej právnej kultúry, skutočne uznali, že rozhodcovia by vo všeobecnosti akceptovali takéto žiadosti, ak by boli starostlivo prispôbené na vydanie relevantných a významných dokumentov. Napríklad, ak sa rozhodcovské konanie týka vypovedania dohody o spoločnom podniku jednou stranou, druhá strana môže vedieť, že výpoveď bola podaná k určitému dátumu, že predstavenstvo druhej strany muselo prijať rozhodnutie o tejto výpovedi na zasadnutí krátko pred ňou, že určité dokumenty museli byť pripravené na posúdenie tohto rozhodnutia predstavenstvom, a že o tomto rozhodnutí musela byť vyhotovená zápisnica. Žiadajúca strana nevie určiť dátumy alebo autorov takýchto dokumentov, ale môže napriek tomu s určitou konkrétnosťou určiť povahu požadovaných dokumentov a všeobecný časový rámec, v ktorom mali byť pripravené. Takáto žiadosť sa môže kvalifikovať ako „úzka a špecifická kategória Dokumentov“ tak, ako to umožňuje Článok 3.3 písm. a) bod ii).

Keďže dokumenty v elektronickej forme sa stali dôležitejšími v medzinárodnom obchode, a teda aj pri riešení sporov, a keďže ich vydanie môže byť pre žiadajúcu stranu zaťažujúce, Podvýbor z roku 2010 zaviedol v Článku 3.3 písm. a) bod ii) spôsoby, akými môžu strany presnejšie identifikovať úzku a špecifickú kategóriu požadovaných dokumentov uchovávaných v elektronickej forme. Buď na vlastnú žiadosť strany alebo na základe nariadenia rozhodcovského senátu možno elektronické dokumenty dodatočne

search terms, individuals (for example, specific custodians or authors) or other means of searching for such documents in an efficient and economic manner (Article 3.3(a)(ii)). The Rules as revised in 2010 are neutral regarding whether electronic documents should be produced in any given arbitration; they simply provide a framework for doing so where the parties agree or the arbitral tribunal orders production of such documents.

As noted above, the provisions of Articles 3.3(b) and (c) also serve as checks on the scope of any request to produce. Under Article 3.3(b), the content of the requested document needs to be both “relevant to the case” and “material to its outcome.” Moreover, the relationship between the documents and the issues must be set forth in the request to produce with sufficient specificity so that the arbitral tribunal can understand the purpose for which the requesting party needs the requested documents. Article 3.3(c) then requires the requesting party to state that the documents sought are not in its own possession, thereby seeking to prevent unnecessary harassment of the opposing party by the requesting party. Article 3.3(c) (i) of the IBA Rules of Evidence as revised in 2010 recognizes one exception to this principle. In the age of electronic documents, it will become increasingly less likely that a particular document has been entirely deleted from a party’s records, as it may continue to exist electronically, such as on back-up tapes or in electronic archives. Where a document is no longer easily accessible, for example because it is not in a server’s active data, it may be less burdensome and costly for another party to produce it.

Under the 1999 IBA Rules of Evidence, documents produced pursuant to a request to produce were to be sent not only to the other parties in the arbitration but also to the arbitral tribunal. The rationale had been that because any documents produced would automatically become a part of the record, the self-interest of parties should cause them thereby to limit the scope of their request. This rule was revised in 2010 in light of the observation that it is often not efficient for arbitrators to review all of the documents at the stage of their production. Accordingly, the default has been changed such that documents are to be produced to the other parties and only to the

identifikovať podľa názvu súboru, určených vyhľadávacích výrazov, osôb (napríklad konkrétnych držiteľov alebo autorov) alebo iných prostriedkov na efektívne a hospodárne vyhľadávanie takýchto dokumentov (Článok 3.3 písm. a) bod ii)). Pravidlá v znení revízií z roku 2010 sú neutrálne pokiaľ ide o to, či by sa elektronické dokumenty mali v danom rozhodcovskom konaní vydať; poskytujú len rámec na to, aby sa tak stalo, ak sa na tom strany dohodnú alebo ak rozhodcovský senát nariadi vydanie takýchto dokumentov.

Ako je uvedené vyššie, ustanovenia Článku 3.3 písm. b) a c) slúžia aj ako kontrola rozsahu žiadosti o vydanie. Podľa Článku 3.3 písm. b) musí byť obsah požadovaného dokumentu „relevantný pre prejednávanú vec“ a „významný pre jej výsledok“. Navyše, vzťah medzi dokumentmi a spornými otázkami musí byť v žiadosti o vydanie uvedený dostatočne špecificky, aby rozhodcovský senát porozumel účelu, na ktorý žiadajúca strana požadované dokumenty potrebuje. Článok 3.3 písm. c) potom vyžaduje, aby žiadajúca strana uviedla, že požadované dokumenty nemá vo svojej držbe, čím sa snaží zabrániť zbytočnému obťažovaniu protistrany žiadajúcou stranou. Článok 3.3 písm. c) bod i) Pravidiel IBA pre dokazovanie v znení revízií z roku 2010 pozná jednu výnimku z tejto zásady. V dobe elektronických dokumentov bude čoraz menej pravdepodobné, že určitý dokument bol úplne vymazaný zo záznamov strany, pretože môže naďalej existovať elektronicky, napríklad na záložných páskach alebo v elektronických archívoch. Ak dokument už nie je ľahko dostupný, napríklad preto, že sa nenachádza v aktívnych údajoch servera, môže byť pre druhú stranu menej zaťažujúce a nákladné ho vydať.

Podľa Pravidiel IBA pre dokazovanie z roku 1999 sa dokumenty vydané na základe žiadosti o vydanie mali zasielať nielen ostatným stranám v rozhodcovskom konaní, ale aj rozhodcovskému senátu. Dôvodom bolo, že keďže všetky vydané dokumenty sa automaticky stanú súčasťou spisu, strany by mali vo vlastnom záujme obmedziť rozsah svojej žiadosti. Toto pravidlo bolo revidované v roku 2010 vzhľadom na zistenie, že pre rozhodcov často nie je efektívne preskúmať všetky dokumenty vo fáze ich vydania. Preto sa štandard zmenil tak, že dokumenty sa majú vydať ostatným stranám, a rozhodcovskému senátu len

arbitral tribunal if it so requests.

The specificity required in the request to produce makes it likely that such a request will be made only after the issues have become sufficiently clear in the case. The precise timing of such a request will be determined by the arbitral tribunal. It will naturally depend upon the specificity of the initial pleadings and any Terms of Reference or other documents identifying the issues.

A party seeking to oppose entirely or to limit a request to produce must raise its objections in writing within the time ordered by the arbitral tribunal. As noted, the reasons for objection shall be those set forth in Article 9.2 or 9.3 of the IBA Rules of Evidence (discussed below) or a failure to satisfy any of the requirements of Article 3.3. As, in practice, arbitral tribunals frequently provide for replies to objections (which may resolve or narrow disputed requests), the 2020 Review Task Force added the final sentence of Article 3.5 providing for the requesting party to reply to any objection raised, if permitted by the arbitral tribunal.

If a party raises objections, the arbitral tribunal must decide on the propriety of the request to produce. The text of the IBA Rules of Evidence provides that the arbitral tribunal may, before making such decision, give the parties an opportunity to consult with each other with a view to resolving the objection themselves (Article 3.6). Party-to-party consultation may in some circumstances be the more effective means of resolving objections, including those based on insufficient descriptions and other deficiencies in the form of the request to produce.

In practice, inter partes consultations—whether pursuant to Article 3.6 or prior to the submission of objections to the tribunal—can streamline the production process and avoid lengthy disputes over the production of documents. For instance, a producing party may be able to produce evidence that is less burdensome to produce and that, even if it is not strictly responsive to the original document request, provides the same substantive information sought by the requesting party. Similarly, the parties may agree to a narrowed version of an original request rather than arguing objections before the tribunal.

If the parties present objections to the arbitral

vtedy, ak o to požiada.

Špecifickosť vyžadovaná v žiadosti o vydanie má spravidla za následok, že takáto žiadosť bude podaná až po tom, ako budú sporné otázky dostatočne jasné. Presné načasovanie takejto žiadosti určí rozhodcovský senát. Bude to prirodzene závisieť od špecifickosti úvodných podaní a Podmienok mandátu alebo iných dokumentov identifikujúcich sporné otázky.

Strana, ktorá chce úplne odmietnuť alebo obmedziť žiadosť o vydanie, musí svoje námietky vzniesť písomne v lehote stanovenej rozhodcovským senátom. Ako bolo uvedené, dôvodmi na vznesenie námietky sú dôvody uvedené v Článku 9.2 alebo 9.3 Pravidiel IBA pre dokazovanie (vysvetlené nižšie) alebo nesplnenie niektorej z požiadaviek Článku 3.3. Keďže v praxi rozhodcovské senáty často umožňujú reakcie na námietky (ktoré môžu vyriešiť alebo zúžiť sporné žiadosti), Revízná pracovná skupina z roku 2020 doplnila poslednú vetu Článku 3.5 stanovujúcu, že žiadajúca strana môže reagovať na každú vznesenú námietku, ak to rozhodcovský senát povolí.

Ak strana vznesie námietku, rozhodcovský senát musí rozhodnúť o prípustnosti žiadosti o vydanie. Text Pravidiel IBA pre dokazovanie stanovuje, že rozhodcovský senát môže pred prijatím takéhoto rozhodnutia umožniť stranám konzultáciu s cieľom, aby námietku sami vyriešili (Článok 3.6). Konzultácie medzi stranami môžu byť za určitých okolností účinnším prostriedkom riešenia námietok, a to vrátane tých, ktoré sú založené na nedostatočnom opise a iných formálnych nedostatkoch žiadosti o vydanie.

V praxi môžu konzultácie medzi stranami – či už podľa Článku 3.6 alebo pred predložením námietok senátu – zefektívniť proces vydávania a zabrániť zdĺhavým sporom o vydanie dokumentov. Vydávajúca strana môže byť napríklad schopná vydať dôkazy, ktorých predloženie je menej náročné, a ktoré, aj keď striktné nezodpovedajú pôvodnej žiadosti o vydanie dokumentov, poskytujú rovnaké významné informácie požadované žiadajúcou stranou. Obdobne sa strany môžu dohodnúť na zúženej verzii pôvodnej žiadosti namiesto toho, aby pred senátom prejednávali námietky.

Ak strany predložia rozhodcovskému senátu

tribunal for a ruling, the arbitral tribunal shall “in timely fashion” decide whether to accept some or all of the objections. The 2020 Review Task Force deleted the requirement in Article 3.7 that the arbitral tribunal confer with the parties after the requests and objections are submitted to the tribunal, because in practice the arbitral tribunal may, and indeed typically does, rule on the objections based on the written requests and objections without further hearing from the parties. The arbitral tribunal may order production of the documents sought in the request to produce only if it is convinced that (i) “the issues that the requesting party wishes to prove are relevant to the case and material to its outcome”, (ii) “none of the reasons for objection set forth in Articles 9.2 or 9.3 applies” and (iii) “the requirements of Article 3.3 have been satisfied”. This third requirement was added in the 2010 revision.

Arbitral tribunals and parties may wish to consider in advance of any document production exercise whether, in the event that any party withholds documents from production on the grounds of privilege (*see* Article 9.2(b)), a privilege log or any similar document describing privileged documents or items should be produced and, if so, what information is to be provided therein.

Occasionally, an objection—such as on the grounds of privilege, commercial confidentiality or special political or institutional sensitivity (*see* Article 9.2(b), (e) and (f)) may require the arbitral tribunal first to review the document itself without review by the requesting party. It is generally preferable that the arbitral tribunal not review any such documents itself because (i) if after reviewing the document the arbitral tribunal upholds the objection, it could not eliminate its knowledge of the document once it had been reviewed, or (ii) there may be confidentiality concerns. For such cases, Article 3.8 provides that in such “exceptional circumstances”, when the arbitral tribunal determines that it should not review the document, it may appoint an independent and impartial expert, who is bound to confidentiality, to review any such document and report on the objection. In other circumstances, such as where time and cost factors are considered to be compelling, the arbitral tribunal may, nonetheless, decide to review the document itself.

námietky na rozhodnutie, rozhodcovský senát „včasne“ rozhodne, či akceptuje niektoré alebo všetky z námietok. Revízna pracovná skupina z roku 2020 vypustila z Článku 3.7 požiadavku, aby sa rozhodcovský senát po predložení žiadostí a námietok poradil so stranami, pretože v praxi rozhodcovský senát môže rozhodnúť o námietkach na základe písomných žiadostí a námietok bez ďalšieho vypočutia strán, a zvyčajne tak aj robí. Rozhodcovský senát môže nariadiť vydanie dokumentov požadovaných v žiadosti o vydanie len vtedy, ak je presvedčený, že (i) „skutočnosti, ktoré ním chce žiadajúca strana preukázať, sú relevantné pre prejednávajúcu vec a významné pre jej výsledok“, (ii) „neaplikuje sa žiaden z dôvodov pre námietku uvedený v Článkoch 9.2 alebo 9.3“ a (iii) „boli splnené požiadavky Článku 3.3“. Táto tretia požiadavka bola pridaná v revízii z roku 2010.

Rozhodcovské senáty a strany môžu chcieť pred samotným vydaním dokumentov zvážiť, či v prípade, že niektorá strana odopiera vydanie dokumentov z dôvodu výsady (*vid'* Článok 9.2 písm. b)), by sa mal predložiť protokol o dôvernosti alebo iný obdobný dokument opisujúci dôverné dokumenty alebo položky, a ak áno, aké informácie v ňom majú byť uvedené.

Príležitostne sa môže stať, že námietka – napríklad z dôvodu výsady, obchodného tajomstva alebo osobitnej politickej alebo inštitucionálnej citlivosti (*vid'* Článok 9.2 písm. b), e) a f)) – môže vyžadovať, aby rozhodcovský senát najskôr preskúmal samotný dokument bez toho, aby ho preskúmala žiadajúca strana. Vo všeobecnosti sa uprednostňuje, aby rozhodcovský senát sám nepreskúmaval žiadne takéto dokumenty, pretože (i) ak by po preskúmaní dokumentu rozhodcovský senát potvrdil námietku, nemohol by po preskúmaní dokumentu eliminovať svoju vedomosť o predmetnom dokumente, alebo (ii) môžu existovať obavy ohľadne dôvernosti. Pre takéto prípady Článok 3.8 stanovuje, že za takýchto „výnimočných okolností“, keď rozhodcovský senát rozhodne, že by nemal preskúmať dokument, môže ustanoviť nezávislého a nestranného znalca, ktorý je viazaný mlčanlivosťou, aby preskúmal takýto dokument a podal správu o námietke. Za iných okolností, napríklad ak sa časové a nákladové faktory považujú za závažné, môže rozhodcovský senát napriek tomu rozhodnúť, že dokument

The expert, who need not necessarily be appointed pursuant to the terms of Article 6 of the IBA Rules of Evidence, would provide a report on the objection, but the arbitral tribunal is to make the final ruling as to its validity. If the objection is upheld, then the document is to be returned by the expert to the producing party, and it does not become a part of the arbitral proceedings. If, on the other hand, the objection is denied, then the requested party should produce the document to the other parties pursuant to the request to produce. In either event, the expert would, of course, also keep confidential the information learned in reviewing the document.

Requests to Produce by the Arbitral Tribunal

The IBA Rules of Evidence also permit the arbitral tribunal to seek certain documents that it considers to be relevant to the case and material to its outcome or to allow or request parties to use their best efforts to obtain them.

First, a party may request production of documents from a person or organization that is not a party to the arbitration. Some arbitration laws permit arbitral tribunals to take or to apply for certain steps, such as a subpoena, to obtain documents from non-parties. Therefore, Article 3.9 permits parties to ask an arbitral tribunal “to take whatever steps are legally available to obtain the requested Documents, or seek leave from the arbitral tribunal to take such steps itself”, as long as the arbitral tribunal determines that such documents would be “relevant to the case and material to its outcome”, the requirements of Article 3.3 have been satisfied and none of the reasons for objection set forth in Articles 9.2 or 9.3 applies.

In addition, since the arbitral tribunal may be required under certain arbitral rules to establish the facts of the case by all appropriate means,⁸ it

preskúma sám.

Znalec, ktorý nemusí byť nevyhnutne vymenovaný v zmysle požiadaviek Článku 6 Pravidiel IBA pre dokazovanie, by poskytol správu o námietke, ale konečné rozhodnutie o jej opodstatnenosti by vydal rozhodcovský senát. V prípade potvrdenia námietky by znalec vrátil dokument strane, ktorá ho mala vydať a dokument by sa nestal súčasťou rozhodcovského konania. Ak je naopak námietka zamietnutá, dožiadaná strana by mala dokument vydať ostatným stranám v zmysle žiadosti o vydanie. V oboch prípadoch by znalec, samozrejme, zachoval aj dôvernosť informácií, ktoré sa dozvedel pri preskúmaní dokumentu.

Žiadosti Rozhodcovského senátu o vydanie

Pravidlá IBA pre dokazovanie tiež umožňujú rozhodcovskému senátu žiadať určité dokumenty, ktoré považuje za relevantné pre prejednávanú vec a významné pre jej výsledok alebo umožniť stranám, resp. ich požiadať, aby vyvinuli maximálne úsilie na ich získanie.

V prvom rade, strana môže požiadať o vydanie dokumentov od osoby alebo organizácie, ktorá nie je stranou rozhodcovského konania. Niektoré zákony o rozhodcovskom konaní umožňujú rozhodcovským senátom vykonať alebo požiadať o vykonanie určitých úkonov, ako je žiadosť na vydanie dokumentov od osôb, ktoré nie sú stranami. Preto Článok 3.9 umožňuje stranám požiadať rozhodcovský senát, „aby podnikol všetky dostupné zákonné kroky na získanie žiadaných Dokumentov alebo žiadať rozhodcovský senát o povolenie, aby takéto kroky mohla podniknúť sama“ za predpokladu, že rozhodcovský senát rozhodne, že takéto dokumenty by boli „relevantné pre prejednávanú vec a významné pre jej výsledok“, požiadavky Článku 3.3 boli splnené a neaplikuje sa žiadny z dôvodov na námietku uvedený v Článkoch 9.2 alebo 9.3.

Navyše, keďže rozhodcovský senát môže byť podľa určitých pravidiel rozhodcovského konania povinný zistiť skutkový stav veci všetkými

⁸ ICC Arbitration Rules, Article 25(1); LCIA Arbitration Rules, Article 22(1)(iii).

⁸ Pravidlá rozhodcovského konania ICC, Článok 25 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 22 ods. 1 bod iii).

should be entitled to order a party to produce documents so far not introduced as evidence into the proceedings (*see* Article 3.10) or to request any party to use its best efforts to take, or itself take, any step that it considers appropriate to obtain documents from any person or organization. Ultimate oversight and control over this process should remain with the arbitral tribunal. However, there may be circumstances under which a party is better positioned to undertake such steps, including, for example, due to presence in the country in question. A party receiving such a request from an arbitral tribunal, however, has the same right to raise objections, pursuant to Articles 9.2 and 9.3, as if the documents had been sought in a request to produce by another party.

The 2020 Review Task Force revised Article 3.10 to make clear that any party—and not only the party to whom such a request is addressed—may raise such objections, as there may be circumstances in which documents are sought from one party as to which another party has, for example, claims of privilege or confidentiality. If such objections are raised, the arbitral tribunal is to render a decision based upon the considerations described above.

Form of Submission or Production of Documents

The 2020 Review Task Force clarified at the outset of the Article 3.12. that the provisions of Article 3.12 apply only if the parties do not decide or the tribunal does not direct otherwise. This reservation appeared in the 2010 IBA Rules of Evidence only in Article 3.12(b) and in part in Article 3.12(c), but the Task Force concluded that it properly applies to all four subsections of Article 3.12.

Copies

The IBA Rules of Evidence permit the production and submission into evidence of copies of documents, rather than originals. Of course, the copies must fully conform to the originals (Article 3.12(a)). The arbitral tribunal may request the production of an original document at any time, so that if a party believes that the copy does not fully conform to the original document, it may ask the arbitral tribunal to require the production of that original.

vhodnými prostriedkami,⁸ mal by byť oprávnený nariadiť strane, aby vydala dokumenty, ktoré zatiaľ neboli v konaní predložené ako dôkaz (*vid'* Článok 3.10), alebo požiadať ktorúkoľvek stranu, aby vynaložila maximálne úsilie na to, aby boli podniknuté, alebo aby sama podnikla, kroky, ktoré považuje za vhodné na získanie dokumentov od akejkolvek osoby alebo organizácie. Konečný dohľad a kontrola nad týmto postupom by mali zostať rozhodcovskému senátu. Môžu však nastať okolnosti, za ktorých má strana lepšie predpoklady na podniknutie takýchto krokov, napríklad aj z dôvodu prítomnosti v danej krajine. Strana, ktorej je adresovaná takáto žiadosť od rozhodcovského senátu, má však rovnaké právo vzniesť námietky podľa Článkov 9.2 a 9.3, ako keby o dokumenty žiadala v žiadosti o vydanie iná strana.

Revízna pracovná skupina z roku 2020 revidovala Článok 3.10 tak, aby bolo jasné, že každá strana – a nielen strana, ktorej je takáto žiadosť adresovaná – môže vzniesť takéto námietky, pretože môžu nastať okolnosti, keď sa od jednej strany požadujú dokumenty, v súvislosti s ktorými má iná strana napríklad práva na výsady alebo dôvernosť. Ak sú takéto námietky vznesené, rozhodcovský senát má vydať rozhodnutie na základe vyššie opísaných úvah.

Forma predloženia alebo vydania dokumentov

Revízna pracovná skupina z roku 2020 na začiatku Článku 3.12. objasnila, že ustanovenia Článku 3.12. sa uplatňujú len vtedy, ak sa strany nerozhodnú alebo senát neurčí inak. Táto výhrada sa v Pravidlách IBA pre dokazovanie z roku 2010 objavila len v Článku 3.12 písm. b) a čiastočne v Článku 3.12 písm. c), ale Pracovná skupina dospela k záveru, že sa náležite aplikuje na všetky štyri pododdiely Článku 3.12.

Kópie

Pravidlá IBA pre dokazovanie umožňujú vydať a predložiť ako dôkaz kópie dokumentov namiesto ich originálov. Kópie musia samozrejme plne zodpovedať originálom (Článok 3.12 písm. a)). Rozhodcovský senát môže kedykoľvek požiadať o vydanie originálu dokumentu, takže ak sa strana domnieva, že kópia nie je úplne v súlade s originálom dokumentu, môže požiadať rozhodcovský senát, aby požadoval vydanie tohto originálu.

As electronic transmission and storage of documents often leads to the existence of multiple copies of the same document, the text of the IBA Rules of Evidence as revised in 2010 provides that a party is not obligated to produce multiple copies of documents that are “essentially identical” unless the arbitral tribunal decides otherwise (Article 3.12 (c)). In some cases, multiple copies may be individually relevant to the dispute. In other cases, the production of multiple copies of the same document may unduly increase the cost of reviewing the documents for the other party and even be at odds with the parties’ obligation to conduct themselves in good faith in the taking of evidence (Preamble 3).

Form of production for electronic documents

The cost of the taking of evidence in electronic form can vary widely depending on the form in which documents are to be submitted. Thus, absent agreement by the parties or determination by the arbitral tribunal to another form, the text of the IBA Rules of Evidence as revised in 2010 provides that the default form of production for electronic documents shall be the form most convenient or economical to the producing party that is reasonably usable by the recipient (Article 3.12(b)). This format will generally not be the native format with full metadata, as submission in this format can be unduly expensive and inconvenient. Where electronic disclosure is likely to play a role in an arbitration, the format of production should be addressed early in the Article 2.1 consultation (*see* Article 2.2(c)), or otherwise prior to the production of documents. Production format issues to be addressed may include, for example: the preservation of document families, relevant metadata fields, the production of native format for certain file types (e.g., slide presentations and large spreadsheets), protocols for the redaction of documents (including spreadsheet files), and the preparation of indices or production tags to accompany document productions.

Translations

Article 3.12(d) provides that documents produced in response to a request to produce generally do not need to be translated. Where documents are submitted to the arbitral tribunal as evidence and where such documents are in a language other than the language of the arbitration, Article

Keďže elektronický prenos a ukladanie dokumentov často vedie k existencii viacerých kópií toho istého dokumentu, v texte Pravidiel IBA pre dokazovanie v znení revízií z roku 2010 sa stanovuje, že strana nie je povinná predložiť viacero kópií dokumentov, ktoré sú „v podstate identické“, pokiaľ rozhodcovský senát nerozhodne inak (Článok 3.12 písm. c)). V niektorých prípadoch môžu byť viaceré kópie osobitne relevantné pre daný spor. V iných prípadoch môže predloženie viacerých kópií toho istého dokumentu neprimerane zvýšiť náklady na preskúmanie dokumentov pre druhú stranu a dokonca môže byť v rozpore s povinnosťou strán postupovať pri dokazovaní v dobrej viere (Preambula 3).

Forma vydania elektronických dokumentov

Náklady na dokazovanie v elektronickej forme sa môžu značne líšiť v závislosti od formy, v akej sa majú dokumenty predložiť. Preto, ak sa strany nedohodnú inak alebo rozhodcovský súd neurčí inú formu, text Pravidiel IBA pre dokazovanie v znení revízií z roku 2010 stanovuje, že štandardnou formou vydávania elektronických dokumentov je forma, ktorá je pre vydávajúcu stranu najvýhodnejšia alebo najhospodárnejšia a ktorá je primerane použiteľná príjemcom (Článok 3.12 písm. b)). Touto formou spravidla nebude pôvodný formát s úplnými metadátami, pretože predloženie v tomto formáte môže byť neprimerane nákladné a komplikované. Ak je pravdepodobné, že v rozhodcovskom konaní bude zohrávať úlohu elektronické sprístupnenie, forma vydávania by sa mala riešiť na začiatku konzultácie podľa Článku 2.1 (*vid’* Článok 2.2 písm. c)) alebo inak pred vydaním dokumentov. Otázky formátu vydania, ktoré sa majú adresovať, môžu zahŕňať napríklad: zachovanie skupín dokumentov, relevantné polia metadát, predloženie pôvodného formátu pre určité typy súborov (napr. prezentácie a veľké tabuľky), protokoly na redigovanie dokumentov (vrátane tabuľkových súborov) a prípravu indexov alebo značiek pre vydávanie, ktoré budú sprevádzať vydávanie dokumentov.

Preklady

Článok 3.12 písm. d) stanovuje, že dokumenty vydané v reakcii na žiadosť o vydanie sa vo všeobecnosti nemusia prekladať. Ak sa dokumenty predkladajú rozhodcovskému senátu ako dôkaz a ak sú tieto dokumenty v inom jazyku, ako je jazyk rozhodcovského konania, Článok 3.12 písm. e)

3.12(e) provides that the documents are to be submitted along with their translations. This distinction between documents produced in response to a request to produce and documents submitted as evidence to the arbitral tribunal was introduced by the 2020 Review Task Force to clarify the text and to more clearly reflect the prevailing practice that documents produced are typically not required to be translated into the language of the arbitration. The IBA Rules of Evidence do not address whether particular documents may be translated in part only, the resolution of disputes regarding translations, or the timing of submission of translations.

The 2020 Review Task Force clarified that all of the provisions of Article 3.12 (dealing with the form of submission or production of documents, translations and the like) apply unless the parties agree, or the arbitral tribunal directs, otherwise.

Confidentiality

Both the 1999 Working Party and the 2010 Review Subcommittee discussed at length what confidentiality ought to be accorded to documents produced pursuant to the IBA Rules of Evidence. The issue of the extent of confidentiality that should attach to arbitration proceedings continues to be a controversial topic, in particular with respect to intellectual property and investment treaty-based arbitrations. The Working Party decided in 1999 that the IBA Rules of Evidence should not seek to change the evolving standards with respect to confidentiality and distinguished between documents submitted by a party in support of its own case and documents produced pursuant to a request to produce or other procedural order of the arbitral tribunal. When reconsidering the issue, the 2010 Review Subcommittee decided to expand Article 3.13 to cover the former category as well as documents submitted by non-parties.

Article 3.13 now provides that any document submitted or produced by either parties or non-parties in the arbitration is to be kept confidential by the arbitral tribunal and by the other parties. Such a document may be used only in connection with the arbitration. This requirement does not apply to documents that are already in the public domain or are made public by the parties prior to production in the arbitration. Of course, parties

stanovuje, že dokumenty sa predkladajú spolu s ich prekladmi. Toto rozlíšenie medzi dokumentmi vydanými ako odpoveď na žiadosť o vydanie a dokumentmi predloženými ako dôkaz rozhodcovskému senátu zaviedla Revízná pracovná skupina z roku 2020 s cieľom objasniť text a jasnejšie reflektovať prevládajúcu prax, že vydané dokumenty sa zvyčajne nemusia prekladať do jazyka rozhodcovského konania. Pravidlá IBA pre dokazovanie sa nezaoberajú tým, či môžu byť konkrétne dokumenty preložené len čiastočne, riešením sporov ohľadne prekladov ani načasovaním predloženia prekladov.

Revízná pracovná skupina z roku 2020 objasnila, že všetky ustanovenia Článku 3.12 (týkajúce sa formy predkladania alebo vydávania dokumentov, prekladov a podobne) sa aplikujú, pokiaľ sa strany nedohodnú alebo rozhodcovský senát neurčí inak.

Dôvernost'

Pracovná skupina z roku 1999 aj Podvýbor pre revíziu z roku 2010 podrobne prediskutovali, aká miera dôvernosti by sa mala priznať dokumentom vydaným podľa Pravidiel IBA pre dokazovanie. Otázka rozsahu dôvernosti, ktorá by sa mala vzťahovať na rozhodcovské konanie, je naďalej kontroverznou témou, najmä pokiaľ ide o rozhodcovské konania týkajúce sa duševného vlastníctva a investičných zmlúv. Pracovná skupina z roku 1999 rozhodla, že Pravidlá IBA pre dokazovanie by sa nemali snažiť zmeniť vyvíjajúce sa štandardy týkajúce sa dôvernosti a rozlišovať medzi dokumentmi predloženými stranou na podporu jej vlastnej argumentácie a dokumentmi vydanými na základe žiadosti o vydanie alebo iného procesného opatrenia rozhodcovského senátu. Pri opätovnom posúdení tejto otázky sa Podvýbor pre revíziu z roku 2010 rozhodol rozšíriť Článok 3.13 tak, aby sa vzťahoval na prvú z vyššie uvedených kategórií, ako aj na dokumenty predložené osobami, ktoré nie sú stranami.

Článok 3.13 v súčasnosti stanovuje, že každý dokument predložený alebo vydaný buď stranami alebo osobami, ktoré nie sú stranami rozhodcovského konania, má byť rozhodcovským súdom a ostatnými stranami považovaný za dôverný. Takýto dokument sa môže použiť len v súvislosti s rozhodcovským konaním. Táto požiadavka sa nevzťahuje na dokumenty, ktoré už sú verejne dostupné, alebo ktoré strany zverejnili

remain free to make their own documents public at any time.

The IBA Rules of Evidence take no position with respect to the confidentiality of non- documentary evidence such as oral testimony (although a transcript recording oral testimony would be subject to confidentiality protection as a document submitted or produced by a non- party). Furthermore, the “General Rules” applicable to the arbitration may also impose requirements relevant to confidentiality, or the parties or the arbitral tribunal may agree or determine additional rules relating to confidentiality (*see* Article 9.5, which applies to all types of evidence). For this reason, the IBA Rules of Evidence state simply, “this requirement shall be without prejudice to all other obligations of confidentiality in the arbitration”. Therefore, parties must look to the institutional or *ad hoc* rules pursuant to which they are conducting the arbitration, or to the parties' agreement or the legal regime governing the arbitration, to determine what level of confidentiality would apply to such documents.

Finally, the IBA Rules of Evidence as revised in 2010 also include certain exceptions to this obligation, namely where disclosure is required of a party to fulfil a legal duty, protect or pursue a legal right or enforce or challenge an award in *bona fide* legal proceedings before a state court or other judicial authority. To prevent inadvertent disclosure of documents, tribunals and parties are well-advised to discuss procedures for consideration of confidentiality in any consultation under Article 2.1 (e.g., proper retention or deletion of evidence following conclusion of arbitral proceedings and any challenge or enforcement proceedings). In particular, as noted in Article 2.2(e), tribunals and parties may wish to consider appropriate cybersecurity measures for transmission and storage of documents, as well as applicable data privacy and data protection regulations.

Inferences

Article 9.6 (formerly Article 9.4 in the 1999 text and 9.5 in the 2010 text) of the IBA Rules of Evidence provides that if a party fails to comply

pred ich vydaním v rozhodcovskom konaní. Samozrejme, strany majú naďalej možnosť svoje vlastné dokumenty kedykoľvek zverejniť.

Pravidlá IBA pre dokazovanie nezaujali žiadne stanovisko k dôvernosti iných ako listinných dôkazov, ako napríklad ústnej výpovede (hoci prepis zaznamenávajúci ústnu výpoveď by podliehal ochrane dôvernosti ako dokument predložený alebo vydaný osobou, ktorá nie je stranou). Navyše, „Všeobecné pravidlá“ aplikujúce sa na rozhodcovské konanie môžu tiež stanoviť požiadavky týkajúce sa dôvernosti, alebo sa strany alebo rozhodcovský senát môžu dohodnúť alebo určiť dodatočné pravidlá týkajúce sa dôvernosti (*vid'* Článok 9.5, ktorý sa vzťahuje na všetky druhy dôkazov). Z tohto dôvodu Pravidlá IBA pre dokazovanie jednoducho stanovujú, že „touto požiadavkou nie sú dotknuté ostatné povinnosti mlčanlivosti v rozhodcovskom konaní“. Preto sa strany musia pozrieť na inštitucionálne alebo *ad hoc* pravidlá, podľa ktorých vedú rozhodcovské konanie, alebo na dohodu strán alebo na právny režim, ktorým sa rozhodcovské konanie riadi, aby určili, aká miera dôvernosti by sa mala vzťahovať na takéto dokumenty.

Napokon, Pravidlá IBA pre dokazovanie v znení revízií z roku 2010 obsahujú aj určité výnimky z tejto povinnosti, a to v prípadoch, keď sa od strany vyžaduje sprístupnenie informácií s cieľom splnenia zákonnej povinnosti, ochrany alebo uplatnenia zákonného práva alebo na výkon alebo napadnutie rozhodcovského nálezu v *bona fide* súdnom konaní pred štátnym súdom alebo iným súdnym orgánom. Aby sa predišlo neúmyselnému sprístupneniu dokumentov, odporúča sa, aby senáty a strany prerokovali postupy na zohľadnenie dôvernosti pri každej konzultácii podľa Článku 2.1 (napr. náležité uchovávanie alebo výmaz dôkazov po ukončení rozhodcovského konania a akéhokoľvek preskúvacieho alebo vykonávacieho konania). Konkrétne, ako je uvedené v Článku 2.2 písm. e), senáty a strany môžu chcieť zvážiť vhodné opatrenia kybernetickej bezpečnosti na prenos a uchovávanie dokumentov, ako aj platné predpisy o ochrane súkromia a údajov.

Závery

Článok 9.6 (predtým Článok 9.4 v znení z roku 1999 a Článok 9.5 v znení z roku 2010) Pravidiel IBA pre dokazovanie stanovuje, že ak strana

with a procedural order of an arbitral tribunal concerning the production of documents, the arbitral tribunal may infer from this failure to comply that the content of the document would be adverse to the interests of that party. This inference also applies when an opposing party does not make a proper objection to a request to produce within the time-limit set by the arbitral tribunal, but nevertheless fails to produce requested documents. As an additional deterrent, Article 9.8 provides that in assigning costs, the arbitral tribunal may also consider the failure of a party to conduct itself in good faith in the taking of evidence. Such failure may include a failure to comply with orders to produce.

Stages

Article 3.14, added in 2010, provides that the taking of documentary evidence may also be scheduled in phases. This procedure was already contemplated by the previous text of the IBA Rules with reference to witness testimony (Article 4.4), and has now been expanded to encompass documentary evidence as well. This mechanism can be an important means to manage time and control costs in particular circumstances and may be proposed by the parties or introduced by the tribunal of its own accord.

Article 4 — Witnesses of Fact

In arbitration, the facts of the case are often established through witnesses, who testify about events of which they have personal knowledge. This personal knowledge distinguishes the witnesses of fact from experts, who provide opinions based on their expertise in a particular field. Witnesses of fact are addressed in Article 4 of the IBA Rules of Evidence; experts are addressed in Articles 5 and 6.

While witness testimony is less frequently used as evidence in civil law courts, where documentary evidence is preponderant, than in common law courts, arbitration proceedings in both the civil law and common law traditions often rely on witnesses. In the common law tradition, witnesses are questioned by the parties. In the civil law tradition, they are, in principle, questioned by the court; parties may however suggest questions to be asked by the court, ask supplementary questions after the court has finished its examination, or ask questions directly with the

nesplní procesný príkaz rozhodcovského senátu týkajúci sa vydania dokumentov, rozhodcovský senát môže z tohto nesplnenia vyvodit', že obsah dokumentu by bol v neprospech záujmov tejto strany. Tento záver sa uplatní aj vtedy, keď protistrana nepodá riadnu námietku proti žiadosti o vydanie v lehote stanovenej rozhodcovským senátom, ale napriek tomu požadované dokumenty nevydá. Ako ďalší odradzujúci prostriedok Článok 9.8 stanovuje, že pri alokovaní trov môže rozhodcovský senát zohľadniť aj to, že strana pri dokazovaní nekonala v dobrej viere. Takéto porušenie môže zahŕňať nesplnenie príkazu vydať dokument.

Fázy

Článok 3.14, ktorý bol doplnený v roku 2010, stanovuje, že listinné dokazovanie môže byť rozvrhnuté aj do fáz. Tento postup predpokladalo už predchádzajúce znenie Pravidiel IBA s odkazom na svedecké výpovede (Článok 4.4) a v súčasnosti bol rozšírený tak, aby zahŕňal aj listinné dôkazy. Tento mechanizmus môže byť za určitých okolností dôležitým prostriedkom pre časovú organizáciu a kontrolu trov a môže byť navrhnutý stranami alebo zavedený senátom z vlastnej iniciatívy.

Článok 4 – Svedkovia

V rozhodcovskom konaní sa skutkový stav často zisťuje prostredníctvom svedkov, ktorí vypovedajú o udalostiach, o ktorých majú osobné poznatky. Tieto osobné poznatky odlišujú svedkov od znalcov, ktorí poskytujú posudky na základe svojich odborných znalostí v konkrétnej oblasti. Svedkami sa zaoberá Článok 4 Pravidiel IBA pre dokazovanie; znalcami sa zaoberajú Články 5 a 6.

Hoci sú svedecké výpovede menej často využívané ako dôkaz pred súdmi kontinentálnej právnej kultúry, kde prevládajú listinné dôkazy, ako pred súdmi angloamerickej právnej kultúry, rozhodcovské konania tak v kontinentálnej, ako aj angloamerickej právnej kultúre sa často spoliehajú na svedkov. V angloamerickej právnej kultúre svedkov vypočúvajú strany. V kontinentálnej právnej kultúre ich v zásade vypočúva súd; strany však môžu navrhnúť otázky, ktoré má súd položiť, položiť doplnujúce otázky po skončení výsluchu súdom alebo položiť otázky priamo so súhlasom

court's permission. In international arbitrations, the arbitral tribunal and the parties need to establish how to handle witnesses of fact.

Arbitration rules and statutes are usually silent on witness testimony. The IBA Rules of Evidence thus fill in a substantial gap: Article 8 of the IBA Rules of Evidence, discussed later, addresses how witnesses are examined at the hearing; Article 4, to be discussed here, organizes the stages before the hearing.

Information on Witnesses

Article 4.1 requires each party to identify the witnesses on whose testimony it intends to rely, as well as the subject matter of that testimony. As a result of this requirement, which is common practice and explicitly confirmed in various sets of arbitration rules,⁹ the opposing party cannot be surprised by unannounced witnesses or facts and can select its own evidence in response well in advance of the hearing.

The text of the IBA Rules of Evidence as revised in 2010 requires that each witness statement contain a statement as to the language in which it was originally prepared and the language in which the witness anticipates giving testimony at the evidentiary hearing (Article 4.5(c)). If no witness statement is prepared for a witness, each party should inform the arbitral tribunal and the other parties in the event the witness intends to testify in a language other than the language of the arbitration proceedings. If the witness cannot present evidence in the language of the arbitration proceedings, translation has to be provided.

In recognition of the variety of approaches available to arbitral tribunals with respect to the sequencing of submissions, including witness statements, the IBA Rules of Evidence leave it entirely to the tribunal to impose the time within which the foregoing information must be given.

⁹ See, e.g., ICDR Arbitration Rules, Article 23(2); LCIA Arbitration Rules, Article 20(2); SCC Arbitration Rules, Article 33(1); WIPO Arbitration Rules, Article 56(a).

súdu. V medzinárodných rozhodcovských konaniach si rozhodcovský súd a strany musia stanoviť ako so svedkami zaobchádzať.

Pravidlá a štatúty rozhodcovského konania zvyčajne o svedeckých výpovediach mlčia. Pravidlá IBA pre dokazovanie tak vyplňajú podstatnú medzeru: Článok 8 Pravidiel IBA pre dokazovanie, o ktorom budeme hovoriť neskôr, sa zaoberá spôsobom vypočúvania svedkov na pojednávaní; Článok 4, o ktorom budeme hovoriť na tomto mieste, upravuje fázy pred pojednávaním.

Informácie o svedkoch

Článok 4.1 vyžaduje, aby každá strana označila svedkov, o ktorých výpoveď má v úmysle sa opierať, ako aj predmet tejto výpovede. V dôsledku tejto požiadavky, ktorá je bežnou praxou a je výslovne potvrdená v rôznych súboroch pravidiel rozhodcovského konania,⁹ nemôže byť protistrana prekvapená neohlásenými svedkami alebo skutočnosťami a môže si v reakcii na ne v dostatočnom predstihu pred pojednávaním vybrať vlastné dôkazy.

Text Pravidiel IBA pre dokazovanie v znení revízií z roku 2010 vyžaduje, aby každé svedecké vyhlásenie obsahovalo vyhlásenie o jazyku, v ktorom bola pôvodne vypracovaná, a o jazyku, v ktorom svedok predpokladá, že bude vypovedať na pojednávaní (Článok 4.5 písm. c)). Ak v prípade svedka nie je pripravené žiadne svedecké vyhlásenie, každá strana by mala informovať rozhodcovský senát a ostatné strany, ak svedok má v úmysle vypovedať v inom jazyku, ako je jazyk rozhodcovského konania. Ak svedok nevie vypovedať v jazyku rozhodcovského konania, musí byť zabezpečený jeho preklad.

Vzhľadom na rôznorodosť prístupov, ktoré majú rozhodcovské senáty k dispozícii ohľadne poradia podaní, vrátane svedeckých vyhlásení, Pravidlá IBA pre dokazovanie ponechávajú výlučne na rozhodcovskom senáte, aby stanovil lehotu, v ktorej musia byť uvedené informácie poskytnuté.

⁹ Vid' napr. Pravidlá rozhodcovského konania ICDR, Článok 23 ods. 2; Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 20 ods. 2; Pravidlá rozhodcovského konania SCC, Článok 33 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania WIPO, Článok 56 písm. a).

Affiliated Persons as Witnesses

Differences exist among legal systems as to whether an executive employee, agent or other person affiliated with one of the parties in dispute can be heard as a witness. This status as a witness may have important consequences. For instance, in some legal systems, a party may be a witness in its own case, whereas in others only third parties may testify as witnesses. In such systems, a party providing information would not be considered a “witness”, and the information would not be provided under oath or a similar commitment to tell the truth.

Article 4.2 of the IBA Rules of Evidence, however, provides that the party’s officers, employees and other representatives may be witnesses for the purpose of the IBA Rules of Evidence. Therefore, under Article 8.5, the arbitral tribunal may ask a party witness to affirm, “in a manner determined appropriate by the Arbitral Tribunal”, some commitment to tell the truth. The arbitral tribunal may also consider the identity of a witness, and his or her affiliation with any party, as one of many factors that may or may not affect the weight to be given to such evidence (*see* Article 9.1).

Preliminary Contacts Between Party and Witness

Another important difference between legal systems is the extent to which parties may have contacts with the witnesses they offer.¹⁰ In some systems, parties may discuss with their own witnesses the facts on which they will submit testimony. The degree of “witness preparation” may vary from a general overview of the issues at stake to an extensive rehearsal of the witness’ answers to questions expected to be asked. On the other hand, in some systems it may be impermissible for a lawyer to discuss the case with a witness prior to his testimony in court.

In international arbitration, it is now generally well established that a party and its counsel are, as a general rule, permitted “to meet or interact with [w]itnesses and [e]xperts in order to discuss and

Spriaznené osoby ako svedkovia

Medzi právnymi systémami existujú rozdiely v tom, či vedúci zamestnanec, zástupca alebo iná osoba spriaznená s jednou zo strán sporu môže byť vypočutá ako svedok. Toto postavenie svedka môže mať významné dôsledky. Napríklad, v niektorých právnych systémoch môže byť strana svedkom vo svojej vlastnej veci, zatiaľ čo v iných môžu ako svedkovia vypovedať len tretie strany. V takýchto systémoch by sa strana poskytujúca informácie nepovažovala za „svedka“ a informácie by neposkytovala pod prísahou alebo podobným záväzkom hovoriť pravdu.

Článok 4.2 Pravidiel IBA pre dokazovanie však stanovuje, že funkcionári, zamestnanci a iní zástupcovia strany môžu byť svedkami na účely Pravidiel IBA pre dokazovanie. Preto podľa Článku 8.5 môže rozhodcovský senát požiadať svedka strany, aby „spôsobom určeným Rozhodcovským senátom“ potvrdil určitý záväzok hovoriť pravdu. Rozhodcovský senát môže tiež zohľadniť totožnosť svedka a jeho príslušnosť k niektorej zo strán ako jeden z mnohých faktorov, ktoré môžu, ale nemusia ovplyvniť váhu, ktorá sa má takémuto dôkazu prikladať (*vid’* Článok 9.1).

Predbežné kontakty medzi stranou a svedkom

Ďalším dôležitým rozdielom medzi právnymi systémami je rozsah, v akom môžu mať strany kontakt s nimi navrhovanými svedkami.¹⁰ V niektorých systémoch môžu strany diskutovať so svojimi vlastnými svedkami skutočnosti, o ktorých budú vypovedať. Stupeň „prípravy svedka“ sa môže líšiť od všeobecného prehľadu o prejednávanych záležitostiach až po rozsiahlu prípravu odpovedí svedka na otázky, o ktorých sa očakáva, že budú položené. Na druhej strane, v niektorých systémoch môže byť neprípustné, aby advokát prejednávanej veci diskutoval so svedkom pred jeho výpoveďou na súde.

V medzinárodnom rozhodcovskom konaní je v súčasnosti všeobecne uznávané, že strana a jej právny zástupca majú spravidla povolené „stretávať sa alebo komunikovať so [s]vedkami a

¹⁰ UNCITRAL Notes on Organizing Arbitral Proceedings, paragraph 90 (2016).

¹⁰ Poznámky UNCITRAL k organizovaniu rozhodcovského konania, odsek 90 (2016).

prepare their prospective testimony,” as long as counsel’s role is “consistent with the principle that the evidence given should reflect the [w]itness’s own account of relevant facts, events or circumstances, or the [e]xpert’s own analysis or opinion.”¹¹ Reflecting the generally accepted practice, the IBA Rules of Evidence, in Article 4.3, confirm that it is not improper for a party or its lawyers to interview its own witnesses. The text of the IBA Rules as revised in 2010 further clarifies that such an interview need not remain general, but may indeed relate to the subject-matter of the prospective testimony. At the same time, the arbitral tribunal may consider the scope of any such interview in assessing the weight it accords the witness’s testimony (*see* Article 9.1). Of course, the preparation and/or drafting of a witness statement, whether with the assistance of a party’s counsel or not, presupposes contact between the witness and the party (and its counsel) that is presenting him or her. However, the content of the statement remains exclusively that of the witness and must represent the witness’s correct recollection of the facts.

Witness Statements

Pursuant to the IBA Rules of Evidence, the arbitral tribunal may order the parties to submit to the arbitral tribunal and the other parties a written “witness statement” (see Article 4.4). The arbitral tribunal, in consultation with the parties, should determine whether or not to require such witness statements, depending on the circumstances of each case.

If witness statements are used, the evidence that a witness plans to give orally at the hearing is known in advance. The other party can thereby better prepare its own examination of the witness and select the issues and witnesses it will present. The tribunal is also in a better position to appreciate the testimony and put its own questions to these witnesses. Witness statements may in this way contribute to a shortening of the length of oral hearings. For instance, they may be considered as the “evidence in chief” (“direct

¹¹ *See* IBA Guidelines on Party Representation in International Arbitration (2013), Guideline 24. Attorneys from certain civil law countries may deem contacts with witnesses a violation of their ethical rules, however.

[z]nalcami s cieľom prediskutovať a pripraviť ich možnú výpoveď“ za predpokladu, že úloha právneho zástupcu je „v súlade so zásadou, že poskytnutý dôkaz by mal reflektovať [s]vedkovu vlastnú spomienku na relevantné skutočnosti, udalosti alebo okolnosti alebo [z]nalcovu vlastnú analýzu alebo názor“.¹¹ Reflektujúc všeobecne uznávanú prax, Pravidlá IBA pre dokazovanie v Článku 4.3 potvrdzujú, že nie je nevhodné, aby strana alebo jej právnicki vypočuli jej vlastných svedkov. Text Pravidiel IBA v znení revízií z roku 2010 ďalej objasňuje, že takéto vypočutie nemusí zostať všeobecné, ale môže sa skutočne týkať predmetu novej výpovede. Rozhodcovský senát zároveň môže pri posudzovaní váhy, ktorú prikladá svedeckej výpovedi, zohľadniť rozsah takéhoto vypočutia (*vid’* Článok 9.1). Samozrejme, príprava alebo vypracovanie svedeckého vyhlásenia, či už s pomocou právneho zástupcu strany alebo bez nej, predpokladá kontakt medzi svedkom a stranou (a jej právnym zástupcom), ktorá ho navrhuje. Obsah výpovede však zostáva výlučne na svedkovi a musí predstavovať jeho správnu spomienku na dané skutočnosti.

Svedecké vyhlásenia

V zmysle Pravidiel IBA pre dokazovanie môže rozhodcovský senát nariadiť stranám, aby rozhodcovskému senátu a ostatným stranám predložili písomné „svedecké vyhlásenie“ (*vid’* Článok 4.4). Rozhodcovský senát by mal po konzultácii so stranami určiť, či bude vyžadovať takéto svedecké vyhlásenia, alebo nie, v závislosti od okolností každého prípadu.

Ak sa využívajú svedecké vyhlásenia, výpoveď, ktorú svedok plánuje poskytnúť ústne na pojednávaní, je známa vopred. Druhá strana sa tak môže lepšie pripraviť na jej výsluch svedka a vybrať si sporné otázky a svedkov, ktorých ona navrhne. Senát je tiež v lepšej pozícii, aby mohol posúdiť výpoveď a položiť týmto svedkom vlastné otázky. Svedecké vyhlásenia môžu týmto spôsobom prispieť k skráteniu ústnych pojednávaní. Môžu sa napríklad považovať za „výsluch navrhujúcou stranou“ („priamy výsluch“),

¹¹ *Vid’* Usmernenia IBA o zastupovaní strán v medzinárodnom rozhodcovskom konaní (2013), Usmernenie 24. Advokáti z niektorých krajín kontinentálnej právnej kultúry však môžu považovať kontakt so svedkami za porušenie ich etických pravidiel.

evidence”), so that extensive explanation by the witness becomes superfluous and examination by the other party can start almost immediately.

In order to save on hearing time and expense, witnesses need not appear unless their presence is requested by a party or the arbitral tribunal (Article 8.1). Often the arbitral tribunal and the parties may agree that a witness whose statement is either not contested or not considered material by the opposing party need not be present at the oral hearing.¹²

Article 4.5 of the IBA Rules of Evidence specifies that a witness statement shall contain:

- the name and the home or business address of a witness; any present and past relationship with any of the parties; his or her background and qualifications;
- a full and detailed description of the facts and the source of the witness’s information, as well as any documents on which the witness relies that have not already been submitted;
- a statement as to the language in which the witness statement was originally prepared and the language in which the witness anticipates giving testimony at the evidentiary hearing; and
- an affirmation of the truth of the statement confirmed by the witness’s signature.

The IBA Rules of Evidence do not require that the statement be made under oath. Arbitration practice and legal systems differ too much on this point. In many civil law systems, sworn declarations can be made only before the state court authorities, or a *notaire*, which makes sworn

takže rozsiahle vysvetľovanie zo strany svedka sa stáva nadbytočným a výsluch druhou stranou sa môže začať takmer okamžite.

S cieľom úspory času a nákladov na pojednávanie sa svedkovia nemusia dostaviť ibaže ich prítomnosť vyžaduje strana alebo rozhodcovský senát (Článok 8.1). Rozhodcovský senát a strany sa často môžu dohodnúť, že svedok, ktorého výpoveď protistrana nespochybňuje alebo nepovažuje za významnú, nemusí byť prítomný na ústnom pojednávaní.¹²

Článok 4.5 Pravidiel IBA pre dokazovanie stanovuje, že svedecké vyhlásenie musí obsahovať:

- meno a adresu bydliska alebo obchodného sídla svedka; akýkoľvek súčasný a minulý vzťah ku ktorejkoľvek zo strán; jeho alebo jej vzdelanie a kvalifikáciu;
- úplný a podrobný opis skutočností a zdroj informácií svedka, ako aj všetky dokumenty, o ktoré sa svedok opiera a ktoré ešte neboli predložené;
- vyhlásenie o jazyku, v ktorom bolo svedecké vyhlásenie pôvodne vypracované a o jazyku, v ktorom svedok predpokladá, že bude vypovedať na pojednávaní, a
- potvrdenie pravdivosti vyhlásenia potvrdené podpisom svedka.

Pravidlá IBA pre dokazovanie nevyžadujú, aby bolo vyhlásenie urobené pod prísahou. Rozhodcovská prax a právne systémy sa v tomto bode príliš líšia. V mnohých systémoch kontinentálnej právnej kultúry možno čestné vyhlásenie urobiť len pred štátnymi súdnymi

¹² The possibility that witnesses can limit their testimony to the written statement and do not have to attend the oral evidentiary hearing is provided for in ICDR Arbitration Rules, Article 23(4); LCIA Arbitration Rules, Article 20(3); SCC Arbitration Rules, Article 33(2); WIPO Arbitration Rules, Article 56(d).

¹² Možnosť, že svedkovia môžu obmedziť svoju výpoveď na písomné vyhlásenie a nemusia sa zúčastniť ústneho dokazovania, je stanovená v Pravidlách rozhodcovského konania ICDR, Článok 23 ods. 4; Pravidlách rozhodcovského konania LCIA, Článok 20 ods. 3; Pravidlách rozhodcovského konania SCC, Článok 33 ods. 2; Pravidlách rozhodcovského konania WIPO, Článok 56 písm. d).

affidavits too cumbersome. Consequently, sworn affidavits cannot be the required form for witness statements in international arbitration proceedings.¹³ The IBA Rules of Evidence simply require a witness of fact to affirm that he or she commits to tell the truth (Article 8.5). This wording was revised in 2010 for purposes of greater clarity and precision.

Article 4.4 of the IBA Rules of Evidence leaves it to the arbitral tribunal to specify when the written statements have to be submitted. There is a basic choice to be made in this respect: the parties may exchange their statements simultaneously or consecutively. The second round of witness statements should only address information contained in witness statements, expert reports or submissions submitted by another party in the first round or new factual developments that could not have been addressed in the first round (*see* Article 4.6). The 2020 Review Task Force added Article 4.6(b) to clarify that the second-round witness statements may, in certain circumstances, address new factual developments, whether or not referred to in another party's earlier submissions.

Appearance of Witnesses for Testimony in an Evidentiary Hearing

Article 8.1, as revised in 2010, requires each party to inform the arbitral tribunal and the other parties of the witnesses whose appearance at the hearing it requests. Where the parties have agreed or the tribunal has ordered that the witness statement serves as the direct evidence of the witness under Article 8.5, the common practice is that witnesses must appear at the hearing only if a party or the arbitral tribunal has requested their appearance for examination. However, as clarified by the 2020 Review Task Force, if only the party that introduced the witness statement requests the witness's appearance, the arbitral tribunal may, after hearing the parties, permit that witness to give evidence at the hearing.

¹³ Under the WIPO Arbitration Rules, Article 56(d), the parties for instance, have the choice between mere signed statements or sworn affidavits, unless the tribunal has ordered otherwise.

orgánmi alebo notárom, čo činí čestné vyhlásenie príliš ťažkopádny. V dôsledku toho čestné vyhlásenia nemôžu byť požadovanou formou svedeckých vyhlásení v medzinárodnom rozhodcovskom konaní.¹³ Pravidlá IBA pre dokazovanie jednoducho vyžadujú, aby svedok potvrdil, že sa zaväzuje hovoriť pravdu (Článok 8.5). Toto znenie bolo v roku 2010 revidované s cieľom väčšej jasnosti a presnosti.

Článok 4.4 Pravidiel IBA pre dokazovanie ponecháva na rozhodcovskom senáte, aby určil, kedy sa majú písomné vyhlásenia predložiť. V tomto ohľade je potrebné učiniť základnú voľbu: strany si môžu svoje vyhlásenia vymeniť súčasne alebo postupne. Druhé kolo svedeckých vyhlásení by sa malo týkať len informácií obsiahnutých vo svedeckých vyhláseniach, znaleckých posudkoch alebo podaniach predložených inou stranou v prvom kole alebo nového skutkového vývoja, ktorý nebolo možné riešiť v prvom kole (*vid'* Článok 4.6). Revízná pracovná skupina z roku 2020 doplnila Článok 4.6 písm. b) s cieľom objasniť, že svedecké výpovede v druhom kole sa môžu za určitých okolností zaoberať novým skutkovým vývojom bez ohľadu na to, či bol uvedený v predchádzajúcich podaniach inej strany alebo nie.

Účasť svedkov na pojednávaní za účelom výpovede

Článok 8.1 v znení z roku 2010 vyžaduje, aby každá strana informovala rozhodcovský senát a ostatné strany o svedkoch, ktorých účasť na pojednávaní požaduje. Ak sa strany dohodli alebo rozhodcovský senát nariadil, že svedecké vyhlásenie slúži ako priamy výsluch svedka podľa Článku 8.5, je zaužívanou praxou, že svedkovia sa musia dostaviť na pojednávanie len vtedy, ak strana alebo rozhodcovský senát požiadala o ich účasť za účelom ich výsluchu. Avšak, ako objasnila Revízná pracovná skupina z roku 2020, ak o účasť svedka požiadala len strana, ktorá svedecké vyhlásenie predložila, rozhodcovský senát môže po vypočutí strán povoliť, aby tento svedok na pojednávaní vypovedal.

¹³ Podľa Pravidiel rozhodcovského konania WIPO, Článok 56 písm. d), majú strany napríklad na výber medzi obyčajnými podpísanými výpoveďami a čestnými vyhláseniami, pokiaľ senát nenariadil inak.

If a witness whose appearance has been requested fails to attend without a valid reason, the arbitral tribunal shall disregard the witness statement unless exceptional circumstances justify this failure to appear (Article 4.7).¹⁴

If the parties and the arbitral tribunal agree that a fact witness need not appear, the progress of the arbitration may be enhanced. Article 4.8 states that such an agreement does not reflect agreement on the content of the witness statement. Article 5.6 contains a similar rule for expert reports.

The text of the IBA Rules of Evidence provides that a witness's "appearance" shall be in person, unless the arbitral tribunal has, after consultation with the parties, decided that the hearing should be conducted in whole or part as a remote hearing (Article 8.2, added in 2020). Pursuant to the definition of "Remote Hearing," also added in 2020, the hearing may be conducted remotely as to the entire hearing or only parts thereof or with respect to certain participants.

Recalcitrant Witnesses

If a witness whose testimony is requested by a party refuses to cooperate, that party may ask the arbitral tribunal to take whatever steps are available to obtain that testimony, or seek leave from the arbitral tribunal to take such steps itself (see the discussion of Article 3.9 above relating to document production from third parties). The arbitral tribunal, however, may exercise its discretion to refuse this request if it considers the potential testimony of the witness not to be relevant to the case or material to its outcome (see Article 4.9).

Under most arbitration laws, either the arbitral tribunal or a party with the approval of the arbitral tribunal may ask the State courts to compel the witness to appear or to examine the witness itself.¹⁵ As a general rule, it will be the State

Ak sa svedok, ktorého účasť bola požadovaná, bez riadneho dôvodu nedostaví, rozhodcovský senát na svedecké vyhlásenie neprihliadne, ibaže túto neúčasť odôvodňujú výnimočné okolnosti (Článok 4.7).¹⁴

Ak sa strany a rozhodcovský senát dohodnú, že nie je potrebné, aby sa svedok dostavil, môže sa zrýchliť priebeh rozhodcovského konania. Článok 4.8 stanovuje, že takáto dohoda nepredstavuje dohodu o obsahu svedeckého vyhlásenia. Článok 5.6 obsahuje podobné pravidlo pre znalecké posudky.

Text Pravidiel IBA pre dokazovanie stanovuje, že „účasť“ svedka musí byť osobná, ibaže rozhodcovský senát po konzultácii so stranami rozhodol, že pojednávanie by sa malo úplne alebo čiastočne uskutočniť ako dištančné pojednávanie (Článok 8.2, pridaný v roku 2020). V zmysle definície „Dištančného pojednávania“, taktiež pridanej v roku 2020, sa pojednávanie môže uskutočniť dištančne v celom jeho rozsahu alebo čiastočne alebo vo vzťahu k určitým účastníkom.

Nespolupracujúci svedkovia

Ak svedok, ktorého výpoveď strana požaduje, odmietne spolupracovať, môže táto strana požiadať rozhodcovský senát, aby podnikol všetky dostupné kroky na získanie jeho výpovede, alebo požiadať rozhodcovský senát o povolenie, aby takéto kroky mohla vykonať sama (viď diskusiu k Článku 3.9 vyššie týkajúcu sa vydania dokumentov od tretích strán). Rozhodcovský senát však môže podľa vlastnej úvahy odmietnuť túto žiadosť, ak považuje prípadnú výpoveď svedka za irelevantnú pre prejednávajúcu vec alebo nevýznamnú pre jej výsledok (viď Článok 4.9).

Podľa väčšiny zákonov o rozhodcovskom konaní môže buď rozhodcovský senát alebo strana so súhlasom rozhodcovského senátu požiadať všeobecné súdy, aby zabezpečili účasť svedka, alebo aby svedka vypočuli sami.¹⁵ Vo všeobecnosti

¹⁴ See also LCIA Arbitration Rules, Article 20(5), and WIPO Arbitration Rules, Article 56(d).

¹⁴ Vid' aj Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 20 ods. 5 a Pravidlá rozhodcovského konania WIPO, Článok 56 písm. d).

¹⁵ See, e.g., UNCITRAL Arbitration Model Law, Article 27.

¹⁵ Vid' napr. Modelový zákon UNCITRAL o rozhodcovskom konaní, Článok 27.

courts at the seat of arbitration which may help the arbitral tribunal to obtain testimony from a recalcitrant witness. In transnational proceedings, however, witnesses often are not domiciled in the country where the arbitration has its seat. The arbitral tribunal may then have to request help from foreign courts, directly or indirectly. The power of an arbitral tribunal in such circumstances is, of course, limited to “whatever steps are legally available” to it (*see* Article 4.9). In some cases, however, the tribunal may elect instead to authorize a party to take such steps and approach the foreign courts itself. Proceeding in this manner might be more practical or efficient if, for instance, the party requesting the evidence is located in that country, speaks the local language or already has local legal counsel.

Witnesses Requested by Tribunal

Witnesses of fact are the responsibility of the parties. The parties have to select the witnesses they will present and the issues on which they will testify. However, the text of the IBA Rules of Evidence as revised in 2010 provides that the arbitral tribunal may request the appearance of a particular witness even if neither party requests that witness’s appearance (Article 8.1). As a general matter, the arbitral tribunal may order any party to provide for, or to use its best efforts to provide for, the appearance for testimony of any person, including one whose testimony has not yet been offered (Article 4.10). However, a party also has the right to object to any such request for the reasons set forth in Articles 9.2 and 9.3. As with the parallel change to Article 3.10 discussed above, the 2020 Review Task Force expanded the final sentence of Article 4.10 to make clear that any party, and not just the party requested to procure the testimony of a witness, may object to such a request for the reasons set forth in Article 9.2 and 9.3.

Article 5 — Party-Appointed Experts

Modern arbitration rules specifically refer to party-appointed experts.¹⁶ In particular, most of

¹⁶ *See, e.g.*, ICC Arbitration Rules, Article 25(2); SCC Arbitration Rules, Article 33(1); WIPO Arbitration Rules, Article 56(a); UNCITRAL Arbitration Rules, Article 27(2).

platí, že to budú všeobecné súdy v mieste rozhodcovského konania, ktoré môžu pomôcť rozhodcovskému senátu získať výpoveď od nespolupracujúceho svedka. V medzinárodných konaniach však svedkovia často nemajú bydlisko v krajine miesta rozhodcovského konania. Rozhodcovský senát môže byť potom nútený požiadať o pomoc cudzie súdy, a to priamo alebo nepriamo. Právomoc rozhodcovského senátu je za takýchto okolností samozrejme obmedzená na „všetky dostupné zákonné kroky“ (*vid’* Článok 4.9). V niektorých prípadoch sa však rozhodcovský senát môže rozhodnúť, že namiesto toho poverí stranu, aby sama podnikla takéto kroky a obrátila sa na cudzie súdy sama. Takýto postup môže byť praktickejší alebo účinnejší, ak sa napríklad strana, ktorá dôkazy žiada, nachádza v danej krajine, hovorí miestnym jazykom alebo už má miestneho právneho zástupcu.

Svedkovia vyžiadaní senátom

Svedkovia sú zodpovednosťou strán. Strany si musia vybrať svedkov, ktorých navrhnu a otázky, ku ktorým budú vypovedať. Avšak, znenie Pravidiel IBA pre dokazovanie v znení revízií z roku 2010 stanovuje, že rozhodcovský senát môže požadovať účasť konkrétneho svedka aj vtedy, ak o účasť tohto svedka nežiada žiadna zo strán (Článok 8.1). Vo všeobecnosti platí, že rozhodcovský senát môže nariadiť ktorejkoľvek strane, aby zabezpečila, alebo vyvinula maximálne úsilie na zabezpečenie účasti s cieľom výpovede akejkoľvek osoby vrátane tej, ktorej výpoveď ešte nebola navrhnutá (Článok 4.10). Avšak, strana má tiež právo namietať proti každej takejto žiadosti z dôvodov uvedených v Článkoch 9.2 a 9.3. Podobne ako v prípade súbežnej zmeny Článku 3.10 spomínanej vyššie, Revízná pracovná skupina z roku 2020 rozšírila poslednú vetu Článku 4.10 tak, aby bolo jasné, že ktorákoľvek strana, a nielen strana, ktorá má zabezpečiť výpoveď svedka, môže proti takejto žiadosti namietať dôvody uvedené v Článkoch 9.2 a 9.3.

Článok 5 – Znalci vymenovaní stranou

Moderné pravidlá rozhodcovského konania výslovne odkazujú na znalcov vymenovaných

¹⁶ *Vid’ napr.* Rozhodcovské pravidlá ICC, článok 25 ods. 2; Rozhodcovské pravidlá SCC, článok 33 ods. 1; Rozhodcovské pravidlá WIPO, článok 56 písm. a); Rozhodcovské pravidlá UNCITRAL, článok 27 ods. 2.

these rules codify the well-established notion that a party can present its own expert witnesses to testify on the points at issue.

Early Disclosure of Expert Evidence

In accordance with the last paragraph of the Preamble and Article 5.1, a party intending to rely on expert testimony must so notify the other party. As with other provisions of the IBA Rules of Evidence, the arbitral tribunal shall determine when such notification and the submission of expert reports shall occur (*see* Article 5.1). In scheduling the reports, the arbitral tribunal should consider the interaction of this provision with other submissions made by the parties, such as the supplemental witness statements provided for in Article 4.6.

Content of the Expert Report

Article 5.2 sets forth the requirements for expert reports. Most importantly, the expert report must describe “the methods, evidence and information used in arriving at the conclusions” (*see* Article 5.2(e)). This information is required in order to place the other party in a position meaningfully to evaluate the expert report. If the expert has relied on any documents not already submitted in the arbitration, these must be provided as well (Article 5.2(e)).

Article 5.2(g) commits the expert to his or her report. The wording of this subsection differs slightly from the wording found in Article 4.5(d) addressing fact witnesses, as the contents of the expert report will contain opinions and expert views. Nevertheless, the expert should be prepared to take responsibility for the contents of his or her report.

Article 5.2(a) requires disclosure with respect to any and all relationships the expert may have with the parties, their legal advisors and the arbitral tribunal. Article 5.2(c) then requires a statement of the expert’s “independence”. While the former requirement requires disclosure, satisfaction of the latter requirement requires the expert to evaluate any such relationships and attest that he or she is “independent”, for example in the sense that he or

stranou.¹⁶ Väčšina týchto pravidiel najmä kodifikuje zaužívaný koncept, že strana môže prezentovať svojich vlastných znalcov, ktorí budú vypovedať o sporných otázkach.

Včasné sprístupnenie znaleckých dôkazov

V súlade s posledným odsekom Preambuly a Článkom 5.1 musí strana, ktorá má v úmysle opierať sa o znalecký posudok, oznámiť túto skutočnosť druhej strane. Rovnako ako pri ostatných ustanoveniach Pravidiel IBA pre dokazovanie rozhodcovský senát určí, kedy k takémuto oznámeniu a predloženiu znaleckých posudkov má dôjsť (*vid'* Článok 5.1). Pri plánovaní posudkov by mal rozhodcovský senát zohľadniť vzájomné pôsobenie tohto ustanovenia s inými podaniami strán, ako sú napríklad dopĺňujúce svedecké vyhlásenia uvedené v Článku 4.6.

Obsah znaleckého posudku

Článok 5.2 stanovuje požiadavky na znalecké posudky. Predovšetkým, znalecký posudok musí obsahovať opis „metód, dôkazov a informácií použitých pri formulovaní záverov“ (*vid'* Článok 5.2 písm. e)). Tieto informácie sú potrebné na to, aby druhá strana mohla znalecký posudok zmysluplne posúdiť. Ak sa znalec opierať o dokumenty, ktoré ešte neboli predložené v rozhodcovskom konaní, musia byť poskytnuté aj tieto dokumenty (Článok 5.2 písm. e)).

V zmysle Článku 5.2 písm. g) je znalec svojím posudkom viazaný. Znenie tohto pododdielu sa mierne líši od znenia uvedeného v Článku 4.5 písm. d) upravujúceho svedkov, nakoľko obsah znaleckého posudku bude obsahovať názory a stanoviská znalca. V každom prípade, znalec by mal byť pripravený prevziať zodpovednosť za obsah svojho posudku.

Článok 5.2 písm. a) vyžaduje sprístupnenie všetkých vzťahov medzi znalcom a stranami, ich právnymi zástupcami a rozhodcovským senátom. Článok 5.2 písm. c) následne vyžaduje vyhlásenie o „nezávislosti“ znalca. Zatiaľ čo prvá požiadavka vyžaduje sprístupnenie, splnenie druhej požiadavky vyžaduje, aby znalec zhodnotil všetky takéto vzťahy a potvrdil, že je „nezávislý“, napríklad v tom zmysle, že nemá žiadny finančný záujem na

she has no financial interest in the outcome or otherwise has relationships that would prevent the expert from providing his or her honest and frank opinion. Receiving payment for services as an expert does not preclude “independence”. Article 5.2(c) is intended to emphasize the duty of each party-appointed expert to evaluate the case in an independent and neutral fashion rather than to exclude experts with some connection to the participants or the subject-matter of the case.

Article 5.2(i) requires that where multiple persons sign an expert report, as is sometimes the case when an organization is hired as an expert, the report must indicate whether the report is attributable as a whole to a single author or, if not, which specific parts thereof may be attributed to each co-author. This requirement is intended to aid parties in determining which experts they wish to attend the evidentiary hearing (Article 8.1) as well as in preparing for questioning one or more of the co-authors.

Pursuant to Article 5.3, parties may submit a second round of rebuttal expert reports. However, these rebuttal reports are limited to responses to matters contained in another party’s witness statements, expert reports or other submissions that have not been previously presented in the arbitration or new developments that could not have been addressed in a previous expert report. The reference to new developments was added by the 2020 Review Task Force and aligns with the parallel change to Article 4.6(b). Considerations of efficiency and good faith weigh in favor of giving a party a single opportunity to present its arguments and allowing additional opportunities only when it was not possible to make those arguments at the time. This procedure helps to prevent parties from attempting to surprise other parties with evidence or to derail the procedural timetable late in the proceedings.

Pre-hearing Conference among Experts

Article 5.4 permits the arbitral tribunal to order the party-appointed experts to meet and to discuss the issues considered or to be considered in their expert reports either in advance of their preparation or in advance of the hearing. Article 8.4(f) provides for conferencing of experts or fact witnesses during an evidentiary hearing. If they

výsledku alebo že neexistujú iné vzťahy, ktoré by znalcom bránili poskytnúť jeho čestný a úprimný názor. Prijímanie platieb za služby znalca nevylučuje „nezávislosť“. Cieľom Článku 5.2 písm. c) je zdôrazniť povinnosť každého znalca vymenovaného stranou posúdiť vec nezávislým a nestranným spôsobom, a nie vylúčiť znalcov s určitým vzťahom k účastníkom alebo predmetu prejednávanej veci.

Článok 5.2 písm. i) vyžaduje, aby v prípade, že znalecký posudok podpíše viacero osôb, ako je to niekedy v prípade, keď je ako znalec ustanovená organizácia, bolo v posudku uvedené, či je posudok ako celok pripísateľný jedinému autorovi, alebo ak nie, ktoré konkrétne časti posudku možno pripísať ktorému spoluautorovi. Táto požiadavka má stranám pomôcť pri rozhodovaní o tom, ktorých znalcov si želajú na pojednávaní (Článok 8.1), ako aj pri príprave na vypočutie jedného alebo viacerých spoluautorov.

V zmysle Článku 5.3 môžu strany predložiť druhé kolo doplňujúcich znaleckých posudkov. Avšak, tieto doplňujúce posudky sú obmedzené na reakciu na záležitosti obsiahnuté vo svedeckých vyhláseniach, znaleckých posudkoch alebo iných podaniach inej strany, ktoré neboli predtým predložené v rozhodcovskom konaní, alebo na nové skutočnosti, ktoré nemohli byť zohľadnené v predchádzajúcom znaleckom posudku. Odkaz na nové skutočnosti bol doplnený Revíznou pracovnou skupinou z roku 2020 a je v súlade so súbežnou zmenou Článku 4.6 písm. b). Požiadavky na efektívnosť a dobromyseľnosť pôsobia v prospech toho, aby sa strane poskytla jediná možnosť predložiť svoje argumenty a aby sa dodatočné možnosti povolili len vtedy, ak tieto argumenty nebolo možné predložiť v danom čase. Tento postup pomáha zabrániť tomu, aby sa strany pokúšali prekvapiť ostatné strany dôkazmi alebo narušiť procesný harmonogram v pokročilej fáze konania.

Porada znalcov pred pojednávaním

Článok 5.4 umožňuje rozhodcovskému senátu nariadiť znalcom vymenovaným stranami, aby sa stretli a prediskutovali otázky, ktoré sa posudzujú alebo sa majú posudzovať v ich znaleckých posudkoch buď pred ich vypracovaním alebo pred pojednávaním. Článok 8.4 písm. f) stanovuje možnosť porady znalcov alebo svedkov počas

can reach agreement on any issues, they shall record that agreement in writing as well as any remaining areas of disagreement and the reasons therefor.

The practices suggested here, when deemed appropriate by the arbitral tribunal, can make the proceeding more economical. Experts from the same discipline, who are likely to know each other, can identify relatively quickly the reasons for their diverging conclusions and work towards finding areas of agreement. The Rules as revised in 2010 provide additionally for consultation before the reports are drafted, which may be an effective means to produce reports that identify the areas where the experts agree and are narrowly focused on the remaining areas of disagreement. Where the experts succeed in reaching agreement on their findings, the parties and the arbitral tribunal will likely accept those findings, so that the hearing may focus on the truly disputed aspects of the case.

Appearance of Experts at Evidentiary Hearings

Article 8.1 of the IBA Rules as revised in 2010 foresees the same mechanism for determining whether experts or fact witnesses must appear for testimony at an evidentiary hearing, namely on the request of any party or the arbitral tribunal. As with fact witnesses, the expert report of a non-appearing party-appointed expert may nevertheless be accepted “in exceptional circumstances” if the arbitral tribunal so determines (*see* Article 5.5), and agreement not to require attendance of an expert witness at hearing does not reflect agreement on the content of the expert report (*see* Article 5.6).

Finally, it is worth noting that the IBA Rules of Evidence do not address how to deal with the testimony of an expert called upon to testify when such expert had previously been appointed by a national court in connection with the same issues. European parties frequently apply to their local courts, immediately upon the occurrence of an injury and long before arbitration is commenced, for the appointment of an expert to determine the cause of the damage and possible remedies or to preserve evidence. It is often difficult for an Anglo-American lawyer to be convinced that such a judicially appointed expert is by definition independent, as such an appointment has first

pojednávania. Ak sa im podarí dosiahnuť dohodu o niektorých otázkach, zaznamenajú túto dohodu písomne spolu so všetkými zostávajúcimi spornými oblasťami a dôvodmi ich spornosti.

Postupy tu navrhnuté môžu, ak ich rozhodcovský senát považuje za vhodné, prispieť k hospodárnosti konania. Znalci z rovnakého odboru, ktorí sa pravdepodobne navzájom poznajú, môžu pomerne rýchlo identifikovať dôvody svojich odlišných záverov a pracovať na hľadaní oblastí, v ktorých sa zhodujú. Pravidlá v znení revízií z roku 2010 umožňujú aj konzultácie pred vypracovaním posudkov, čo môže byť účinným prostriedkom na vypracovanie posudkov, ktoré identifikujú oblasti, v ktorých sa znalci zhodujú a sú úzko zamerané na zvyšné sporné oblasti. Ak sa znalcom podarí dosiahnuť dohodu o svojich zisteniach, strany a rozhodcovský senát tieto zistenia pravdepodobne akceptujú, a tak sa pojednávanie môže zamerať na skutočne sporné aspekty prejednávanej veci.

Účast' znalcov na pojednávaniach

Článok 8.1 Pravidiel IBA v znení revízií z roku 2010 predpokladá rovnaký mechanizmus pre určenie, či sa znalci alebo svedkovia musia zúčastniť pojednávania za účelom výpovede, a to na žiadosť ktorejkoľvek strany alebo rozhodcovského senátu. Rovnako ako v prípade svedkov, znalecký posudok znalca vymenovaného stranou, ktorý sa nedostavil na pojednávanie, môže byť napriek tomu zohľadnený „za výnimočných okolností“, ak tak rozhodne rozhodcovský senát (*vid'* Článok 5.5), a dohoda o tom, že sa nebude vyžadovať účasť znalca na pojednávaní, nepredstavuje dohodu o obsahu znaleckého posudku (*vid'* Článok 5.6).

Napokon je potrebné poznamenať, že Pravidlá IBA pre dokazovanie neriešia, ako pristupovať k výpovedi znalca, ktorý bol predvolaný vypovedať, ak bol takýto znalec predtým ustanovený vnútroštátnym súdom v súvislosti s rovnakou vecou. Európske strany často žiadajú svoje miestne súdy bezprostredne po vzniku škody a dlho pred začatím rozhodcovského konania o ustanovenie znalca na určenie príčiny škody a možných náhrad alebo na zabezpečenie dôkazov. Angloamerického právnika je často náročné presvedčiť, že takýto súdom ustanovený znalec je z povahy veci nezávislý, keďže o jeho ustanovenie najprv požiadala druhá strana. Za takýchto okolností bude

been sought by the other party. In such circumstances, an arbitral tribunal will therefore have to determine how such an expert should be considered—as a party-appointed expert, a tribunal-appointed expert, or otherwise—and to issue directions with respect to the production in evidence of his or her report or with respect to his or her appearance at an evidentiary hearing.

Article 6 — Tribunal-Appointed Experts

Article 6 regulates the appointment of independent experts by the arbitral tribunal. A general principle underlying Article 6 is the substantial involvement of the parties in the process, even though the expert is being appointed by the arbitral tribunal itself. Article 6.1 makes clear that the arbitral tribunal is to consult with the parties before appointing such an expert and also with respect to the terms of reference for such an expert. The parties also have an opportunity, pursuant to Article 6.2, to identify any potential conflicts of interest and to state any objections (e.g., lack of independence, insufficient qualification, lack of availability, cost) on such basis. Most importantly, parties have an opportunity to be involved in the information-gathering process by the tribunal-appointed expert and to respond to any report by that expert. However, to avoid delays, Article 6.2 now provides that later objections may be made only if they relate to reasons of which the party becomes aware after the appointment has been made.

Article 6.3 provides the parties and their representatives with the right to receive any information obtained by the tribunal-appointed expert and to attend any inspection conducted by the expert.

Article 6.4 sets forth the required contents of the expert report. These requirements are the same as those in Article 5.2 with the exception of the statement of independence required of party-appointed experts (which the tribunal-appointed expert had already submitted before accepting the appointment (Article 6.2)).

Article 6.5 permits the parties to examine any documents that the tribunal-appointed expert has examined and any correspondence between the arbitral tribunal and the tribunal-appointed expert. That Article also provides any party with the opportunity to respond to a report by a tribunal-

preto rozhodcovský senát musieť určiť, ako by sa mal takýto znalec posudzovať – ako znalec vymenovaný stranou, znalec ustanovený senátom alebo inak – a vydať usmernenia ohľadom vydania jeho posudku ako dôkazu alebo jeho účasti na pojednávaní.

Článok 6 – Znalci vymenovaní senátom

Článok 6 upravuje vymenovanie nezávislých znalcov rozhodcovským senátom. Všeobecnou zásadou, na ktorej je Článok 6 založený, je podstatné zapojenie strán do procesu, aj keď znalca ustanovuje samotný rozhodcovský senát. Článok 6.1 jasne uvádza, že rozhodcovský senát má konzultovať strany pred vymenovaním takéhoto znalca, a to aj v súvislosti s podmienkami mandátu takéhoto znalca. Strany majú tiež možnosť v zmysle Článku 6.2 identifikovať prípadné konflikty záujmov a uviesť námietky (napr. nedostatok nezávislosti, nedostatočná kvalifikácia, nedostupnosť, náklady) na tomto základe. Predovšetkým, strany majú možnosť zapojiť sa do procesu zhromažďovania informácií znalcom vymenovaným senátom a vyjadriť sa ku každému posudku tohto znalca. Avšak, aby sa predišlo prieťahom, Článok 6.2 v súčasnosti stanovuje, že neskoršie námietky možno podať len vtedy, ak sa týkajú dôvodov, o ktorých sa strana dozvedela až po vymenovaní.

Článok 6.3 priznáva stranám a ich zástupcom právo na všetky informácie získané znalcom vymenovaným senátom a právo zúčastniť sa na každej obhliadke vykonanej znalcom.

Článok 6.4 stanovuje požadovaný obsah znaleckého posudku. Tieto požiadavky sú rovnaké ako požiadavky uvedené v Článku 5.2 s výnimkou vyhlásenia o nezávislosti, ktoré sa vyžaduje od znalcov vymenovaných stranou (ktoré znalec vymenovaný senátom predložil ešte pred prijatím vymenovania (Článok 6.2)).

Článok 6.5 umožňuje stranám preskúmať všetky dokumenty, ktoré skúmal znalec vymenovaný senátom a všetku korešpondenciu medzi rozhodcovským senátom a znalcom vymenovaným senátom. Uvedený Článok tiež poskytuje ktorejkoľvek strane možnosť vyjadriť sa k posudku

appointed expert, within the time ordered by the arbitral tribunal. The 1999 Working Party and the 2010 Subcommittee believed strongly that parties should know what the arbitral tribunal is being told by a tribunal-appointed expert and should have an opportunity to rebut his or her conclusions. A party may respond either by making its own submission or by submitting a witness statement or an expert report by its party-appointed expert.

The tribunal-appointed expert shall be present at an evidentiary hearing and available for questioning at that hearing, so long as any party or the arbitral tribunal requests such presence. Article 6.6 permits the parties or their party-appointed experts to question the tribunal-appointed expert at the hearing. However, the scope of this questioning is limited to the issues covered in his or her expert report and the responses provided pursuant to Article 6.5: namely, a party's submission, witness statement or an expert report by a party-appointed expert that is provided in response to the tribunal-appointed expert's report. This provision is included to assure that the tribunal-appointed expert knows in advance the subjects on which he or she might be questioned, in order to prepare his or her responses. The 1999 Working Party wanted to avoid situations where issues were raised involving the tribunal-appointed expert's report for the first time at the hearing, which would inevitably require an adjournment for the tribunal-appointed expert to consider that issue before the hearing could resume.

Article 6.3 is intended to ensure that the tribunal-appointed expert shall have access to whatever information he or she needs to respond to the issues posed in his or her terms of reference. The tribunal-appointed expert may request the party to provide any relevant and material information, which includes relevant documents, goods, samples, property, machinery, systems, processes or access to a site for inspection. Parties have the right to object to such requests, based upon the provisions of Articles 9.2 and 9.3. If such an objection is raised, the arbitral tribunal shall determine the materiality and the appropriateness of the tribunal-appointed expert's request in the manner provided in Articles 3.5–3.8, which concern requests to produce.

znalca vymenovaného senátom v lehote stanovenej rozhodcovským senátom. Pracovná skupina z roku 1999 a Podvýbor z roku 2010 boli pevne presvedčení, že strany by mali vedieť, čo rozhodcovskému senátu hovorí znalec vymenovaný senátom a mali by mať možnosť vyvrátiť jeho závery. Strana sa môže vyjadriť buď formou vlastného podania alebo podaním svedeckého vyhlásenia alebo znaleckého posudku znalca vymenovaného stranou.

Znalec vymenovaný senátom sa musí zúčastniť pojednávania a musí byť k dispozícii na vypočutie na predmetnom pojednávaní, pokiaľ jeho prítomnosť vyžaduje ktorákolvek zo strán alebo rozhodcovský senát. Článok 6.6 umožňuje stranám alebo ich znalcom vymenovaným stranami klásť znalcovi vymenovanému senátom na pojednávaní otázky. Avšak, rozsah takéto vypočutia je obmedzený na otázky, ktoré sú obsiahnuté v jeho znaleckom posudku a na vyjadrenia poskytnuté podľa Článku 6.5: konkrétne, podanie strany, svedecké vyhlásenie alebo znalecký posudok znalca vymenovaného stranou, ktorý je predložený ako reakcia na posudok znalca vymenovaného senátom. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby znalec vymenovaný senátom vopred poznal témy, o ktorých by mu mohli byť položené otázky, aby si mohol pripraviť svoje odpovede. Pracovná skupina z roku 1999 chcela predísť situáciám, kedy by sa otázky týkajúce sa znaleckého posudku znalca vymenovaného senátom vzniesli po prvýkrát na pojednávaní, čo by si nevyhnutne vyžiadalo jeho odročenie, aby znalec vymenovaný senátom mohol túto otázku posúdiť pred tým, ako by sa mohlo pokračovať v pojednávaní.

Účelom Článku 6.3 je zabezpečiť, aby mal znalec vymenovaný senátom prístup ku všetkým informáciám, ktoré potrebuje na zodpovedanie otázok uvedených v jeho podmienkach mandátu. Znalec vymenovaný senátom môže požiadať stranu o poskytnutie akýchkoľvek relevantných a významných informácií, ktoré zahŕňajú príslušné dokumenty, tovar, vzorky, majetok, stroje, systémy, procesy alebo prístup na miesto obhliadky. Strany majú právo namietať proti takýmto žiadosťiam na základe ustanovení Článkov 9.2 a 9.3. Ak je takáto námietka vznesená, rozhodcovský senát rozhodne o opodstatnenosti a primeranosti žiadosti znalca vymenovaného senátom spôsobom stanoveným v Článkoch 3.5 až 3.8, ktoré upravujú žiadosti o vydanie.

The 2020 Review Task Force deleted from Article 6.3 the following sentence: “The authority of a Tribunal-Appointed Expert to request such information or access shall be deemed to be the same as the authority of the Arbitral Tribunal.” The 2020 Review Task Force concluded that the sentence could be misinterpreted to suggest that the tribunal-appointed expert would have the power to resolve any disputes over information or access, including, for example, claims that information was privileged, which would be inconsistent with the sentence in Article 6.3 that provides for the arbitral tribunal to resolve such disputes. The 2020 Review Task Force concluded that the IBA Rules of Evidence did not need to delineate the scope of the tribunal-appointed expert’s power to request access beyond the provisions of the first sentence of Article 6.3, which provides that the tribunal-appointed expert may request information and access “to the extent relevant to the case and material to its outcome.”

Article 6.7 makes clear that it is the arbitral tribunal, and not the tribunal-appointed expert, who is to determine the issues in the case. That Article provides that a tribunal-appointed expert’s report “and its conclusions shall be assessed by the Arbitral Tribunal with due regard to all circumstances of the case”.

Article 7 — Inspection

Article 7 provides for inspections of relevant site, property, machinery or any other goods, samples, systems, processes or documents that may help the decision-making process, wherever they may be located. Such inspections most frequently occur in construction arbitrations, in which the arbitral tribunal visits the construction site in dispute.

Article 7 is intentionally broad, allowing the arbitral tribunal, in consultation with the parties, flexibility in determining the timing and arrangements of the inspection. The arbitral tribunal may encourage the parties to consult and agree on any issues and/or steps necessary to conduct the inspection.

The inspection may be led by the parties’ representatives, their witnesses or party-appointed experts, or a tribunal-appointed expert. The arbitral tribunal may determine whether the

Revízná pracovná skupina z roku 2020 vypustila z Článku 6.3 nasledovnú vetu: „Oprávnenie Znalca vymenovaného senátom požadovať takéto informácie alebo prístup sú rovnaké ako oprávnenie Rozhodcovského senátu.“ Revízná pracovná skupina z roku 2020 dospela k záveru, že táto veta by sa mohla nesprávne vykladať tak, že by naznačovala, že znalec vymenovaný senátom by mal oprávnenie riešiť akékoľvek spory týkajúce sa informácií alebo prístupu, vrátane napríklad tvrdení, že informácie sú dôverné, čo by bolo v rozpore s vetou v Článku 6.3, ktorá stanovuje, že takéto spory rieši rozhodcovský senát. Revízná pracovná skupina z roku 2020 dospela k záveru, že nie je potrebné, aby Pravidlá IBA pre dokazovanie vymedzovali rozsah oprávnenia znalca vymenovaného senátom požadovať prístup nad rámec ustanovení prvej vety Článku 6.3, ktorá stanovuje, že znalec vymenovaný senátom môže požadovať informácie a prístup „v rozsahu relevantnom pre prejednávanú vec a významnom pre jej výsledok.“

Článok 6.7 jasne uvádza, že o sporných otázkach v prejednávanej veci rozhoduje rozhodcovský senát, a nie znalec vymenovaný senátom. Uvedený Článok stanovuje, že posudok znalca vymenovaného senátom „a jeho závery budú Rozhodcovským senátom posúdené s náležitým ohľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci“.

Článok 7 – Obhliadka

Článok 7 upravuje obhliadku relevantného miesta, majetku, strojov alebo akéhokoľvek iného tovaru, vzoriek, systémov, procesov alebo dokumentov, ktoré môžu pomôcť pri rozhodovacom procese bez ohľadu na to, kde sa nachádzajú. Takéto obhliadky sa najčastejšie vyskytujú v stavebných rozhodcovských konaniach, v ktorých rozhodcovský senát navštevuje sporné stavenisko.

Článok 7 je zámerne formulovaný široko a poskytuje tak rozhodcovskému senátu po konzultácii so stranami flexibilitu pri určovaní termínu a spôsobu obhliadky. Rozhodcovský senát môže povzbudiť strany, aby konzultovali a dohodli sa na akýchkoľvek otázkach alebo krokoch potrebných na vykonanie obhliadky.

Obhliadku môžu viesť zástupcovia strán, ich svedkovia alebo znalci vymenovaní stranami alebo znalec vymenovaný senátom. Rozhodcovský senát môže určiť, či strany môžu pred alebo počas

parties may make submissions before or during the inspection, or whether their witnesses or party-appointed experts may give evidence. It shall also determine the manner in which the inspection will be incorporated into the record (for instance, whether there will be a transcript of what is said or observed, whether the inspection will be video recorded, or whether the arbitral tribunal, the tribunal-appointed expert or the party-appointed experts will prepare a joint report or separate reports). In case of an inspection by a tribunal-appointed-expert, any party shall have the opportunity to comment on the inspection or on any expert report(s) on the inspection (Article 6.5).

Article 8 — Evidentiary hearing

Article 8 deals with the evidentiary hearing, a term defined in the Definitions section. The evidentiary hearing may be held in person, remotely, by teleconference or other method, and it involves the presentation of oral or other evidence to the arbitral tribunal. In most international arbitrations, this hearing is preceded by substantial preparation, on the principle that each party shall be entitled to know reasonably in advance the evidence on which the other parties rely (*see* Preamble, paragraph 3). There may have been a Terms of Reference or a preliminary or preparatory hearing.¹⁷ There will have been an exchange of extensive written submissions containing allegations of fact and often discussions of law. Documents will have been submitted (*see above*, Article 3). Witnesses of fact may have submitted written witness statements (*see above*, Article 4). Party-appointed experts or tribunal-appointed experts may have submitted written expert reports (*see above*, Articles 5 and 6). The parties must have adequate notice of the evidentiary hearing.¹⁸ As a result of all this

obhliadky predkladať podania, alebo či ich svedkovia alebo znalci vymenovaní stranami môžu predkladať dôkazy. Taktiež určí aj spôsob, akým bude obhliadka zahrnutá do spisu (napríklad, či bude existovať prepis toho, čo bolo povedané alebo pozorované, či bude obhliadka nahrávaná na video, alebo či rozhodcovský senát, znalec vymenovaný rozhodcovským senátom alebo znalci vymenovaní stranami vypracujú spoločnú správu alebo samostatné správy). V prípade obhliadky znalcom vymenovaným senátom má každá strana možnosť vyjadriť sa k obhliadke alebo ku každej správe znalca o obhliadke (Článok 6.5).

Článok 8 – Pojednávanie

Článok 8 upravuje pojednávanie, pojem definovaný v časti Definície. Pojednávanie sa môže uskutočniť osobne, dištančne, prostredníctvom telekonferencie alebo iným spôsobom a zahŕňa predloženie ústnych alebo iných dôkazov rozhodcovskému senátu. Vo väčšine medzinárodných rozhodcovských konaní tomuto pojednávaniu predchádza dôkladná príprava na základe zásady, že každá strana má právo primerane vopred poznať dôkazy, o ktoré sa ostatné strany opierajú (*vid'* Preambulu, odsek 3). Môže sa uskutočniť pojednávanie o Podmienkach mandátu alebo predbežné či prípravné pojednávanie.¹⁷ Prebehne výmena rozsiahlych písomných podaní obsahujúcich skutkové tvrdenia a často aj právne diskusie. Budú predložené Dokumenty (*vid'* vyššie Článok 3). Svedkovia môžu predložiť písomné svedecké vyhlásenia (*vid'* vyššie Článok 4). Znalci vymenovaní stranou alebo znalci vymenovaní senátom môžu predložiť písomné znalecké posudky (*vid'* vyššie Články 5 a 6). Strany musia byť primerane informované o konaní pojednávania.¹⁸ V dôsledku týchto príprav je pravdepodobné, že kým sa bude konať

¹⁷ *See*, ICC Arbitration Rules, Article 23; ICSID Arbitration Rules, Rule 21; UNCITRAL Notes on Organizing Arbitral Proceedings, paragraph 9.

¹⁸ *See, e.g.*, HKIAC Rules, Article 22(4); ICC Arbitration Rules, Article 26(1); ICDR Arbitration Rules, Article 23(1); LCIA Arbitration Rules, Article 19(3); SCC Arbitration Rules, Article 32(2); UNCITRAL Arbitration Rules, Article 28(1); WIPO Arbitration Rules, Article 55(b).

¹⁷ *Vid'* Pravidlá rozhodcovského konania ICC, Článok 23; Pravidlá rozhodcovského konania ICSID, Pravidlo 21; Poznámky UNCITRAL k organizácii rozhodcovského konania, odsek 9.

¹⁸ *Vid'* napr. Pravidlá HKIAC, Článok 22 ods. 4; Pravidlá rozhodcovského konania ICC, Článok 26 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania ICDR, Článok 23 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 19 ods. 3; Pravidlá rozhodcovského konania SCC, Článok 32 ods. 2; Pravidlá rozhodcovského konania UNCITRAL, Článok 28 ods. 1; Pravidlá rozhodcovského konania WIPO, Článok 55 písm. b).

preparation, by the time the evidentiary hearing is conducted the various participants in the arbitral process are likely to know each other better, and they will also know the case better, than at the outset of the arbitration.

Article 8 of the IBA Rules of Evidence is the most general of all the provisions. The Article provides a general framework for the procedure to be followed at the evidentiary hearing. This is necessary because the variety of procedures and order to be followed at an evidentiary hearing is enormous. Ordinarily, parties and the arbitral tribunal will be able to devise the procedures best suited to the circumstances of the case. While some of the special features described in Article 8 will be seen in many evidentiary hearings, an evidentiary hearing incorporating them all should be rare.

Remote Hearing

The global COVID-19 pandemic in 2020 caused national lockdowns, quarantines and restriction of free movement, and inevitably affected arbitration proceedings, in particular, the conduct of in-person evidentiary hearings. The 2020 Review Task Force amended the IBA Rules of Evidence to reflect the tools implemented and the practices adopted by parties and arbitral tribunals during this period. Article 8.2 outlines a procedure for the arbitral tribunal to order, either at the request of a party or on its own motion, and after consultation with the parties, that the evidentiary hearing be conducted as a Remote Hearing.

Article 8.2 encourages arbitral tribunals to be proactive and consider time, cost and environmental concerns when assessing whether the evidentiary hearing should be conducted remotely. Where the evidentiary hearing is to be carried out in the form of a Remote Hearing, Article 8.2 provides that a protocol addressing the conduct of the Remote Hearing needs to be established. In the interest of flexibility, Article 8.2 leaves open the question who will prepare such protocol. Accordingly, either the parties or the arbitral tribunal may do so. Where the parties do not agree on the content of the protocol, the content will be fixed by the arbitral tribunal, after consultation with the

pojednávaniu, rôzni účastníci rozhodcovského konania sa budú navzájom lepšie poznať a budú tiež lepšie poznať prejednávajúcu vec ako na začiatku rozhodcovského konania.

Článok 8 Pravidiel IBA pre dokazovanie je najvšeobecnejším zo všetkých ustanovení. Predmetný Článok poskytuje všeobecný rámec pre postup, ktorý sa má dodržiavať na pojednávaní. Je to potrebné, pretože rôznorodosť postupov a poradia, ktoré sa majú dodržiavať na pojednávaní, je obrovská. Zvyčajne budú strany a rozhodcovský senát schopní navrhnúť postupy, ktoré najlepšie zodpovedajú okolnostiam prípadu. Hoci niektoré z osobitných prvkov opísaných v Článku 8 sa budú vyskytovať na mnohých pojednávaniach, pojednávanie obsahujúce všetky z nich by malo byť zriedkavé.

Dištančné pojednávanie

Celosvetová pandémia COVID-19 v roku 2020 spôsobila celoštátne „lockdowny“, karantény a obmedzenie voľného pohybu a nevyhnutne ovplyvnila rozhodcovské konania, najmä vykonávanie osobných pojednávanií. Revízná pracovná skupina z roku 2020 zmenila Pravidlá IBA pre dokazovanie tak, aby odzrkadlili nástroje a postupy prijaté stranami a rozhodcovskými senátmi počas tohto obdobia. Článok 8.2 vymedzuje postup, ktorým rozhodcovský senát nariaďuje buď na návrh strany alebo z vlastnej iniciatívy a po konzultácii so stranami, aby sa pojednávanie uskutočnilo ako Dištančné pojednávanie.

Článok 8.2 odporúča rozhodcovským senátom, aby pri posudzovaní, či by sa pojednávanie malo uskutočniť dištančne, boli proaktívne a zohľadnili časové, nákladové a environmentálne hľadisko. Ak sa má pojednávanie uskutočniť formou Dištančného pojednávania, Článok 8.2 stanovuje, že je potrebné vypracovať protokol o vedení Dištančného pojednávania. V záujme flexibility Článok 8.2 ponecháva otvorenú otázku, kto takýto protokol vypracuje. Preto tak môžu urobiť buď strany alebo rozhodcovský senát. Ak sa strany nedohodnú na obsahu protokolu, obsah určí rozhodcovský senát po konzultácii so stranami.

parties.

In any event, the protocol should be established with the aim at conducting the Remote Hearing efficiently, fairly and, to the extent possible, without unintended interruptions. This may require, for example, testing of equipment and network connection prior to the Remote Hearing, and involvement of professional providers of such services. The technology used should ensure sufficient quality of transmission and include a fallback plan should the quality become insufficient. Attention should also be paid to ensuring that exhibits can be shared with the witness and the tribunals where necessary. Conducting the Remote Hearing “fairly” requires, among other things, that time zones should be considered and that the arbitral tribunal may establish several shorter hearing sessions rather than one long session in a single day.

Article 8.2(e) suggests that the protocol should address “measures to ensure that witnesses giving oral testimony are not improperly influenced or distracted.” There are different means to ensure that witnesses are not improperly assisted by other persons or make improper reference to documents when giving oral testimony. These methods include questioning the witness at the outset of the examination about the room in which the testimony is being given, the persons present and documents available; installation of mirrors behind the witness; use of fish-eye lenses; or the physical presence with the witness of a representative of opposing counsel.

Managing the Hearing

Article 8.3 makes clear that the power to manage the evidentiary hearing rests with the arbitral tribunal, not the parties, an idea which originally came from civil law procedure but which has been widely adopted.¹⁹ The arbitral tribunal may limit or exclude questioning, or even the appearance of a witness, if it is irrelevant, immaterial, unreasonably burdensome, duplicative or

¹⁹ See, e.g., ICC Arbitration Rules, Article 26(3); ICDR Arbitration Rules, Article 23(3); LCIA Arbitration Rules, Article 19(2); UNCITRAL Model Law, Article 24(1).

V každom prípade by mal byť protokol vypracovaný s cieľom viesť Dištančné pojednávanie efektívne, spravodlivo a pokiaľ možno bez neúmyselných prerušení. To si môže vyžadovať napríklad testovanie zariadenia a sieťového pripojenia pred Dištančným pojednávaním a zapojenie profesionálnych poskytovateľov takýchto služieb. Použitá technológia by mala zabezpečiť dostatočnú kvalitu prenosu a obsahovať záložný plán pre prípad, že by sa jeho kvalita stala nedostatočnou. Pozornosť by sa mala venovať aj zabezpečeniu možnosti zdieľania materiálov so svedkom a senátmi, ak je to potrebné. „Spravodlivé“ vedenie Dištančného pojednávania si okrem iného vyžaduje, aby sa zohľadnili časové pásma a aby rozhodcovský senát mohol stanoviť niekoľko kratších pojednávaní namiesto jedného dlhého pojednávania v jednom dni.

Článok 8.2 písm. e) odporúča, aby protokol adresoval „opatrenia zabezpečujúce, aby vypovedajúci svedkovia neboli neprimerane ovplyvňovaní alebo rozptyľovaní“. Existujú rôzne spôsoby na zabezpečenie toho, aby svedkom počas ich ústnej výpovede neprimerane nepomáhali iné osoby alebo aby sa neprimerane neodvolávali na dokumenty. Medzi tieto metódy patrí vypočutie svedka na začiatku výsluchu o miestnosti, v ktorej svedok vypovedá za prítomnosti osôb a dokumentov k ich dispozícii; inštalácia zrkadiel za svedkom; používanie objektívov „rybie oko“; alebo fyzická prítomnosť zástupcu protistrany spolu so svedkom.

Riadenie pojednávania

Článok 8.3 vysvetľuje, že právo riadiť pojednávanie má rozhodcovský senát, a nie strany, pričom ide o všeobecne rozšírený princíp, ktorá má svoj pôvod v kontinentálnom konaní.¹⁹ Rozhodcovský senát môže obmedziť alebo vylúčiť výsluch alebo dokonca účasť svedka, ak je takýto výsluch irelevantný, nevýznamný, neprimerane zaťažujúci, duplicitný alebo sa naň inak vzťahuje

¹⁹ Vid' napr. Pravidlá rozhodcovského konania ICC, Článok 26 ods. 3; Pravidlá rozhodcovského konania ICDR, Článok 23 ods. 3; Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 19 ods. 2; Modelový zákon UNCITRAL, Článok 24 ods. 1.

otherwise covered by a reason for objection set forth in Article 9.2 or 9.3. While some counsel are accustomed to raising objections, the arbitral tribunal may also apply these standards on their own. This Article also finds objectionable unreasonably leading questions, which may render direct and re-direct testimony worthless. These provisions are all designed to give the arbitral tribunal the ability to focus the hearing on issues material to the outcome of the case and thereby make hearings more efficient.

Order and Examination of Witnesses and Experts

Articles 8.4(a), (b) and (c) set out the basic order of witnesses followed in many cases: claimant's witnesses, followed by respondent's witnesses, and experts. For each witness, testimony is first presented by the party offering that witness, followed by examination by the opposing party and then an opportunity for re-examination by the presenting party. Usually, any re-examination is limited to new matters raised in the previous oral testimony. Many arbitral tribunals ask their questions only towards the end, except for questions designed to help the process along or to make a witness feel comfortable.

However, arbitral tribunals, particularly in more complex cases, are increasingly adapting these procedures to provide for better examination of the issues in dispute. Article 8.4(g) confirms the arbitral tribunal's ability to pose questions at any time. Arbitral tribunals often hear oral argument by counsel for the parties, which may be a part of, or may be separate from, the evidentiary hearing. Therefore, Article 8.4(f) confirms the discretion of arbitral tribunals to vary this order of proceeding in the manner best suited for the circumstances of that case. For example, the provision allows the arrangement of testimony by particular issues or that witnesses be questioned at the same time and in confrontation with each other about particular issues (so-called "witness conferencing"). Such techniques may enable arbitral tribunals to better understand the contradictions in testimony and to be able to determine the weight and credibility to be given to the testimony.

Another increasingly popular technique is to have experts give presentations prior to the examination by counsel, so that the experts can first explain

dôvod námietky uvedený v Článku 9.2 alebo 9.3. Zatiaľ čo niektorí právni zástupcovia sú zvyknutí vznášať námietky, rozhodcovský senát môže tieto štandardy uplatniť aj samostatne. Tento Článok považuje za namietateľné aj bezdôvodne sugestívne otázky, ktoré môžu učiniť priame a opakované priame výpovede bezcennými. Všetky tieto ustanovenia sú koncipované tak, aby rozhodcovskému senátu umožnili zamerať pojednávanie na otázky významné pre výsledok prejednávanej veci a tým pojednávania zefektívniť.

Poradie a výsluch svedkov a znalcov

Článok 8.4 písm. a), b) a c) stanovuje základné poradie svedkov dodržiavané v mnohých prípadoch: svedkovia žalobcu, následne svedkovia žalovaného a znalci. V prípade každého svedka výsluch vykoná najprv strana, ktorá svedka navrhla, nasleduje výsluch protistrany a potom možnosť opätovného výsluchu navrhujúcou stranou. Zvyčajne je opakovaný výsluch obmedzený na nové otázky, ktoré vzišli z predchádzajúcej ústnej výpovede. Mnohé rozhodcovské senáty kladú svoje otázky až ku koncu, s výnimkou otázok, ktorých účelom je pomôcť napredovaniu konania alebo pomôcť svedkovi cítiť sa komfortne.

Avšak, rozhodcovské senáty, najmä v zložitejších prípadoch, tieto postupy čoraz viac prispôbujú tak, aby umožňovali lepšie preskúmanie sporných otázok. Článok 8.4 písm. g) potvrdzuje možnosť rozhodcovského senátu kedykoľvek klást' otázky. Rozhodcovské senáty často prejednávajú ústne podané argumenty právnych zástupcov strán, ktoré môžu byť súčasťou alebo oddelené od pojednávania. Preto Článok 8.4 písm. f) potvrdzuje voľnosť úvahy rozhodcovských senátov pokiaľ ide o zmenu uvedeného poradia konania spôsobom, ktorý najlepšie zodpovedá okolnostiam prejednávanej veci. Predmetné ustanovenie napríklad umožňuje usporiadanie výpovedí podľa jednotlivých otázok alebo tak, aby boli svedkovia o jednotlivých otázkach vypočúvaní súčasne a vo vzájomnej konfrontácii (tzv. „svedecká konfrontácia“). Takéto techniky môžu rozhodcovským senátom umožniť lepšie porozumieť rozporom vo výpovediach a určiť váhu a dôveryhodnosť výpovede.

Ďalšou čoraz populárnejšou technikou je, že znalci prednesú prezentácie pred vypočutím právnym zástupcom, aby tak mohli najskôr vo všeobecnosti

their views and conclusions in general, and the members of the arbitral tribunal can ask questions, before details are addressed with specific questions. Ultimately, the IBA Rules of Evidence leave it to the arbitral tribunal and the parties to determine how best to proceed.

The IBA Rules of Evidence do not address whether witnesses who have not yet testified may be in the hearing room or whether witnesses who have testified may remain. This is left for the arbitral tribunal to decide, because it depends on the circumstances of the case, the nature of the dispute and the persons involved.

The affirmation by a witness that he or she commits to telling the truth, as described in Article 8.5, is widely observed. Often, the arbitral tribunal will also simply admonish the witness to tell the truth, and sometimes it will additionally advise the witness of criminal sanctions applying at the seat of the arbitration or at the physical place of the hearing. Arbitral tribunals, at least in some countries, rarely swear in the witness themselves.

Where witnesses and experts have provided written witness statements or expert reports, they are first confirmed at the beginning of their testimony. The witnesses or experts may also make corrections to their witness statements or expert reports. The third sentence of Article 8.5 reflects the rule, applied in many arbitrations, that witness statements may serve in lieu of the witness's direct testimony. Having the witness statement stand entirely in lieu of direct testimony provides an incentive for witness statements to be comprehensive and will in general shorten the hearing. However, the Rules do not require this practice, and even where the witness statement stands as direct testimony, tribunals may find it useful to hear some direct oral testimony, for example to address new allegations or new developments that may have arisen since the submission of the witness statement. The 2020 Review Task Force added a phrase at the end of Article 8.5 to refer to this possibility. If the tribunal anticipates permitting such supplemental oral direct, the matter is usually addressed in a procedural direction early in the arbitration.

The 2020 Review Task Force's change to Article 8.5 also sought to address some uncertainty that

vysvetliť svoje stanoviská a závery a aby členovia rozhodcovského senátu mohli klásť otázky pred tým, ako sa budú zaoberať podrobnosťami so špecifickými otázkami. Napokon, Pravidlá IBA pre dokazovanie ponechávajú na rozhodcovskom senáte a stranách, aby určili, ako najlepšie postupovať.

Pravidlá IBA pre dokazovanie sa nezaoberajú tým, či svedkovia, ktorí ešte nevypovedali, môžu byť v pojednávacej miestnosti, alebo či svedkovia, ktorí už vypovedali, v nej môžu zostať. Uvedené je ponechané na rozhodnutie rozhodcovskému senátu, pretože to závisí od okolností prejednávanej veci, povahy sporu a zúčastnených osôb.

Potvrdenie svedka, že sa zaväzuje hovoriť pravdu tak, ako je uvedené v Článku 8.5, je uplatňované v širokej miere. Rozhodcovský senát často svedka jednoducho upozorní, aby hovoril pravdu a niekedy svedka dodatočne poučí o trestnoprávných sankciách, ktoré sa uplatňujú v mieste rozhodcovského konania alebo na fyzickom mieste pojednávania. Rozhodcovské senáty, aspoň v niektorých krajinách, zriedkavo sami dávajú svedka pod prísahu.

Ak svedkovia a znalci poskytnú písomné svedecké vyhlásenia alebo znalecké posudky, najskôr ich potvrdia na začiatku svojej výpovede. Svedkovia alebo znalci môžu svoje svedecké vyhlásenia alebo znalecké posudky aj korigovať. Tretia veta Článku 8.5 reflektuje pravidlo uplatňované v mnohých rozhodcovských konaniach, v zmysle ktorého svedecké vyhlásenia môžu slúžiť ako náhrada priamej svedeckej výpovede. Úplné nahradenie priamej výpovede svedeckým vyhlásením motivuje k tomu, aby svedecké vyhlásenia boli úplné a vo všeobecnosti skrátili pojednávanie. Avšak, Pravidlá tento postup nevyžadujú a aj v prípade, že svedecké vyhlásenie slúži ako priama výpoveď, senáty môžu považovať za užitočné vypočuť si niektoré priame ústne výpovede, napríklad s cieľom riešiť nové tvrdenia alebo nové skutočnosti, ktoré sa mohli objaviť od predloženia svedeckého vyhlásenia. Revízná pracovná skupina z roku 2020 doplnila na koniec Článku 8.5 časť vety týkajúcu sa tejto možnosti. Ak senát predpokladá povolenie takejto doplňujúcej priamej ústnej výpovede, táto otázka sa zvyčajne rieši v procesnom usmernení na začiatku rozhodcovského konania.

Revízná pracovná skupina z roku 2020 zmenou Článku 8.5 sledovala aj vyriešenie určitej miery

was reported in the public consultation process about whether, when a witness statement is to stand as direct testimony but the other party waives its right to cross-examine, the party that presented the witness may nevertheless call the witness to give evidence at the hearing. Article 8.5 as revised makes clear that the tribunal may allow such further direct testimony.

Nothing in the IBA Rules of Evidence, prevents an arbitral tribunal from hearing witnesses in another manner, such as the traditional method in certain civil law countries where witnesses are initially questioned by the arbitral tribunal, followed by questioning by the parties. This is a technique which presupposes a thorough knowledge of the case and a full study of the law by the arbitral tribunal.

Tribunal Witnesses

Inquisitorial powers of the arbitral tribunal follow from the *lex arbitri* of the seat of the arbitration.²⁰ Inquisitorial powers may also follow from the arbitration rules agreed by the parties.²¹ The IBA Rules of Evidence do not provide for similarly sweeping inquisitorial powers of the arbitral tribunal, but Article 8.6 covers the main case where inquisitorial powers may be exercised: the hearing of a key witness who typically had an earlier association with both parties but whom the parties for some reason failed to persuade to appear, perhaps because they no longer have close ties with the witness. Such a tribunal witness will often be questioned in the inquisitorial fashion described above. To proceed in this fashion is not mandated, but is contemplated by the second sentence of Article 8.6.

At the close of an evidentiary hearing, the parties are sometimes invited to comment on the assessment of the evidence and on the law. Such comments may also be made in post-hearing briefs or at a separate “final” or “pleading” hearing, or in both. The IBA Rules of Evidence do

neistoty, ktorá bola hlásená v rámci procesu verejných konzultácií, a to, či v prípade, keď má svedecké vyhlásenie nahradiť priamu výpoveď, ale druhá strana sa vzdá svojho práva na krížový výsluch, môže strana, ktorá svedka navrhla, napriek tomu svedka predvolať, aby vypovedal na pojednávaní. Revidovaný Článok 8.5 objasňuje, že senát môže povoliť takúto ďalšiu priamu výpoveď.

Nič v Pravidlách IBA pre dokazovanie nebráni rozhodcovskému senátu, aby vypočul svedkov iným spôsobom, napríklad spôsobom tradičným v niektorých krajinách kontinentálnej právnej kultúry, kde svedkov najskôr vypočuje rozhodcovský senát a následne strany. Uvedená metóda predpokladá dôkladnú znalosť prejednávanej veci a úplné naštudovanie si práva rozhodcovským senátom.

Svedkovia senátu

Inkvizičné právomoci rozhodcovského senátu vyplývajú z *lex arbitri* miesta rozhodcovského konania.²⁰ Inkvizitívne právomoci môžu vyplývať aj z pravidiel rozhodcovského konania, na ktorých sa strany dohodli.²¹ Pravidlá IBA pre dokazovanie nestanovujú podobne rozsiahle inkvizitívne právomoci rozhodcovského senátu, ale Článok 8.6 pokrýva hlavný prípad, kedy sa inkvizitívne právomoci môžu uplatniť: vypočutie kľúčového svedka, ktorý mal zvyčajne skorší vzťah s oboma stranami, ale ktorého strany z nejakého dôvodu nedokázali presvedčiť, aby sa dostavil, napríklad preto, že už so svedkom nemajú úzke väzby. Takýto svedok senátu bude často vypočúvaný inkvizitívnym spôsobom opísaným vyššie. Postupovať týmto spôsobom nie je obligatórne, ale predpokladá ho druhá veta Článku 8.6.

Na záver pojednávania sú niekedy strany vyzvané, aby sa vyjadrili k hodnoteniu dôkazov a k právnym otázkam. Takéto vyjadrenia môžu byť predložené aj v záverečných podaniach po pojednávaní alebo na samostatnom „záverečnom“ alebo „argumentačnom“ pojednávaní, prípadne na oboch.

²⁰ See, e.g., English Arbitration Act 1996, Article 34(2)(g); Swiss Private international Law Act, Article 184.

²⁰ Vid' napr. Anglický zákon o rozhodcovskom konaní z roku 1996, Článok 34 ods. 2 písm. g); Švajčiarsky zákon o medzinárodnom práve súkromnom, Článok 184.

²¹ See, e.g., LCIA Arbitration Rules, Article 22(1)(iii).

²¹ Vid' napr. Pravidlá rozhodcovského konania LCIA, Článok 22 ods. 1 bod iii).

not address this phase of the proceeding.

Pravidlá IBA pre dokazovanie sa touto fázou konania nezaoberajú.

Article 9 — Admissibility and Assessment of the Evidence

Articles 1–8 of the IBA Rules of Evidence provide the mechanisms for the gathering and presentation of evidence to the arbitral tribunal. Article 9 provides the principles by which the arbitral tribunal should determine what evidence it should properly consider and how it should assess the evidence that is properly before it.

Článok 9 – Prípustnosť a hodnotenie dôkazov

Články 1–8 Pravidiel IBA pre dokazovanie stanovujú mechanizmy zhromažďovania a predkladania dôkazov rozhodcovskému senátu. Článok 9 stanovuje zásady, podľa ktorých by mal rozhodcovský senát určiť, aké dôkazy by mal vziať do úvahy a ako by mal hodnotiť dôkazy, ktoré mu boli riadne predložené.

Article 9.1 states the general principle, also found in many institutional and ad hoc arbitration rules, that the arbitral tribunal shall determine the admissibility, relevance, materiality and weight of evidence. Obviously, the arbitral tribunal shall exercise its discretion in making such determinations, which are central to its role.

Článok 9.1 stanovuje všeobecnú zásadu, ktorá je súčasťou aj mnohých inštitucionálnych a *ad hoc* pravidiel rozhodcovského konania, v zmysle ktorej rozhodcovský senát rozhoduje o prípustnosti, relevancii, význame a váhe dôkazov. Pri takomto rozhodovaní, ktoré je podstatou jeho úlohy, rozhodcovský senát samozrejme uplatní svoju voľnú úvahu.

Articles 9.2 and 9.3 provide the limitations on admissible evidence, whether oral or written. These limitations also apply to the production of documents pursuant to Article 3 and inspections pursuant to Article 7. These limitations are important, for they preserve the lines of distinction between the rights of the parties and the authority of the arbitral tribunal. While Article 9.2 states that the arbitral tribunal “shall” exclude evidence meeting one of the specified exceptions, the arbitral tribunal obviously retains its discretion to determine whether one of the specified criteria has been met. In addition, the introductory language of Article 9.2, as revised by the 2020 Review Task Force, makes clear that the arbitral tribunal has discretion to exclude the evidence in whole or in part, depending on whether the grounds listed in Article 9.2 apply to the whole document or other evidence, or only to some of its parts.

Články 9.2 a 9.3 stanovujú obmedzenia týkajúce sa prípustných dôkazov, či už ústnych alebo písomných. Tieto obmedzenia sa vzťahujú aj na vydanie dokumentov podľa Článku 3 a obhliadku podľa Článku 7. Tieto obmedzenia sú dôležité, pretože chránia hranice medzi právami strán a oprávneniami rozhodcovského senátu. Hoci Článok 9.2 stanovuje, že rozhodcovský senát „má“ vylúčiť dôkazy, ktoré spĺňajú jednu z uvedených výnimiek, rozhodcovský senát je samozrejme naďalej oprávnený rozhodnúť, či bolo niektoré z uvedených kritérií splnené. Zároveň, z úvodu Článku 9.2 v znení revízií Revíznej pracovnej skupiny z roku 2020 jasne vyplýva, že rozhodcovský senát má možnosť vylúčiť dôkaz ako celok alebo jeho časť podľa vlastného uváženia v závislosti od toho, či sa dôvody uvedené v Článku 9.2 vzťahujú na celý dokument alebo iný dôkaz alebo len na niektoré jeho časti.

Article 9.2(a) states the simple proposition that the arbitral tribunal shall exclude evidence that is not sufficiently relevant to the case or material to its outcome.

Článok 9 ods. 2 písm. a) obsahuje prosté ustanovenie, že rozhodcovský senát vylúči dôkazy, ktoré nie sú dostatočne relevantné pre prejednávanú vec alebo významné pre jej výsledok.

Legal Impediment and Privilege

Právna prekážka a výsada

Article 9.2(b) provides protection for documents and other evidence that may be covered by certain privileges, under the appropriate applicable law,

Článok 9.2 písm. b) poskytuje ochranu dokumentom a iným dôkazom, na ktoré sa môžu vzťahovať určité výsady podľa príslušných

such as the attorney-client privilege, professional secrecy or the without-prejudice privilege. The 1999 Working Party felt that it was important that such privileges be recognized in international arbitration.

The 2010 Subcommittee provided additional non-binding guidance on determining the applicable privileges in Article 9.4 (formerly Article 9.3) (and the 2020 Review Task Force added a specific cross-reference to Article 9.4 to the text). Although the standard to be applied is left to the discretion of the arbitral tribunal, it is desirable that the tribunal take account of the elements set forth in Article 9.4, in particular if the parties are subject to different legal or ethical rules. Article 9.4(a) seeks to encompass both the common law understanding of attorney-client privilege and the civil law understanding of the duty of professional secrecy. Article 9.4(b) expresses a generalized understanding of the so-called “without prejudice” or “settlement” privilege, which is recognized in certain jurisdictions and relates to the contents of settlement negotiations. Article 9.4(c) expresses the guiding principle that expectations of the parties and their advisors at the time the legal impediment or privilege is said to have arisen should be taken into consideration. Often, these expectations will be formed by the approach to privilege prevailing in the home jurisdiction of such persons. Article 9.4(d) encapsulates an important exception to privilege in many countries, namely waiver. Finally, Article 9.4(e) emphasizes the need to maintain fairness and equality among the parties. The need to protect fairness and equality among the parties may arise when the approach to privilege prevailing in the parties' home jurisdictions differs. For example, one jurisdiction may recognize the settlement privilege, whereas another may not, or one jurisdiction may extend the attorney-client privilege to in-house counsel, whereas another may not. In such cases, applying different rules to the parties could create unfairness by shielding the documents of one party from production but not those of the other.

Article 9.2(c) permits the arbitral tribunal to exclude from production or from evidence any documents or other evidence where production

platných právnych predpisov, ako je napríklad výsada dôvernosti komunikácie advokát – klient, profesionálne tajomstvo alebo výsada „without-prejudice“. Pracovná skupina z roku 1999 sa domnievala, že je dôležité, aby boli takéto výsady v medzinárodnom rozhodcovskom konaní uznávané.

Podvýbor z roku 2010 poskytol dodatočné nezáväzné usmernenie k určovaniu uplatniteľných výsad v Článku 9.4 (predtým Článok 9.3) (a Revízná pracovná skupina z roku 2020 doplnila do textu osobitný krížový odkaz na Článok 9.4). Napriek tomu, že štandard, ktorý sa má uplatniť, je ponechaný na úvahe rozhodcovského senátu, je žiaduce, aby senát zohľadnil prvky uvedené v Článku 9.4, najmä ak sa na strany vzťahujú rôzne právne alebo etické pravidlá. Účelom Článku 9.4 písm. a) je obsiahnuť tak výsadu dôvernosti komunikácie advokát – klient v zmysle jej chápania v angloamerickej právnej kultúre, ako aj povinnosť zachovávať profesionálne tajomstvo v zmysle jej chápania v kontinentálnej právnej kultúre. Článok 9.4 písm. b) vyjadruje všeobecné chápanie takzvanej výsady „without-prejudice“ alebo „urovnania“, ktorá je uznávaná v niektorých jurisdikciách a týka sa obsahu rokovaní o urovaní. Článok 9.4 písm. c) vyjadruje základnú zásadu, že očakávania strán a ich poradcov v čase, keď údajne vznikla právna prekážka alebo výsada, by mali byť zohľadnené. Tieto očakávania sa často formujú na základe prevládajúceho prístupu k výsade v domovskej jurisdikcii týchto osôb. Článok 9.4 písm. d) obsahuje významnú výnimku z výsady uplatňovanú v mnohých krajinách, a to vzdanie sa výsady. Napokon, Článok 9.4 písm. e) zdôrazňuje potrebu zachovania spravodlivosti a rovnosti medzi stranami. Potreba chrániť spravodlivosť a rovnosť medzi stranami môže vzniknúť, keď sa prístup k výsadám prevládajúci v domovských jurisdikciách strán líši. Napríklad jedna jurisdikcia môže uznávať výsadu urovnania, zatiaľ čo iná nemusí, alebo jedna jurisdikcia môže rozšíriť výsadu dôvernosti komunikácie advokát – klient na interného právneho poradcu, zatiaľ čo iná nemusí. V takýchto prípadoch by uplatňovanie rôznych pravidiel vo vzťahu k stranám mohlo vyústiť do nespravodlivosti tým, že by sa dokumenty jednej strany chránili pred vydaním, zatiaľ čo dokumenty druhej strany nie.

Článok 9.2 písm. c) umožňuje rozhodcovskému senátu vylúčiť z vydania alebo z dôkazov akékoľvek dokumenty alebo iné dôkazy, ktorých

would present an unreasonable burden. This unreasonable burden can take many forms, and the nature of the burden is purposely left to the discretion of the arbitral tribunal. For example, it may involve the production of documents pursuant to a request to produce which, although properly identified pursuant to Article 3.3(a)(i) and relevant to the case and material to its outcome, are of such quantity that production would create an unreasonable burden. Similarly, Article 9.2(c) could cover a situation where a certain document exists and may even be considered to be within the “possession, custody or control” of another party (*see* Article 3.3(c)(ii)), but which nevertheless could be unreasonably difficult for the party to obtain. Article 9.2(d) is also straightforward, as a document that has been lost or destroyed cannot reasonably be produced. As it may be impossible to prove a negative (loss of the document), Article 9.2(d) provides that such loss shall be shown with a reasonable likelihood to have occurred.

Confidentiality

Article 9.2(e) is concerned with commercial and technical confidentiality. Article 3 reflects the belief that some internal documents are properly subject to production in international arbitration, even documents that may not be producible in a state court in certain jurisdictions. However, the IBA Rules also recognize that some documents may be subject to such commercial or technical confidentiality concerns that they should not be required to be produced or introduced into evidence. This ground may apply if there are compelling reasons to preserve confidentiality of the documents and a party has a legitimate ground to object to the disclosure of these documents. For example, if the parties to a dispute are competitors, a party may have a legitimate concern about disclosing commercial terms of its agreements with its customers or partners, or its know-how, trade secrets, product formulae or specifications, business plans and the like. Such concerns may also arise where, for example, on the basis of the other party’s previous conduct, there is a likelihood that the documents or evidence may be made public or disclosed to third parties. Personal data protection considerations (under, for example, GDPR and similar national legislation) may come under the same limb. However, instead of excluding the entirety of the document from the production or evidence, the

vydanie by predstavovalo neprimeranú záťaž. Táto neprimeraná záťaž môže mať rôzne formy a povaha záťaže je zámerne ponechaná na uváženie rozhodcovskému senátu. Môže ísť napríklad o vydanie dokumentov na základe žiadosti o vydanie, ktoré sú síce riadne identifikované podľa Článku 3.3 písm. a) bod i) a relevantné pre prejednávajúcu vec a významné pre jej výsledok, ale vzhľadom na ich počet by ich vydanie predstavovalo neprimeranú záťaž. Obdobne by sa Článok 9.2 písm. c) mohol vzťahovať na situáciu, keď určitý dokument existuje a môže sa dokonca považovať za dokument, ktorý je v „držbe, úschove alebo pod kontrolou“ inej strany (*vid’* Článok 3.3 písm. c) bod ii)), ale ktorého získanie by napriek tomu mohlo byť pre stranu neprimerane náročné. Článok 9.2 písm. d) je takisto jasný, keďže dokument, ktorý sa stratil alebo bol zničený, nemôže byť pochopiteľne vydaný. Keďže môže byť nemožné preukázať zápornú skutočnosť (stratu dokumentu), Článok 9.2 písm. d) stanovuje, že takáto strata musí byť preukázaná s rozumnou mierou pravdepodobnosti.

Dôvernost’

Článok 9.2 písm. e) sa týka obchodného a technického tajomstva. Článok 3 zohľadňuje presvedčenie, že niektoré interné dokumenty riadne podliehajú vydaniu v medzinárodnom rozhodcovskom konaní, a to aj pokiaľ ide o dokumenty, ktoré v určitých jurisdikciách na všeobecnom súde nemusia byť spôsobilé na vydanie. Avšak, Pravidlá IBA tiež uznávajú, že niektoré dokumenty môžu byť predmetom takých obáv týkajúcich sa obchodného alebo technického tajomstva, že by sa ich vydanie alebo predloženie ako dôkazu nemalo vyžadovať. Tento dôvod je možné uplatniť, ak existujú závažné dôvody na zachovanie dôvernosti dokumentov a strana má legitímny dôvod namietat’ proti zverejneniu týchto dokumentov. Napríklad, ak sú stranami sporu konkurenti, strana môže mať oprávnené obavy zo zverejnenia obchodných podmienok svojich zmlúv s jej zákazníkmi alebo partnermi alebo svojho know-how, obchodného tajomstva, výrobných postupov alebo špecifikácií výrobkov, obchodných plánov a podobne. Takéto obavy môžu vzniknúť aj vtedy, ak je napríklad vzhľadom na predošlé správanie druhej strany pravdepodobné, že dokumenty alebo dôkazy môžu byť zverejnené alebo poskytnuté tretím stranám. Rovnako môže ísť aj o otázky ochrany osobných údajov (napríklad podľa GDPR a obdobných vnútroštátnych právnych predpisov). Avšak, namiesto vylúčenia

arbitral tribunal may order appropriate measures to preserve confidentiality of the evidence under Article 9.5.

While the IBA Rules do not address in detail the question of admissibility of the evidence obtained by a party in other arbitral proceedings, Article 9.2(e) may also apply to those situations. When considering whether production or introduction of such evidence should be ordered or permitted, the arbitral tribunal may take into account the confidentiality obligations of a party under the relevant arbitration rules or arbitration agreement as well as consideration of fairness.

When an early draft of the IBA Rules of Evidence referred only to such confidentiality, certain international political organizations pointed out that “commercial and technical confidentiality” might not include confidentiality within such organizations. Therefore, Article 9.2(f) was added to put such special political or institutional sensitivity on an equal footing with commercial or technical confidentiality. In the case of both provisions, the arbitral tribunal retains the discretion to determine whether the considerations of confidentiality or sensitivity are sufficient to warrant the exclusion from evidence or production of those documents or other evidence. As noted in the IBA Rules, the arbitral tribunal must find the concerns to be “compelling” in order to exclude the evidence.

Article 9.5 also makes clear that the arbitral tribunal may make certain arrangements to protect confidential information. For example, if there are concerns that the documents may be disclosed to third parties, the arbitral tribunal may make an order prohibiting further disclosure of the evidence (a confidentiality order) or direct the parties to enter into a non-disclosure agreement. If there is a concern that a party’s legitimate interests call for non-disclosure of confidential information to the other parties to the proceeding, an arbitral tribunal may order production of documents in redacted form, or may, where permitted by the laws and rules applicable to the parties and their lawyers, order that the documents should be exchanged between counsel only (a so-called “attorneys-eyes only” production), without granting the parties access to them. Finally, the arbitral tribunal can appoint an independent and impartial expert, as provided for in Article 3.8, to

celého dokumentu z vydania alebo dôkazov môže rozhodcovský senát nariadiť primerané opatrenia na zachovanie dôvernosti dôkazu podľa Článku 9.5.

Hoci sa Pravidlá IBA podrobne nezaoberajú otázkou prípustnosti dôkazov získaných stranou v iných rozhodcovských konaniach, Článok 9.2 písm. e) sa môže vzťahovať aj na tieto situácie. V rámci posudzovania, či by sa malo nariadiť alebo povoliť vydanie alebo predloženie takýchto dôkazov, môže rozhodcovský senát zohľadniť povinnosti strany týkajúce sa dôvernosti podľa príslušných pravidiel rozhodcovského konania alebo rozhodcovskej zmluvy, ako aj posúdenie spravodlivosti.

Keď sa v ranom návrhu Pravidiel IBA pre dokazovanie odkazovalo len na takúto dôvernosť, určité medzinárodné politické organizácie poukázali na to, že „obchodné a technické tajomstvo“ nemusí zahŕňať tajomstvo v rámci týchto organizácií. Preto bol doplnený Článok 9.2 písm. f), aby sa takáto osobitná politická alebo inštitucionálna citlivosť zrovnoprávnila s obchodným alebo technickým tajomstvom. V prípade oboch ustanovení si rozhodcovský senát ponecháva právomoc rozhodnúť, či sú úvahy o dôvernosti alebo citlivosti dostatočné na to, aby odôvodnili vylúčenie týchto dokumentov alebo iných dôkazov z dôkazov alebo ich vydania. Ako je uvedené v Pravidlách IBA, aby rozhodcovský senát mohol dôkazy vylúčiť, musí tieto obavy považovať za „opodstatnené“.

Článok 9.5 tiež jasne uvádza, že rozhodcovský senát môže prijať určité opatrenia na ochranu dôverných informácií. Ak napríklad existujú obavy, že dokumenty môžu byť sprístupnené tretím stranám, rozhodcovský senát môže uznesením zakázať ďalšie sprístupňovanie dôkazov (príkaz na zachovanie dôvernosti), alebo usmerní strany, aby uzavreli dohodu o zachovaní dôvernosti. Ak existuje obava, že oprávnené záujmy strany si vyžadujú nesprístupnenie dôverných informácií ostatným stranám konania, rozhodcovský senát môže nariadiť vydanie dokumentov v redigovanej podobe, alebo môže nariadiť, ak to umožňujú právne predpisy a pravidlá, ktorými sa strany a ich právnici riadia, aby si dokumenty navzájom vymieňali len právní zástupcovia (tzv. vydanie „s prístupom len pre advokátov“) bez toho, aby k nim mali prístup strany. Napokon, rozhodcovský senát môže ustanoviť nezávislého a nestranného znalca v zmysle Článku 3.8 za účelom preskúmania

review the document concerned in order to report to the arbitral tribunal and the parties about the non-confidential content. The 2020 Review Task Force clarified that such confidentiality arrangements may be applied both at the stage of document production and at the stage of introduction of documents as evidence in the proceeding.

When parties expect to rely on confidentiality or privilege (Article 9.2(b), (e) and (f)), the parties and the arbitral tribunal may consider whether it would be appropriate for the parties to produce privilege or confidentiality logs to specify their objections.

Article 9.2(g) is a catch-all provision, intended to assure procedural economy, proportionality, fairness and equality in the case. For example, documents that might be considered to be privileged within one national legal system may not be considered to be privileged within another. If this situation were to create an unfairness, the arbitral tribunal may exclude production of the technically non-privileged documents pursuant to this provision. In general, it is hoped that this provision will help ensure that the arbitral tribunal provides the parties with a fair, as well as an effective and efficient, hearing.

Evidence Obtained Illegally

Article 9.3 is a new provision added by the 2020 Review Task Force. It provides that the arbitral tribunal may, at the request of a party or on its own motion, exclude evidence obtained illegally. For example, if the law of a country where a recording of a conversation was made prohibits recording conversations without permission of those involved, such recording may be considered to have been obtained illegally and therefore the tribunal may exclude it from the evidence.

The 2020 Review Task Force contemplated capturing the specific circumstances in which such evidence should be excluded but concluded that there was no clear consensus on the issue. National laws vary on whether illegally obtained evidence should be excluded from evidence in both criminal and civil court proceedings. Similarly, arbitral tribunals have reached different

dotknutého dokumentu s cieľom podať rozhodcovskému senátu a stranám správu o jeho nedôvernom obsahu. Revízná pracovná skupina z roku 2020 objasnila, že takéto opatrenia týkajúce sa dôvernosti môžu byť použité tak vo fáze vydávania dokumentov, ako aj vo fáze predkladania dokumentov ako dôkazov v konaní.

Ak strany predpokladajú, že sa budú odvolávať na dôvernosť alebo výsadu (Článok 9.2 písm. b), e) a f)), strany a rozhodcovský senát môžu zvážiť, či by bolo vhodné, aby strany predložili protokoly o výsadách alebo dôvernosti za účelom konkretizovania svojich námietok.

Článok 9.2 písm. g) je všeobecným ustanovením, ktorého cieľom je zabezpečiť procesnú hospodárnosť, proporcionalitu, spravodlivosť a rovnosť v prejednávanej veci. Napríklad dokumenty, ktoré môžu byť považované za predmet výsady v rámci jedného vnútroštátneho právneho poriadku, sa nemusia považovať za predmet výsady v rámci iného. Ak by táto situácia mala spôsobiť nespravodlivosť, rozhodcovský senát môže na základe tohto ustanovenia vylúčiť vydanie dokumentov, ktoré nie sú technicky predmetom výsady. Vo všeobecnosti sa predpokladá, že toto ustanovenie pomôže zabezpečiť, aby rozhodcovský senát poskytol stranám spravodlivé a zároveň účinné a efektívne pojednanie.

Nezákonne získané dôkazy

Článok 9.3 je novým ustanovením doplneným Revíznou pracovnou skupinou z roku 2020. Stanovuje, že rozhodcovský senát môže na žiadosť strany alebo z vlastného podnetu vylúčiť dôkazy získané nezákonne. Napríklad, ak právo krajiny, v ktorej bola nahrávka rozhovoru vyhotovená, zakazuje nahrávanie rozhovorov bez súhlasu zúčastnených osôb, takáto nahrávka môže byť považovaná za získanú nezákonne, a preto ju senát môže z dôkazov vylúčiť.

Revízná pracovná skupina z roku 2020 uvažovala o zachytení konkrétnych okolností, za ktorých by sa takéto dôkazy mali vylúčiť, ale dospela k záveru, že v tejto otázke neexistuje jednoznačný konsenzus. Vnútroštátne právne predpisy sa líšia v tom, či by sa nezákonne získané dôkazy mali vylúčiť z dôkazov tak v trestnom, ako aj v civilnom súdnom konaní. Obdobne aj rozhodcovské senáty

conclusions, depending on, among other things, whether the party offering the evidence was involved in the illegality, considerations of proportionality and whether the evidence is material and outcome-determinative, whether the evidence has entered the public domain through public “leaks,” and the clarity and severity of the illegality. The 2020 Review Task Force has sought to allow for this diversity by providing that the arbitral tribunal “may” exclude evidence under Article 9.3 whereas it “shall” exclude evidence where the grounds of Article 9.2 are present.

Adverse Inferences

Finally, as noted above in the discussion of Article 3, Articles 9.6 and 9.7 permit inferences where a party has failed to produce a document or make available other evidence required by the arbitral tribunal. The arbitral tribunal may then conclude that such document or evidence would be adverse to the interests of that party. Where such an inference is requested by a party, it may be expected that the party will clearly and specifically articulate reasons for the inference and the particular inference to draw. Article 9.8 specifically grants the arbitral tribunal the discretion to sanction parties for breaches of good faith (*see* Preamble paragraph 3) by way of the apportionment of costs or any other means available under the IBA Rules.

* * *

The 2020 Review Task Force believes that the revised IBA Rules preserve the careful balance achieved by the 1999 and 2010 IBA Rules of Evidence. It is also confident that the revisions will further promote the use and success of the IBA Rules as an effective mechanism to assist parties in the conduct of international arbitrations.

dospeli k rôznym záverom, okrem iného v závislosti od toho, či sa strana navrhujúca dôkaz, podieľala na nezákonnosti, posúdenia proporcionality a či je dôkaz významný a rozhodujúci pre výsledok, či sa dôkaz stal verejným v dôsledku „únikov“ na verejnosť a jasnosti a závažnosti nezákonnosti. Revízna pracovná skupina z roku 2020 zamýšľala povoliť túto rôznorodosť ustanovením o tom, že rozhodcovský senát „môže“ vylúčiť dôkazy podľa Článku 9.3, zatiaľ čo dôkazy „má“ vylúčiť, ak existujú dôvody uvedené v Článku 9.2.

Záver v neprospech

Napokon, ako je uvedené vyššie v diskusii k Článku 3, Články 9.6 a 9.7 umožňujú vyvodit' závery v prípade, že strana nevydala dokument alebo nesprístupnila iný dôkaz požadovaný rozhodcovským senátom. Rozhodcovský senát môže vtedy dospieť k záveru, že takýto dokument alebo dôkaz by bol v neprospech tejto strany. Ak o vyvodenie takéhoto záveru požiada strana, možno očakávať, že strana jasne a konkrétne vymedzí dôvody pre takýto záver a uvedie konkrétny záver, ktorý má byť vyvodený. Článok 9.8 rozhodcovskému senátu výslovne priznáva oprávnenie rozhodnúť o sankcionovaní strán za porušenie dobromyseľnosti (*vid'* odsek 3 Preambuly) prostredníctvom priznania náhrady trov alebo iným spôsobom, ktorý má podľa Pravidiel IBA k dispozícii.

* * *

Revízna pracovná skupina z roku 2020 sa domnieva, že revidované Pravidlá IBA zachovávajú dôkladnú rovnováhu dosiahnutú Pravidlami IBA v zneniach z rokov 1999 a 2010. Je tiež presvedčená, že revízie budú naďalej podporovať používanie a úspech Pravidiel IBA ako účinného mechanizmu na pomoc stranám pri vedení medzinárodných rozhodcovských konaní.